

**என்றும் ஒளிரும்
விளக்கு**

திக்குவல்லை கமால்

என்றும் ஒளிரும் விளக்கு

நாவல்

கதாசிரியரின் ஏனைய நாவல்கள்

1. ஒளி பரவுகிறது (1995)
2. நச்சு மரமும் நறுமலர்களும் (1998)
3. பாதை தெரியாத பயணம் (2000)
4. உதயக் கதிர்கள் (2006)
5. ஊருக்கு நாலு பேர் (2007)
6. தெளிவு (2009)
7. வீடு (2013)

என்றும் ஒளிரும் விளக்கு நாவல்

திக்குவல்லை கமால்

வெளியீடு:

ஃபர்தா பிரசுரம்

104 அதுலுகம், பண்டாரகமை,

இலங்கை.

இந்நூல் தேசிய நூலக ஆவணவாக்கல் சேவைகள் சபையினது அனுசரணையுடன் அச்சிடப்பட்டது. இதன் உள்ளடக்கக் கருத்துக்கள் சபையின் கருத்துக்களைப் பிரதிபலிக்கவில்லை என்பதை கவனத்திற் கொள்ளவும்.

என்றும் ஒளிரும் விளக்கு

© திக்குவல்லை கமால்

முதற் பதிப்பு, 2016-

ISBN 978-955-7301-00-6

தேசிய நூலக ஆவணவாக்கல் மத்திய நிலையத்தினால் அங்கீகரிக்கப்பட்டு வடிவமைக்கப்பட்டுள்ள வெளியீட்டு பட்டியல் தரவு

கமால், திக்குவல்லை

என்றும் ஒளிரும் விளக்கு/ திக்குவல்லை கமால். - பண்டாரகமை: .பரீதா பிரசுரம், 2016-

ப.98 : செமீ. 21.

ISBN 978-955-7301-00-6

i. 894.8113 டிவி 23

ii. தலைப்பு

1. நாவல் - தமிழ்

கணினிஅச்சமைப்பு மற்றும்

அட்டை வடிவமைப்பு : எஸ். நளாயினி

பதிப்பு: .பரீதா பிரசுரம்

104 அதுலுகம, பண்டாரகமை,

இலங்கை.

அச்சமைப்பு: ஏ.ஜே. பிரின்டர்ஸ்

44, ஸ்டேசன் ரோட்,

தெஹிவளை.

விலை: 250/=

சமர்ப்பணம்

இலக்கிய நண்பன்

எம். ஏ. எம். எம். ஜவாத் மரைக்கார்

அவர்களுக்கு.

தீறவுகோல்

'என்றும் ஒளிரும் விளக்கு' எனும் எட்டாவது நாவலோடு வாசகப் பெருமக்களை சந்திப்பதில் சந்தோஷமடைகின்றேன்.

வறுமை காரணமாக தனது வாழ்வை, ஒருவகையில் தியாகம் செய்கிறாள் அந்த இளம்பெண். பின்னர் அதுவே அவளுக்கு சவாலாக மாறிவிடுகிறது. அவள் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகளையும் அவளது துணிச்சலையும் இந்நாவல் பேசுகிறது. கதை நிகழ்களத்தின் கலாசாரம், மண்வாசனை, பேச்சு வழக்கு இப்படி அனைத்துமே அதற்குக் கைகொடுக்கிறது..

இந்நூலுக்கு அனுசரணை வழங்கிய தேசிய நூலக சேவைகள் ஆவணவாக்கல் சபைக்கும், நூலை வெளிக் கொணர் வதில் சகல வழிகளிலும் உதவியோருக்கும் மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவிக்கின்றேன்.

இலக்கிய தாகமே இமய தாகம்.

திக்குவல்லை கமால்
dickwellekamal@gmail.com
0716386955, 0382292118
01.11.2016

வந்து குவிந்த சனத்திரளின் கலகலப்பும் சாப்பாட்டின் கமகமகப்பும் ஓய்ந்து இன்னும் ஒரு மணி நேரம்கூட ஆகவில்லை. எஞ்சியிருந்த வேலை வெட்டிகளில் வீட்டார், விசேடமாகப் பெண்கள் மும்முரமாக ஈடுபட்டிருந்தனர். மௌத்தாகிப் போன பாத்திமா ஸஹ்ராவின் நாற்பதாம் கத்தத்தை சிறப்பாகச் செய்துவிட்ட பெருமிதம் பிள்ளைகளுக்கு.

நாஸிர் ஹாஜியார் வீட்டுக் கல்யாணமோ, கத்தமோ எதுவாக இருந்தாலும் அதற்கொரு தனிச்சிறப்புண்டென்பதை ஊர் மக்கள் அறிவர். அதை முழு ஊருக்கும் உரிய ஒரு நிகழ்வாகவே அவர்கள் கருதுவர். முடிந்தளவு தங்கள் பங்களிப்பையும் செய்து நல்லபெயர் வாங்கிக் கொள்ளத் தவறமாட்டார்கள்.

நாஸிர் ஹாஜி, அத்துரஹ்மான் ஹாஜியாரின் ஏக புதல்வன். அந்தக் கிராமத்தின் பூர்வீகப் பரம்பரையின் வாரிசு. நிலபுலன்களும் பின்னர் உருவாக்கி வளர்த்த வியாபாரங்களும் அவர்களின் செல்வத்தையும் செல்வாக்கையும் நிலைநாட்டி வந்தன.

பாத்திமா ஸஹ்ராவும் ஒன்றும் குறைந்தவளல்ல. அவளும் இன்னொரு பூர்வீகப் பரம்பரையில் வந்து வாய்த்தவள்தான்.

திருமணம் பற்றி நினைக்கமுதலே நாஸிர் ஹாஜிக்கு திருமணம் செய்து கொள்ளவேண்டிய நிர்ப்பந்தம். அவருடைய எந்த நியாயமும் எடுபடவில்லை. இருபத்திரண்டு வயதிலேயே அவர்

மாப்பிள்ளையாகிவிட்டார். இனி அவரது மனைவி பாத்திமா ஸஹ்ராவின் வயதைப் பற்றிக் கேட்கவா வேண்டும். ஆக பதினாறே பதினாறுதான். இனி பதினாறும் பெற்று பெருவாழ்வு வாழ வாழ்த்தாதவர்கள் எவருமில்லை.

அவர்களுக்கு இரண்டு ஆண்கள் இரண்டு பெண்களென்று நான்கு பிள்ளைகள். ஆண் பிள்ளைகள் இருவரையும் கொழும்பில் படிப்பதற்குவிட்டபோதும் அவர்கள் ஆங்கிலம் பேசுவதைத் தவிர வேறெதையும் படித்துக்கொள்ளவில்லை. பெண்பிள்ளைகள் வீட்டுக்காகும்வரை உள்ளூரிலேயே கல்விகற்றனர்.

நஸ்ரினும், பஸ்ரினும் நகர்ப்புறங்களை நோக்கிச்சென்று தங்களது வியாபாரத்தை விருத்திசெய்தனர். போதிய மூலதனம் இருந்ததால், வாப்பாவின் கண்காணிப்பால் ஊதாரித்தனமும் இல்லாதிருந்ததால், குறுகிய காலத்திலேயே பெயர்பெற்ற பிடவை வியாபாரிகளாக மாறினர்.

பெண்பிள்ளைகளுக்கும் காலாகாலத்தில் திருமணம் நடந்தது. மொத்தத்தில் எல்லாப் பிள்ளைகளுமே ஊரை விட்டு வெளியேதான் தங்களது வசிப்பிடங்களை அமைத்துக் கொண்டனர்.

கடைசி நேரத்தில் முட்டிமோதிக் கொள்ளாமலும் பிரச்சினைப்படாமலும் நாஸிர்ஹாஜி திட்டமிட்டு காரியம் பார்த்துவந்தார். திருமணம் ஆகுவதோடேயே பிள்ளைகளுக்குரிய சொத்துக்களை சட்டப்படி வேறாக்கிக் கொடுத்தார். அதில் எவருமே அதிருப்திப்படவில்லை.

தென்னகாணிகள், வயல்கள் என்று அவருக்கு காணிபூமிகள் இருந்தன. அதிலிருந்து வருமானமும் வந்தது. தாய்விட்டு அவர் பெயரிலேயே தலைநிமிர்ந்து நின்றது. பஜாரில் எட்டு அறைகளைக் கொண்ட இரண்டுமாடிக் கடைத் தொகுதி மாதாந்தம் இரண்டு லட்சம் ரூபா வாடகையை வழங்கிக் கொண்டிருந்தது. வங்கி இருப்பு வேறு.

“எங்களுக்கு ஏத்துக்கன்? ம... எங்கட மெளத்துக்குப் பொறகு இதியளும் புள்ளயளுக்குத்தானே?” அடிக்கடி பாத்திமா ஸஹ்ரா இப்படிச் சொல்வாள்.

“ஓ இனி ஒண்டும் செல்லி வெக்கேலா. இப்பேக்கு எல்லாப் புள்ளயலும் பரக்கத்தா ஈக்கியாங்க. நாளேப் பின்னுக்கு எப்பிட்யோ தெரிய. ம். பேரன் பேத்தியளுமீக்கி. எங்கட ஹயாத்துக்குள்ள ஒரு ஏன்டஏலாப்பு வந்தா பாத்துக்குடுக்கோம்” நாஸிர் ஹாஜியும் மனைவிக்கு நிதானமாகவே விளக்கம் கொடுப்பார்.

“மெய்தான்... எங்கட ஹயாத்து கொறஞ்சிட்டா கபுறுக்குப் பொகோணும். இனிப் பொகச் செல்லே எல்லம் சுருட்டி எடுத்துக்கொண்டா போற” அவளை அறியாமலேயே அவளும் தத்துவம் பேசினாள்.

வசதி வாய்ப்பு இருக்கிறதானே என்று அதற்குமேல் அவர்களால் செய்வதற்கு எதுவும் இருக்கவில்லை. வருடா வருடம் கணக்குப் பார்த்து ஸக்காத் கொடுத்தார்கள். அதற்கு மேலதிகமாக ஸதகா கொடுத்தார்கள். பள்ளிவாசல், தைக்கா, மத்ரஸாவென்று வாரி வாரிக்கொடுத்தார்கள்.

“ஹாஜியாராங்க, ஹாஜும்மா நீங்களியள் குடுத்தீக்கிய குடுமானம் ஏழு சொர்க்கத்துக்க போறதுக்குப் போதும்” அவ்வப்போது பாத்திஹா, மௌலாது என்று ஒதுவதற்கு வந்துபோகும் அஸ்ஸமி லெப்ப, இப்படி வாய் நிறையச் சொல்வார்.

“ஓங்கட வாய்ச்சொல் ஆமீனாகோணும்” தலைநிறைய முந்தானையை இழுத்துப்போட்டு, கையேந்தியபடி பாத்திமா ஸஹ்ரா துஆ செய்வாள்.

நாஸிர் ஹாஜியாரின் அறுபத்தைந்து வயதில், எந்தவித குறிப்பிடத்தக்க நோய் நொடிகளுமின்றி ஒரு நாள் மாலைப்பொழுதில், எவருக்கும் எந்தப் பிரச்சினையும் கொடுக்காமல் ஹாஜியானி பாத்திமா ஸஹ்ரா மௌத்தாகிப் போனார்.

ஊர் மட்டுமா? அயலூர்களும் உறவினர்களும் அங்கு ஒன்றுதிரண்டனர். இறுதிக் கிரியைகள் சிறப்பாக நடந்து இன்று நாற்பது நாட்களாகிவிட்டன.

இந்த நாற்பது நாட்களும் மையத்து வீடு தனித்துவிடாமல் பிள்ளைகுட்டிகள் உறவினர் என்று வருவதும் போவதுமாக.... ஒதலும் தொழுகையுமாக... சுறுசுறுப்பான இயங்குநிலை காரணமாக யாரும் கவலைப்படுவதற்கு அங்கே இடமிருக்கவில்லை.

இன்றைய நாற்பதாம் கத்தம் அதற்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிட்டதா?

நாஸிர் ஹாஜியார் தனித்துப்போய் வாசலில் அமர்ந்திருந்தார். வீட்டு முன்னேயும் பின்னேயும் நடமாட்டம் குறையவில்லை. இருந்தும் அன்றுதான் தனிமையுணர்வு மெல்லத் தலைகாட்டத் தொடங்கியது.

“அப்பா கோப்பி”- பேத்திக் குட்டியின் சின்னக்குரல்.

“ஆ கொணுவா புள்ள”- சோர்ந்து போயிருந்த நிலையில் பருக முன்பே ஒரு தெம்பை அது அவருக்கூட்டியது.

மாலை நான்கு மணி நெருங்கும்போது ஆவி பறக்கப்பறக்க கோப்பிக் கோப்பையுடன் மனைவி வரும் காட்சி சட்டென்று அவரது கண்களில் தோன்றி மறைந்தது போலிருந்தது. மையத்தை அடக்கம் செய்தாலும் அந்த ரூஹ் வீட்டைச் சுற்றிச் சுற்றியே இருந்துவிட்டு, நாற்பதாம் நாளில்தான் அடையாளம் காட்டிவிட்டுப் போகுமென்று அந்தக் காலத்தில் சொல்வதுகூட ஏனோ அவரது நினைவில் வந்துவந்து மோதியது.

“வாப்பா அந்தியாகீட்டு நாங்க பொகப்போற” என்றவாறு இளையமகள் அஸ்னா வந்தாள்.

அவருக்கு வார்த்தைகள் வரவில்லை.

“எல்லம் அல்லாட நாட்டந்தான் வாப்பா. ஒங்கள ஒத்தரும் கையுடுகியல்ல. வந்து பாத்துக்கொளுவாங்க” அவள் மேலும் ஆறுதல்படுத்தினாள்.

“சரி அல்லாட காவல்” என்றார் கண்கலங்கியபடி.

அஸ்னாவும் கலங்கிய கண்களோடு விடைபெற்றாள்.

நாஸிர் ஹாஜியார் ஜன்னலருகே வந்து வெளியே எட்டிப் பார்த்தார். நான்கு பிள்ளைகளதும் நான்கு கார்கள் மட்டுமே அங்கே தெரிந்தன. மாலை ஆறுமணிக்கு முன் முற்றம் வெறுமையாகிவிடுவது நிச்சயம்.

யார் யாரோவெல்லாம் அவருக்கு உதவிக்கும், தனிக்கும் துணைக்கும் வரத்தான் போகிறார்கள். ஆனால் அவரது மனைவி ஸஹ்ரா மாத்திரம் கடைசிவரை வரவேமாட்டாள்.

சூழவர மரந்தளிர்களின் செழுமையும் முற்றத்துப் பூமரங்களின் மதாளிப்பும் எந்தக்குறையுமின்றி அப்படியப்படியே காணப்பட்டபோதும், ஒருவித அமைதியும் சோகமும் பரவி நின்றதை அங்கு உணரக்கூடியதாக இருந்தது.

ஐமால் நானா தனது பால்ய சிநேகிதன் நாளிர் ஹாஜியை நாற்பதாம் நாள் நிகழ்வு கழிந்து இரண்டொரு நாளில் சந்திக்கச் சென்றார். அவரது வாடிக்களையிழந்த முகம், சோகச் சுவையை வெளிக்காட்டியது.

“எப்படியன் சொகமா ஹாஜி?”

“ஓ ஓ. கொஞ்சம் நில்லுங்கொ” என்றவாறு எழுந்து உள்ளே சென்றார்.

உள்ளே சென்றவர் வரத்தாமதித்ததால் ‘வெட்டக்கி’ போயிருக்கக்கூடுமென்று ஐமால் நானா ஊகித்தார்.

காற்று ஜில்லென்று வீசியது. சற்றே மேட்டுப் பாங்கான பகுதி. பச்சை மரந்தளிர்கள் கண்ணுக்கு குளிர்ச்சியூட்டின. பிறந்து வளர்ந்த கிராமத்தின் அழகைக்கூட சற்று நின்று நிதானித்து ரசிக்க நேரமில்லாத காலம்.

நாற்பதாம் கத்தமன்று ஐமால் நானாவுக்கு ஏகப்பட்ட வேலைகள். ஒரு மெனேஜர் போல் ஓடியாடி எல்லாம் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார். செவ்வழிக்க காசிருந்து போதுமா? சரியாகச் செயற்பட வேண்டுமல்லவா? அந்தப் பொறுப்பை அவர் எடுத்துக் கொண்டார்.

பிள்ளைகள் நால்வரும் பலாமரத்தடியில் அமர்ந்து பலத்த கதையில் ஈடுபட்டிருந்தனர். அது சுமுகமான கதையாகத்தானிருக்க வேண்டும். வளர்ந்த பின்பு பிள்ளைகள் உனக்கெனக்கென்று சண்டை பிடித்துக்கொள்ளாமல் புத்திசாலித்தனமாகக் காரியம் பார்த்திருந்தார் நாளிர் ஹாஜி.

அஸர் நெருங்கும் போது பிள்ளைகளிடம் சொல்லி விடைபெற்றுக்கொள்ளத்தான் ஜமால் நானா பலாமரத்தடிப் பக்கமாகச் சென்றார். அவருக்கு அங்கே மஹா வரவேற்புக் காத்திருந்தது.

“ஒங்களுக்கு ஹயாத்து நூறு ஜமால் நானா. ஒங்கள கூப்பிடப் பாக்கச் செல்லே நீங்களே வாரா” ஸியாரா வாய் நிறையச் சொன்னார்.

“இப்பிடி இரீங்கொளே”- நஸ்ரீனின் வேண்டுகோள்.

வாப்பாவின் விஷயத்தில் எல்லோரும் சேர்ந்து தனக்கொரு பொறுப்புத்தர போகிறார்கள் என்பது அவருக்கு விளங்கிவிட்டது.

“நாங்கெல்லாரும் இன்னம் கொஞ்சத்தில் இங்கிருந்து பெய்த்திருவோம். நீங்கதான் வாப்பவப் பாத்துக் கொளோணும்” எல்லோரதும் ஏகோபித்த குரலாக வயதில் முத்தவரான நஸ்ரீன் சொன்னார்.

“பெய்த்தியமா? ஏன்ட கூட்டாளிய நான் எப்பிடும் பாத்துக்கொளோணும் தானே” தனது பொறுப்புணர்ச்சியை வெளிக்காட்டிக் கொண்டார்.

“சொந்தக்காரரு வேண்டியமட்டுமீக்கி. நாங்க மட்டுந்தான் வெளில. உம்மட குடும்பம் வாப்பட குடும்பம் எல்லாரும் இங்கதானே. எல்லா ஏற்பாடும் பண்ணீக்கி ஜமால் நானா. அது எப்பிடந்தாலும் நீங்கெல்லம் கவனிச்சிக்கொளோணும். நாங்களும் மாறிமாறி வந்த பெய்த்துக் கொண்டீக்கிய...” பஸ்ரீன் ஹாஜி தெளிவாகவே சொல்லிவிட்டார்.

ஜமால் நானாவின் தலை கிறுகிறுத்தது. அவர் எதுவும் பேசாமல் மௌனித்து நின்றார். அந்த இருப்பு எல்லோரையும் ஒரு குலுக்குக் குலுக்கிவிட்டது போலும்.

“எனத்தியன் ஜமால் நானா. இப்பிடி யோசிக்கிய. செல்லுங்கொளே எங்களுக்கும்” இளையவள் பஸ்னா விடவில்லை.

“வாப்பவ பாக்கியது கேக்கியது... தேத்தண்ணி கோப்பி குடுக்கியது... ஸாரம் சட்ட கழுக்கியது.... ம்... இப்பிடி வேலயள் தாருக்கும் செய்யேலும். நான் செல்லியது அதல்ல”

“அப்ப?”

“அவருக்கு பெர்சா வயஸு பொகல்ல. பாரதாரமான நோயாளீமல்ல. ஆ. ஒரு பொஞ்சாதியால நடக்கிய வேலயள மத்தவங்களால செய்யேலுமா... சல்லி சாமான் இருந்து வேலில்ல. ம்... நான் செல்லிய வெளங்குமெண்டு நெனக்கிய...” மனசுக்கு படக்கூடியவிதமாகவே சொல்லி நிறுத்தினார் ஜமால் நானா.

பிள்ளைகள் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டனர். பேசுபொருளாக அதனை முன்னெடுக்கவும் தயங்கினர். ஆனாலும் ஏதோவொரு முடிவையும் சொல்லவேண்டிய நிலை.

“சரி எதுக்கும் நீங்க வாப்பாவோடு கதச்சிட்டு எனக்கு கோல் பண்ணுங்கொ. நீங்க செல்லியது யோசிக்கோண்டிய விஷயம்தான்”- நஸ்ரின் ஹாஜி தன் முனைப்பாக அனுமதி கொடுத்துவிட்டார்.

“ஆ ஜமால் வந்தது எனக்கு மறந்து பெய்த்த” என்றவாறு உள்ளேயிருந்து ஆடியசைந்து வந்தார் நாஸிர் ஹாஜி.

“நானும் வேறொரு யோசினேல ஈந்தத்தில வெளங்கல்ல... இனிஇனி...” இது ஜமால் நானா.

இருவரும் ஒரு பக்கமாக அமர்ந்து கொண்டனர்.

“எனக்குக் கொஞ்சம் பொகுத்தக் கலக்கின மாதிரீந்த. இன்னேம் ராஹத்திலல். தின்டாலும் குடிச்சாலும் ஸஹ்ராட நெனவு மனசால போகுதில்ல ஜமால்.” தனது ஆதங்கத்தை வெளிப்படுத்தினார்.

“நாப்பதம்பது வருஷம் வாழ்ந்திட்டு அப்பிடி லேசா மறக்கேலுமா.... தாரன் நம்பின... ஸாலிஹான பொம்புள.... ஒரு மரம்மட்டக்காலும் அநியாயமில்ல.” அடுத்த கட்டத்துக்குச் சொல்வதற்கான பாதையை ஒழுங்குபடுத்திக் கொண்டார்.

“தூக்கம் பொகச்செல்லேம் முழிப்பு வரச்செல்லேம் எந்தநேரமும் கிட்டேக்க நிண்ட பொம்புளயேன். சாட நோவெண்டு சென்னாப்போதும் பாம் பூசியேம் தடாவினேம்.... ம்.... தங்கமான பொம்புள... ஒரு கொறேம் செல்லியத்துக்கில்ல”

ஹாஜி சொல்லிக்கொண்டு போகும்போதே வரவேண்டிய இடத்துக்கு வந்துவிட்ட பூரிப்பு ஜமால் நானாவுக்கு.

“நான் தொறந்து பேசப் போற. ஒங்கட கூட்டாளியென்ட மொறக்கி நான் பேசாட்டி வேறொத்தரும் வந்து இதப் பேசப்போறல்ல...”

“சரி சரி செல்லே ஜமால்”- அவரது கண்களில் ஆவல் பிரவாகித்து நின்றது.

“ஒங்களுக்கு இன்னேம் பெரிய வயஸொண்டு பொகல்ல. உஜாரு தத்துவமீக்கி. சல்லி சாமானில கொறச்சலுமில்ல...இனுமொரு கலியாணமொண்டு செஞ்சிக் கொண்டா எப்பிடயன்...”

“ஹஹ்ஹா...” ஒரு வகையில் அது வெற்றிச் சிரிப்புத்தான்.

“இதொண்டும் ஊருலகத்தில நடக்காத ஜாதியல்ல.. எனத்தியன் செல்லிய நீங்க...?” கேள்வியோடு நிறுத்தினார் ஜமால் நானா.

“வயஸு போனதியள.... மாப்பிள மௌத்தானதியள... நசக்காரியள கலியாணமென்ட பேரில கொணந்து போட்டு வேலில்லேன்”

“நீங்க செல்லியது நூத்துக்கு நூறு சரி. பாக்கக் கேக்க ஏலுமான வயஸு கொறஞ்ச பொம்புளயா ஈக்கோணும். இன்ஷா அல்லா தேடியெடுக்கேலும்”- ஜமால் நானா தைரியமூட்டினார்.

“புள்ளயளும் இதுக்கு புரியப்படாம ஈக்கியல்ல. நாலு விஷயமும் தெரிஞ்ச புள்ளயள்தானே. நான் அவங்களோடேம் எதுக்கும் செல்லியன்...” வந்த காரியத்தில் வென்ற வீரத்தோடு சொன்னார் ஜமால் நானா.

நாஸிர் ஹாஜியின் முகத்தில் இப்படியொரு பிரகாசமும் எப்படி வந்தமர்ந்தது?

அடுத்த கட்ட நகர்வை யோசித்தபடி விடைபெற்றுக் கொண்டார் ஜமால் நானா.

‘பொண் செத்தவன் புதிய மாப்பிள’ என்று சொல்லிக் கொள்வார்களே, மெல்லிய சிரிப்போடு அதை நினைத்துப் பார்த்துக் கொண்டார் நாஸிர் ஹாஜி.

“ஹலோ ஜமால் நானவா நான் தம்பி - தங்கச்சிமாரோடயெல்லாம் பேசின... எல்லாரும் கொழும்பிப் பெய்த்தாங்க. அப்பிடித்தானே, வயஸுபோன வாப்ப கலியாணம் புடிச்சியென்டா புள்ளயளுக்கு வெக்கம்தான். வேற செய்ய வழிமில்ல. செல்லிச் செல்லி எல்லாரேம் புரியமாக்கிக் கொண்ட. இனி வாப்பட மனசிப்படி விஷயமொன்ட ஸெட் பண்ணிக்கொண்டு செல்லுங்கொ. வெக்கியன்...”

∴போனை அழுத்தி வைத்துவிட்டுப் பெருமூச்சு விட்டார் ஜமால் நானா. தகவல் சொல்லி ஒரு வாரம் கழிந்த பின்புதான் இப்படியொரு பதிலை நஸ்ரீன் ஹாஜியால் சொல்ல முடிந்திருக்கிறது.

இனி பெண்தேடும் படலத்தில் பிஸ்மில்லா சொல்லி காலடிவைக்க வேண்டியதுதான். அதுவும் அறுபது பிந்திய ஒருவருக்குப் ‘புதியது’ ஒன்றைத் தேடுவதென்றால் தலையும் போய் அதற்கு அப்பாலும் போகும் காரியம்தான். எதற்கும் காரியத்தைக் கொஞ்சம் இலகுபடுத்திக் கொள்ள, ஊருக்குள் உலாவரும் நாலுபேரையும் தெரிந்த மனைவி மரியம்பீபி காதில் மெல்லப் போட்டு வைத்தார்.

எதுவும் பேசாமல் சிரிக்கத் தொடங்கிய மரியம் பீபி தொடர்ந்து பத்து நிமிடத்திற்கு மேலாக இடைவிடாது சிரித்துக் கொண்டே இருந்தாள்.

“ஏத்தியன்வா செல்லீட்டு சிரிங்கொளே” என்றார் மெல்லிய கோபத்தோடு.

“கெழவனியலெல்லாம் புதிய மாப்பிளயாகப் போனா சிரிப்பு வராமீக்கியா...” என்று சொல்லிவிட்டு மீண்டும் சிரித்தாள்.”

“அவருக்கு தேவயென்டா.... சல்லி சாமான் ஈக்குமென்டா எங்களுக்கெனத்தியன். செஞ்சி போடியதானே. கொஞ்சம் யோசின பண்ணிச் செல்லுங்கொ பாக்க”

வலை விரித்தபடி, மீன்கள் வந்து விழுமா விழுமா என்று எதிர்பார்த்தபடி, அக்ஸாபுர, பெளஸ் கொலனி... பந்தியவத்த.... ஆஸாத்தபுர என்று ஒரு உலாவந்தாள் மரியம்பீபி.

“ஆ... ஹாசீம் காக்கட பேத்தி. எப்பிடம் நாப்பது பிந்தீக்கும். ஒரு மகளேன். குடுத்ததெப்பிடியோம் கொழுத்த பஸந்தான பொம்புள... மத்தது அந்த கட்டாரில எக்ஸிடனாகி மெளத்தான மனிசன்... அந்தக் குட்டிக்கி மூனுபுள்ள. அம்பட்டு வயஸில்ல”

“நிப்பாட்டுங்கொ... நிப்பாட்டுங்கொ மரியம்பீபீ... சும்ம செல்லிக்கொண்டு போற. இப்பிடி ஓடஞ்சி தகந்ததியள் சரிவாரல்ல வெளாங்கினா.... இருவது இருவத்தஞ்சி வயஸுக்குள்ள புள்ளகுட்டி இல்லாததீந்தா பாருங்கொ. கலியாணம் புடிச்சாததென்டா ஆக நல்லம்...” ஜமால் நானா வரைமுறை விதித்து நிறுத்தினார்.

“ஏன்ட கத்தேம். கெழட்டுக் கூத்தேன்” என்று கன்னத்தில் கையூன்றிக் கொண்டாள் மரியம்பீபி.

“நான் இத எப்பிடிச்சரி செஞ்சி குடுக்கோணும் மரியம். ஹாஜியார் ஏன்ட கூட்டாளி. மத்தது மகனியளும் என்ன நம்பிப் பாரந்தந்திட்டேன்”

“எல்லம் சரி. இந்தக் காலத்தக் குட்டியள சல்லி சாமானுக்கு ஹவா நப்ஸில்ல. அவளியன் டீவி பாத்துப் பாத்து நல்ல நல்ல பொடியன்மாரத்தான் தேடிய. நீங்க கொமருக் குட்டியள தேடித்திரிஞ்சி திரிஞ்சி கடசீல ஒக்களுக்கும் கொமரியள் தேவப்படுமோ தெரிய. பேசாம உட்டுப் போடுங்கொ”

“நீங்க கொமரு மாதிரி ஈக்கச்செல்லே எனக்கெனத்துக்கன் இனுமொண்டு”

இருவரும் ஒரு பாட்டம் குலுங்கிச் சிரித்து ஓய்ந்தனர்.

ஜமால் நானாவின் தேடலுக்கு மரியம்பீபியிடமிருந்து எந்த பக்கபலமும் கிடைக்கவில்லை. அதற்காக விட்டுவிடமுடியுமா என்ன?

எப்படி இதனை சாத்தியமாக்கலாமென்று வெகுவாகச் சிந்தித்தார். நாலு பேரோடு சொல்லி விஷயத்தை கஞ்சாக்கவும் விரும்பவில்லை. ஊர் பேச இடங்கொடுக்கவும் முடியவில்லை.

இரண்டு நாள் பகீரதப் பிரயத்தனத்தைத் தொடர்ந்து அவர் மனதில் ஒரு சட்டகம் விழுந்துவிட்டது. வறுமையான குடும்பமாக இருக்கவேண்டும். நாலைந்து பிள்ளைகளில் மூத்தது பெண்ணாக அமையவேண்டும். திருமணம், கல்வி, தொழில் என்று பிரச்சினைகள் நிலவவேண்டும். இப்படியெல்லாம் அமையும் பட்சத்தில்தான் சாத்தியமாகும் போயிருந்தது.

இந்த அடிப்படையில் யோசித்தபோது பலமுகங்கள் அவரது மனதிலே வந்தன. மலேவளவு சலீம்நானா, மாஜமுட்டு மர்லின் நானா, அமீர் நானா, ஐசதாத்தா.... இப்படி பட்டியல் விரிந்தது. இனியென்ன ஒவ்வொருவராக நாடி பிடித்துப் பார்ப்பதுதான் பாக்கி.

அன்று அஸர் தொழுதுவிட்டு மலேப்பள்ளி வெளிப்படிக்கட்டில் அமர்ந்து கொண்டிருந்தார் ஜமால் நானா. அரை வயது தாண்டியவர்கள் காற்றுச் சுகத்துக்காக அப்படிக்கொஞ்ச நேரம் அமர்ந்து கொள்வதுண்டு. தேர்தல் காலங்களில் காரசாரமான அரசியல் விமர்சனங்களும் அங்கே அரங்கேறுவதுண்டு.

ஏதோ சொல்லிவைத்தாற்போல் அவரது பட்டியலில் இடம்பிடித்திருந்த அமீர்நானா “ஸலாம்” சொல்லிக்கொண்டு படிக்கட்டில் வந்தமர்ந்தார். ஜமால் நானாவின் மனசெல்லாம் மத்தாப்பு.

“எப்படியன் சொகம்சுவாத்தியமியள்?”- ஜமால் நானா விசாரித்தார்.

“அல்லாட காவல்ல இரிக்கியோம்”- இது அமீர்நானா.

“தேங்க வெலேம் இப்ப அம்பது அம்பத்தஞ்சிக்கி வந்திட்டு எணா?”

“மெய்யா? நாங்களெண்டா தேங்க சல்லிக்கி வாங்கிப்படுகியல்ல. தோட்டத்தில் அங்கலிங்கள புழுந்தீக்கியதியள பொறக்கிக் கொணு வார. இனி அதாலதான் ஒரு மாதிரி காலம் போற”

அமீர் நானா ஸிரீன் முதலாளியின் தென்னந் தோட்டத்துக்குப் பொறுப்பாளி. முப்பது வருஷமா அதுதான் வேலை. சம்பளம், தேங்காய்ப்பங்கு, ஓலைபாலை என்று காலம் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது.

“அப்ப புள்ள குட்டியள் பெருத்தீக்குமே”

“ஓ அஞ்சி புள்ளயள். ஆம்புள முணு பொம்புள ரெண்டு”

“ஆ.... மூத்தபுள்ள?”

“பொம்புள. இருவத்த நாலு வயஸாகிய. மாப்பிள பேசிப்பேசி காலம் போற. இனி கேக்கிய ஜாதியெல்லம் குடுக்க எங்களுக்கிட்ட எனத்தியன் ஈக்கிய?”

“மத்த மகள்?”

“அவள் இன்னேம் படிக்கிய. இந்தப் பைணம் சோதின எடுக்கிய. பொடியனியளும் படிச்சிப் படிச்சிப் பாஸாகீக்கி. அதுக்கு மிச்சம் படிக்கியென்டா லச்சக் கணக்கு கட்டோணுமாம். தொழிலியளும் கெடக்கியபாடில்ல.... வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பியென்டாலும் எல்லம் சல்லிதான்.” என்றவாறு பெருமூச்சவிட்டார் அமீர்நானா.

காரியம் மிகவும் பதமான நிலையில் இருப்பது ஜமால் நானாவுக்கு விளங்கிவிட்டது.

“கொஞ்சம் இங்கல வாங்க அமீர் நானா”

வேறு எவருமே இல்லாத இடத்தில் இன்னும் நெருங்கிவரச் சொல்வதில் ஏதோ அர்த்தம் பொதிந்துள்ளது பட்டென்று அவருக்கு விளங்கிவிட்டது.

“எனத்தியன் செல்லுங்கொளே” காதை நீட்டிக் கொண்டு நெருங்கினார்.

அமீர்நானாவின் முகத்தை உற்றுநோக்கியபடி தணிந்த குரலில் விஷயத்தை வெளிப்படுத்தினார். யார்? எவர்? என்று சொல்லாவிட்டபோதும், அதைப் புரிந்து கொள்ளக் கூடிய தெளிவு அவரிடம் இல்லாமலில்லை. அவரது முகத்தில் மகிழ்ச்சியும் குழப்பமும் கைகோர்த்துக் கூத்தாடியது.

என்ன சொல்லப் போகிறார்? என்பதே ஜமால் நானாவின் எதிர்பார்ப்பு. சாதக அறிகுறி தெரிந்தால் அதற்குப் பசளை போட்டு நீர் வார்க்க அவர் வழிபார்த்து நின்றார்.

“நான் எங்கட பொஞ்சாதீக்கட்ட செல்லிப் பாக்கியனே ஜமால் நானா”

“ஓ.... ஓ... அப்பிடித்தான் செய்ங்கோ. சரிவந்தா சொகப்பு மாணிக்கமெண்டு கெடச்சமாதிரிதான். சரி நான் ரெணு மூனு நாளேல வாரனே ஒங்களப் பாக்க....”

அமீர் நானாவுக்கும் இருப்புக் கொள்ளவில்லை. ஜமால் நானா வீட்டுப்பக்கம் திரும்பியதும், அவரது நடை வேகம் பலமடங்காக உயர்ந்து சென்றது.

ஈமையல் வேலையில் எப்பொழுதும் உம்மாவுக்கு பக்கத் துணையாக இருப்பாள் ஜெஸீமா. இதர வீட்டு வேலைகள் அனைத்தும் பெரும்பாலும் அவள் பொறுப்புத்தான். அவளுக்கென்று பிரத்தியேகமான வேலைகள் எதுவும் இருக்கவில்லை. தம்பி தங்கையர்கள் படிப்பதும் வேலை தேடி அலைவதுமாக இருந்ததால், எல்லாம் அவள் தலையோடுதான் வந்துநின்றது.

காதோடு வந்து சேரும் ஊர்ச் செய்திகளையெல்லாம் ராஹிலாத்த தன் மகளோடு பகிர்ந்து கொள்வாள். அக்கம்பக்கமென்று சற்று சுற்றிவரும் அவள் ஏதாவது செய்திகளை சேகரித்துக் கொள்ளாமல் வருவதேயில்லை. வீட்டுக்குள் முடங்கிக்கிடக்கும் ஜெஸீமாவுக்கு அது நல்ல தீனிதான். சில விடயங்களையிட்டு தன்கருத்துக்களையும் ஜெஸீமா வெளிப்படுத்தத் தவறுவதில்லை.

பெரிய படிப்பு என்று அவள் ஒன்றும் படிக்கவில்லை. அதற்கான தேவை, திறமை அவளிடம் இருந்ததோ இல்லையோ குடும்பச் சூழல் அதுபற்றி எந்த ஊக்குவிப்பும் செய்யவில்லை.

“பொஞ்சாதி மௌத்தான ஹாஜியாரொண்டாம். அறுவது வயஸ் பிந்தியாம். நல்ல வசதீக்காம். எளம் வயஸ்” புள்ளயொண்டு புரியப்பட்டா அவரு கலியாணம் புடிக்கியாம்”

உம்மா இவ்விடயத்தைப் பேச்சுவாக்கில் சொன்னபோது ஜெஸீமா பேச்சுமூச்சின்றி இருந்துவிட்டாள். இருந்தும் உடலுக்குள் மின்சுற்றொன்றுக்கூடாக இலத்திரன்கள் வேகமாகப் பாய்வது போலுணர்ந்தாள்.

தன் கணவன் கூறிய, ஏதோ கேள்விப்பட்டது போல் சொன்ன ராஹிலாத்தா, அதன் பிரதிபலிப்பை மகளிடமிருந்து வெகுநேரமாக எதிர்பார்த்தும் கிட்டாததால் சலித்துப் போனாள். பின்நேரம் ஆவலோடுவரும் அவருக்கு என்ன சொல்வதென்றும் தெரியவில்லை!

ஜெஸீமாவுக்கு அன்று தீன்தண்ணி எதுவும் இறங்கவில்லை. கைகால் ஓடவுமில்லை. தூக்கம் தொலைவில் நின்றது. அவள் தீவிரமாக யோசித்தாள்.

ஜெஸீமா பேரழகியோ அவலட்சணமானவளோ அல்ல. பார்த்த பார்வைக்கு ஒரு வசீகரம் இல்லாமலுமில்லை. முறையாகக் கல்யாணம் பேசி அவளைப் பெண்பார்க்க வந்தவர்கள் பலர் எவருமே அவளில் எந்தக் குறையும் காணவில்லை. கொடுக்கல் வாங்கல் தொடர்பான விடயங்களின் போதுதான் எல்லாமே கைவிட்டுப் போயின. இதன் பிறகும் இதேநிலைதான் தொடரப்போகின்றது.

வாப்பா பார்க்கும் மாதச் சம்பளத் தொழிலில் அதற்குமேல் திடீரென்று எதுவும் கூடிவிடப்போவதில்லை. அன்றாடச் செலவை மட்டுமே சமாளிக்க அதுபோதும். பணக் கஷ்டம் எப்படிப் போனாலும் அதனால் ஏற்படும் மனக்கஷ்டம் தீர வேறு என்னதான் வழி?

மேற்படிப்பா? சொந்தத் தொழிலா? வெளிநாட்டுப் பயணமா? இப்படி எதையுமே செய்து கொள்ள முடியாமல் தடுமாறும் தம்பிமார். ஏ.எல் பெறுபேற்றை எதிர்பார்த்த நிற்கும் தங்கச்சி, கெம்பஸுக்கு தெரிவு செய்யப்பட்டால் அவளுக்கான செலவுக்கென்ன வழி?

எங்கோ நாய்கள் ஊளையிட்டன. வெளவால்கள் சடசடத்துப் பறந்தன. ஓட்டுக் கூரைக்கூடாக நிலாக் கீறல்கள் பொசிந்தன.

ஒரு குடும்பமென்றால் எதிர்காலத்தில் ஒரு சமுதாயம். இந்தக் குடும்பத்தின் விடிவு தூரதரிசனமாக அவளுக்குள் பிரகாசித்தது. ஒரு தியாகத்துக்கான தருணம் அவளைத் தேடிவந்துள்ளதாக உணர்ந்தாள். அவள் அமைதியாக மூச்சுவிட்டாள். நெஞ்செல்லாம் நிறைந்துவிட்டது போன்ற இதம். அல்லஹ்துலில்லாஹ் என்று பெருமூச்சோடு சொல்லிக் கொண்டாள்.

“அல்லாஹு அக்பர்”

விடிகாலைத் தொழுகைக்கு அழைப்பு விடுக்கும் ஒலிபெருக்கிக் குரல் அவளை வந்து தட்டி எழுப்பியது போலிருந்தது. எழுந்து நின்ற போது ஆழ்ந்த தூக்கத்திலிருந்து விழித்தது போன்ற சுகம்.

வாப்பா தம்பிமாறை பள்ளிக்குப்போக வழமை போல தட்டி எழுப்பிக் கொண்டிருந்தார். சமையலறையில் வெளிச்சம் தெரிந்தது. உம்மாவும் எழுந்திருக்க வேண்டும்.

ஜெஸீமா வெளியே சென்று வுழுச்செய்து கொண்டுவந்து சுபஹ் தொழுதாள். வழமைபோல் இரு கைகளையும் ஏந்தி துஆ செய்தாள். ஏந்திய கைகள் ஒவ்வொரு நாளும் கோடித் துயர்களைச் சுமந்து கொண்டிருக்கும். இன்று எந்தப் பாரமுமில்லாத பரவசம்.

கேத்தல் மூடி திறப்பதும் தண்ணீர் வார்ப்பதுமாக உம்மா கோப்பி ஊற்றத் தயாராகும் சத்தம் அவளை வந்து தொட்டது. சட்டென்று எழுந்து உம்மாவுக்கு உதவச் சென்றாள்.

வாப்பாவும் தம்பிமாரும் தொழுதுவிட்டு பள்ளிவாசலிலிருந்து வருவதற்கிடையில் கோப்பி ஜோகையும் கோப்பைகளையும் வாசல் மேசையில் கொண்டு போய் வைத்தாள். திரும்பி வரும்போது நடுஅறையைப் பார்க்க அங்கே தங்கச்சி அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள். அவள் இப்படித்தான் நள்ளிரவு ஒருமணி இரண்டு மணிவரையில் படித்துவிட்டு சுபஹ் தொழாமல் தூங்கிவிடுவாள்.

உம்மாவும் மகளும் குசினியில் அமர்ந்து கோப்பி பருகினர். மகளின் மனதைக் குழப்பிவிட்ட குற்ற உணர்வோடு உம்மா எதுவுமே பேசவில்லை போலும். ஆனால் மகள் தெளிவாகத்தான் இருக்கிறாள் என்பது இனித்தான் தெரியவரும்.

“உம்மா”

இந்தக் குரலிலே தொனித்த இனிமை ராஹிலாத்தாவை திகைக்க வைத்தது.

“எனா மகள்?”

“நீங்க நேத்து சென்ன விஷயத்துக்கு நான் புரியம் உம்மா. வாப்போட செல்லுங்கோ”

உம்மாவின் கண்களிலிருந்து பொலபொலவெனக் கண்ணீர் வழிய ஆரம்பித்தது. அது மகளின் காரியம் கைகூடிவிட்ட ஆனந்தக் கண்ணீரா? அல்லது மகளை இப்படியொரு நிலைக்குத் தள்ளவேண்டி நேர்ந்துவிட்டதேயென்ற சோகக் கண்ணீரா? தெரியவில்லை.

“யாஅல்லா”

வாப்பா வந்துவிட்ட அறிகுறி. உம்மா அருகில் போய் அமர்ந்தால்தான் அந்தக் கோப்பி அவருக்கு சுகானுபவமாக அமையும். அதற்கு இடம்விட்டு, கோழிக் கூட்டைத் திறந்துவிடுவதற்காக கொல்லைப் பக்கம் சென்றாள் ஜெஸீமா.

கோப்பி குடித்துக் கொண்டிருந்த மனிதனின் காதில் இந்த விடயத்தை ராஹிலாத்தா போட்டதுதான் தாமதம் துள்ளிக் குதித்துக் கொண்டு ஜமால்நானாவைத் தேடி ஓடவேண்டும் போலிருந்தது அவருக்கு. அதற்கிடையில் ஒருவர் பின் ஒருவராக மூன்று பிள்ளைகளும் தொழுதுவிட்டு வந்துவிட்டார்கள்.

வளர்ந்த ஆண்பிள்ளைகள் அல்லவா? அவர்களிடமும் சொல்வது எதற்கும் நல்லதென்று வாய் திறந்ததுமே அங்கேயொரு களேபரமே வெடித்துவிட்டது.

“மொல்லப் பேசுங்கொ மொல்லப் பேசுங்கொ”- உம்மா சொன்னதை அவர்கள் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை.

“கெழவனுக்கு எனத்துக்கன்வா தாத்தாக் குடுக்கப்போற? பைத்தியமா புடிச்சீக்கி?...” இது மூத்தவன்.

“சல்லி சாமனுக்கு ஆசப்பட்டு பெத்த புள்ளக்கி அநியாயம் செய்யப் போறா நீங்களியள்?” நடுவன்.

“அதப் பாக்க வெட்டிக் கடல்ல போடியது நல்லம்”- இளையவன்.

உம்மாவும் வாப்பாவும் சனாமியில் அகப்பட்டுக் கொண்டதுபோல் செய்வதறியாது தட்டுத் தடுமாறினார்கள்.

“எனத்தியன் கொரோடிய? பொத்துங்கொ வாய”- பாய்ந்து வந்த ஜெஸீமாவின் சத்தத்துக்கு எல்லோரும் கப்சிப்பாகினர்.

“இது உம்மாம் வாப்பாம் எடுத்த முடிவல்ல. நான் எடுத்த முடிவு. எனக்காக எடுத்த முடிவல்ல. தம்பி தங்கச்சிமாருக்காக எடுத்த முடிவு. சும்ம சத்தம் போடத் தேவில்ல. எல்லம் ஹைராக்கி வெக்கச்செல்லி அல்லாட்ட துஆ கேளுங்கொ” - அதற்குமேல் ஜெஸீமா எதுவும் பேசுவதற்கு அங்கே நிற்கவில்லை.

இதுவரை காணாத ரூபத்தில் தாத்தாவைக் கண்டு பூரித்து வாயடைத்துப் போய் நின்றார்கள் அவர்கள்.

அமீர்நானா விறுவிறுவென்று நடந்தார் ஜமால் நானாவின் வீட்டை நோக்கி.

கல்யாண வீடு பெரும் கலகலப்பாக இருக்கவில்லை. புத்தம் புதுக் கல்யாண வீடுபோல் நடாத்திக்காட்ட அவர்களால் முடியாமலில்லை. ஆனால் ஹாஜியார் அதில் ஆர்வம் காட்டவில்லை. அமைதியாகவும் அடக்கமாகவும் நடாத்தி முடிக்கவேண்டும் என்பதே அவரது எதிர்பார்ப்பு.

அவரது சகோதர - சகோதரிகள், முதல் மனைவியின் உறவினர் என்று எல்லோருமே பங்குபற்றிக் கொண்டனர். மொத்தத்தில் இப்படியொரு துணையின் தேவையை எல்லோருமே உணர்ந்திருந்தனர்.

நாஸிர் ஹாஜியின் பிள்ளைகள் எவரையும் அங்கே காணமுடியவில்லை. நேற்றும் அதற்கு முதல்நாளும் அவர்கள் வந்து சுகம் விசாரித்துவிட்டு செய்யவேண்டிய ஏற்பாடுகளுக்கு பின்னணியில் நின்றுவிட்டுச் சென்றுவிட்டனர். எப்படியும் கொஞ்சம் வெட்கமும் இல்லாமல் போகுமா என்ன?

பாவம், ஐமால் நானாதான் இரண்டு பக்கமாகவும் ஓடியோடி எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்தார்.

லெப்பை, ஹஸ்ரத், விவாகப் பதிவாளர்கள் எல்லாம் உரிய நேரத்துக்கு வந்து கூடிவிட்டனர். இருவீட்டார்களையும் நெருங்கிய உறவினர்களையும் தவிர வேறு யாருக்கும் அழைப்பு விடுக்கவில்லை.

நிகாஹ் பயான் செய்த செய்தலி ஹஸ்ரத் “திருமணம் எத்தனையோ விதமான பாவங்களிலிருந்து மனிதனைப் பாதுகாக்கின்றது. உடற்பலமும் வசதியுமுள்ள அனைவரும் திருமணம் செய்து கொள்வது வாஜிபாகும்” என்றார்.

வெட்கத்தினாலும் மற்றவர்கள் என்ன சொல்வார்களோ என்ற பயத்தினாலும், வசதியும் தேவையிருந்தும் பதுங்கிப் பதுங்கி பாவத்தாளிகளாகும் பலரதும் கண்களைத் திறக்கும்விதமாக அந்த பயான் அமைந்திருந்தது.

நிகாஹும் பதிவும் இனிதே நிறைவு பெற்று எல்லோரும் சிற்றுண்டியும் குளிர்மானமும் அருந்தி மகிழ்ந்தனர். இனி விடைபெறும் படலம்தான்.

பெண் வீட்டுக்கு மாப்பிள்ளை சென்று பெண்ணை அழைத்த வருவதற்காக ஏற்கனவே வாகனம் தயாராக நின்றுது. அடுத்தடுத்த விடயங்கள் மிகச் சிறிய குடும்ப வட்டத்தினரோடு நடப்பவைதான்.

வெள்ளைச் சட்டை அணிந்தவராக தங்கக் கரைத் தொப்பியோடு நாளிர் ஹாஜி அமர்ந்திருந்தார். சூழவர எத்தனைபேர் இருந்தபோதிலும் தனிமையின் தொல்லையால் துன்புற்ற அவர் முகத்தில் வசந்தநிலா வந்தமர்ந்திருந்தது.

காலம் சென்ற பாத்துமா ஸஹ்ராவின் நினைவும், அவளை அடைந்த கல்யாணக் கோலமும் அப்படி இலகுவாக மறந்து போய்விடுமா என்ன?

இருபத்திரண்டே வயதில் கல்யாணம் செய்துதான் ஆகவேண்டுமென்று வாப்பா பிடிவாதமாக நின்ற தருவாயில் அவர் தனக்கு வாய்க்கும் மனைவி எப்படி இருக்கவேண்டுமென்று கற்பனை பண்ணியது கூடக் கிடையாது.

பாத்துமா ஸஹ்ரா என்ற பெயரை அவர் அடிக்கடி உச்சரித்துப் பார்த்தார். எத்தனை முறை உச்சரித்தாலும் அந்த உருவம் வந்து கண்ணெதிரே நிற்கவா போகிறது. பெண் பார்க்கும் படலம் கூட அப்போது பெரிதாக இருக்கவில்லை. உம்மா, தங்கைமார் பார்த்துச் சரியென்றால் அதனை ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டிய நிலை.

“கட்டப்பட்டுப்போல பஸிந்தான பொண்குட்டி. கையுட்டிராதே கண்டவன் கொத்திக் கொளுகிய” சாச்சி, மாமிமாரெல்லாம் இப்படித்தான் சிபார்சு செய்தார்கள்.

ஸ்கூல், கிளாஸ், வேலையென்று குமர்கள் அலையாத காலம். அதனால் காணும் சந்தர்ப்பம் யாருக்குமில்லை. மானசீகமான பிரார்த்தனைகளைத் தவிர அவரால் வேறெதுவும் செய்வதற்கில்லை.

எப்படியெப்படியோ மாப்பிள்ளை போகும் நாளும் வந்தாயிற்று. “யாநபீ ஸலாமலைக்கும்” பைத் முழக்கத்தோடு, மணப்பெண்ணை அமரவைத்திருக்கும் அலங்கார ‘ஜோடனை’ மேடைக்கு அழைத்துச் செல்லும்போது ‘திக்கித்’ தான். சரியோ பிழையோ சவடி கட்டித்தான் ஆகவேண்டும்.

“அல்லறம்துலில்லா” சாந்தமும் அழகும் நிறைந்தவளாக அவள்!

எந்தச் சலனமுமில்லாமல் நாற்பத்திமூன்று வருடங்கள் ஓடிவிட்டன.

“ஹாஜி அப்ப நாங்க போமா. எல்லம் ரெடி” ஜமால் நானா விறுவிறுப்பாக இயங்கினார்.

மூன்று பெண்களையும் மூன்று ஆண்களையும் நாஸிர் ஹாஜியையும் ஜமால் நானாவையும் உள்ளடக்கிக்கொண்டு அந்த வேன் அமைதியாக நகர்ந்தது. வெகு தூரமா என்ன?

அமீர்நானா வீடு ஆஹா ஒஹோவென்றிருக்கவில்லை. குடும்பவட்டத்தினர் மட்டுந்தான். சிரித்த முகங்களோடு எளிமையான வரவேற்பு ஹாஜிக்கு மிகவும் பிடித்தது.

சின்னப்பள்ளி லெப்பை துஆப்பிரார்த்தனை செய்தார். நேரத்துக்குப் பொருத்தமான கோப்பி விருந்து. அப்படியும் இப்படியுமாக ஒரு மணிநேரத்துக்குமேல் அங்கே கடந்தாயிற்று. மஃரிப்புக்கு அதான் சொல்லும் நேரநெருக்கம்.

“அப்ப நாங்க பொண்ணக் கூட்டிக் கொணு போற” சம்பிரதாய வார்த்தைகள்தான்.

ஜெஸீமா எல்லாருடனும் ஸலாம் சொல்லி விடைபெறும் வேளை.

அடக்கிவைத்த கவலையெல்லாம் ஒன்றாய்த் திரண்டு சகோதரங்கள், உம்மா, வாப்பாவென்று வித்தியாசமில்லாமல் அழுது புலம்பினர்.

படிப்பு, கிளாஸென்று சுதந்திரமாகத் திரிந்த தங்கச்சி சிம்லா இனி உம்மாவுக்குத் துணையாக எல்லா வேலைகளையும் செய்ய வேண்டுமே என்பதையும் நினைத்துத்தான் அழுதாளோ, தம்பிமார்களான ருஸ்தி, நிஸ்மி, ஹனிபா போன்றோர், நண்பர்கள் 'கிழட்டு மச்சான்' என்று கிண்டலடிப்பார்களே என்பதையும் எண்ணித்தான் அழுதார்களா? எப்படியோ அழுதார்கள்.

ஜெஸ்மா 'அல்லாட காவலோடு' விடைபெற்றாள்.

கல்யாண வீடுதான். ஆனாலும் சோகமே அங்கே மேலோங்கி நின்றது.

6

புள்ளத்து ரோட் கரோலிஸ் அப்புவின் மரக்கறிக்கடை அப்பகுதியில் பெரும் பிரசித்தம். காலை ஒன்பது - பத்துமணிக்கெல்லாம் பொம்புளைகள் அங்கே நிறைந்துவிடுவார்கள். ஒருவகையில் சுதந்திரமாக அவர்கள் இயங்க அது பொருத்தமான இடம்தான்.

புத்தம்புது மரக்கறிவகைகள், வற்றாலை, மரவள்ளி, கருவேப்பிலை மட்டுமல்ல விசேடமாக பத்தியக் கறிவகைகளும் அங்கே கிடைக்கும். தேவைக்கு நம்பிவரக்கூடிய இடம்.

அங்குதான் செய்னம்புவும் உம்முசல்மாவும் சந்தித்துக் கொண்டனர். ஒரே வயதும் ஒரே மனப்போக்கும் கொண்டவர்கள். குத்திவிட்டுக் கூத்துப் பார்ப்பதில் கெட்டிக்காரர்கள். ஊர்ச் செய்திகள் அவர்களுக்கு தண்ணீர்பட்டபாடு.

தங்களுக்கு வேண்டிய சாமான்களை வாங்கிக் கொண்டு இருவரும் மாங்கா மரத்தடிக்கு நகர்ந்தனர். மூக்குத்தூள் குப்பியை வெளியெடுத்து இரண்டு மூன்று 'தம்' உறிஞ்சி உசாரை வரவழைத்துக் கொண்டனர்.

"தெரீமா செய்னம்பு... ஜாதிக் கலியாணமொண்டு நடந்தாமேன். கேள்விப்பட்டோடி?"

"கேள்விப்படாமீக் கியோ? வெக்கக்கேடு. ஊரெல்லம் ஹொய்யெண்டு. எல்லாரட வாயிலேம் இப்ப இதுதான் பேச்சி"

“அந்த மனிசனுக்குப் புடிச்சீக்கிய பைத்தியம். நல்லமாதிரி புள்ளகுட்டி பெத்த சந்தோஷமா வாழ்ந்ததானே... அறுவது வயஸில புதிசி தேவப்பட்டு”

“அந்த மனிசன உடு. இவளியளட புத்திக்கு செருப்பாலேன் அடிக்கோணும். நாலு புள்ளப் பெத்து... மாப்புள மெளத்தாகி... வயஸு போன ஒத்தியென்டா குத்தமில்ல...”

“நாஸிர் ஹாஜிக்கு நடக்கேம் சீவனில்ல. அவள் பச்சக் குட்டியேன்... அவளட ஆசகீச போறத்துக்கு... ஆ இந்த மனிசனால ஏலுமா...?”

“எல்லம் சல்லி சாமானுக்கு ஆசப்பட்டு. அமீர்நானக்கும் ராஹிலாத்தக்கும் காலுக்குமேல கால் போட்டு இருந்துக்கொண்டு திண்டுதிண்டிக்க ஆச வந்து”

“ம்... அதுக்கு அந்தக்குட்டி பலியா? வாழிய வயஸேன். இனி இதிலாளதான் அயால நாயியளுக்கு எடம். கடசீல காடுபாயவாகிய... ஓ... இதுதான் நடக்கிய”

“நாங்க பேசி வேலில்ல. நான் செல்லியது பொய்யென்டாப் பாரே. இந்தக் கெழட்டுக் கூத்தியள் சரிவாரல்ல. ஒரு மாஸம் பொக முந்தி அவள் எல்லம் வீசிட்டு ஓடிவார. நடக்காட்டி ஏன்ட காத வெட்டிய”

கூட்டிக் கழித்துப் பார்த்தால் இரண்டு பேராலுமே இதனை சீரணிக்க முடியவில்லை. எப்படியோ குழம்பிப்போய்விட வேண்டுமென்பதே அவர்களின் எதிர்பார்ப்பு.

“உனக்குச் சொணங்கியே... பேசிப் பேசி நேரம் பெய்த்த. சின்னவள் பாத்துக்கோ நிக்கியொண்டு ஏசியேசி”- என்றவாறு கைச்சுமைகளோடு செய்னம்பு திரும்பி நடந்தாள்.

அப்போது எதிர்ப்பக்கமாக சற்று தொலைவில் வந்து கொண்டிருந்தது யாரென்பதை அவளால் இனம் கண்டு கொள்ளமுடியவில்லை.

“ஆ செய்னம்பு தாத்தா கறிசாமான் வாங்கப்போனபோல”- எதிரேநோக்கி வந்தவளின் விசாரிப்பு இது.

“இது இப்பதான் திட்டம் வந்த. எங்கட ராஹிலாத்தா. பொண்ணெடும்மா. மகளட கலியாணச் செய்தி கேள்விப்பட்டத்திலீந்து எனக்கு செறியான சந்தோஷம்”

“மெய்யா, செலவங்க ஹஸது பொறாமேல சாகப்போற”

“அப்பிடித்தான் செல மனிசரு. தாருதாரடேம் கொமருப் பாரம் லேசாகோணும். ம். ஒத்தரொத்தரடேம் தலநஸீபுதான். எல்லாரும் நல்லா ஈக்கோணும். அதுதான் எனக்குத் தேவ”

“நாங்க மனாவிலயாலும் நெனச்சீக்கல்ல செய்னம்புதாத்தா. எங்கட மகளே புரியப்பட்டிட்ட”

“ம் அவளும் அவளட பாடும். அதுதான் அல்லா மொகம் பாத்தீக்கி”

“ஓ... ஓ... துவா செஞ்சிக்கோங்க. மகளுட்டுக்குத்தான் போற. அப்ப நான் வாரன் செய்னம்பு தாத்தா”

“நல்லம்”

சற்றுத் தூரம் சென்ற செய்னம்பு தாத்தா ஒரு தரம் திரும்பிப் பார்த்து ஏதோ நினைத்தபடி சிரித்துவிட்டுத் தொடர்ந்து நடந்தாள்.

ராஹிலாத்தாவுக்கு மகளுக்குக் கொடுக்காமல் எதுவும் சாப்பிட்டு பழக்கமில்லை. அதனால்தான் அவளது பங்கை இப்போதும் கூட மூடிமூடிக்கொண்டு வந்து கொடுத்துவிடுவாள்.

மாமியாரைக் கண்டதும் நாஸிர் ஹாஜி “ஆ உள்ளுக்குப் போங்க” என்று வழிகாட்டிவிட்டார்.

எந்தப்பக்கத்தால் போவது? பாரம்பரிய வீடல்லவா? அவ்வளவு விஸ்தாரமானது. எப்படியோ இன்றைய நேற்றைய பழக்கத்தில் சமையலறைவரை சென்றுவிட்டாள்.

அங்கே ஜெஸீமா ஏதோ வேலை செய்து கொண்டிருந்தாள்.

“பாருங்கொ மாமி. ஜெஸீம நோன வந்துக் கொண்டு வேல செய்த. நாங்க அதுக்குத்தானே நிக்கிய”

“எனக்கு சும்மீந்து பழக்கமில்ல உம்மா. அதுதான்” ஜெஸீமா பாய்ந்து கொண்டு விளக்கம் வேறு சொன்னாள்.

“மச்சன் தேடியொன்றும் புள்ள. தேத்தண்ணியள் ஊத்திக் குடுத்தா?”

“அதெல்லம் டைமுக்கு டைம் நடக்கிய. எல்லாத்துக்கும் ஆளீக்கிதானே உம்மா”

ராஹிலாத்தாவுக்கு அப்படி மகிழ்ச்சி. ஜெஸீமாவின் முகம் ஒவ்வொரு நாளும் அவளது மகிழ்ச்சியின் எல்லையை விரிவுபடுத்திக் கொண்டிருந்தது.

“யா அல்லா புள்ளேட சந்தோஷம்தான் எங்கட சந்தோஷமும்”

ராஹிலாத்தா ஏந்திய கைகளை இன்னும் கவிழ்க்கவில்லை.

அன்று காலைவேளையில் வெகுவாகக் குளிராக இருந்ததால் நாஸிர் ஹாஜி சுடுநீரில் குளித்துக் கொண்டார். ஜெஸீமாவும் கூடத்தான். இப்பொழுதெல்லாம் இருவரும் ஒருவரையொருவர் நன்கு புரிந்து கொண்டுள்ளதால் நெருக்கமும் அதிகரித்துவிட்டது போலும்.

வயதுதான் சற்றுக்கூடிய போதும் அப்படியொரு வயோதிபத் தோற்றம் அவரிடத்தில் காணப்படவில்லை. 'கிழடு' என்ற சொல்லை பலரும் அளவுக்கதிகமாக உச்சரித்ததால் அவளும் சற்று சோர்ந்து போனது உண்மைதான். முடி ஒன்றுதான் வயதை முன்கூட்டியே காட்டியிருந்தது. கொஞ்சம் 'டை' அடித்துவிட்டால் என்னவென்று ஜெஸீமா அவ்வப்போது நினைப்பாள். பின்னர் சிரிப்பாள்.

காரணம்தான் புரியவில்லை. ஹாஜியாரின் முகத்தில் அலாதியானதொரு மகிழ்ச்சி படர்ந்திருப்பதை அவள் தெளிவாக அவதானித்தாள்.

"எனக்கிட்டேம் செல்லுங்கொ. எனத்தியன் ஒங்களுக்கு இன்டக்கி பெரிய சந்தோஷம்?" அவள் சிரித்துக் கொண்டே வினவியபடி அருகில் அமர்ந்தாள்.

"செல்லாமேலுமா? நீங்க இப்ப ஒரு சொத்துக்காரி. எனக்கெண்டு இருந்ததெல்லம் இப்ப எங்களுக்கு. அதனால் ஒங்களுக்கும் ஹஜ்ஜி வாஜிபாகீட்டு..."

“எனத்தியன் நீங்க செல்லிய?” நம்பமுடியாத உண்மையாக ஜெஸீமாவுக்கு இது தெரிந்தது.

“நீங்க இந்த வருஷம் ஹஜ்ஜிக்கு பொகப்போற ஜெஸீமா”

“ஆ...” என்றவள் பிளந்த வாயை மூடவேயில்லை.

அடுத்தடுத்து நடைபெறும் நிகழ்வுகள் அவளை இவ்வளவு மேலேமேலே கொண்டு போவதன் தார்பரியம் என்னவென்று அவளால் புரிந்து கொள்ளவே முடியவில்லை. கருணைமிசுந்த அல்லாஹ்வின் அருளை நினைத்து மனம் பூரித்தாள்.

“நாளக்கி ஸப் ஏஜென்ஸிகாரரு வாரொண்டும். பாஸ்போட்டெல்லம் சரிபண்ணோணும். ஜடின்காட், உப்பென்னயெல்லாம் தேடிவைங்கொ” அடுத்த பேச்சுக்கு இடமின்றி தெளிவாகச் சொல்லிக் கொண்டு போனார் நாளிர் ஹாஜியார்.

அடுத்த நாளாகும்போது “ஜெஸீமாம் மாப்பிளேம் ஹஜ்ஜிக்கு பொகப் போறாம்” என்ற செய்தி ஊரைச் சுற்றி உலாவந்துவிட்டது.

“எல்லாரும் சிரிச்ச கதசென்ன... ம் அவள் எவளவு பெரிய பாக்கியசாலியன்” என்று சிரித்தவர்களெல்லாம் சிந்திக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள்.

இந்தச் செய்தி கேள்விப்பட்ட முபீனாவால் இருப்புக் கொள்ள முடியவில்லை. உடனடியாக சுல்தானாவுக்கு கோல் ஏடுத்தாள். அவளும் கேள்விப்பட்டதாகத் தெரிவித்தாள். இவர்கள் இருவரும் ஜெஸீமாவின் கூட்டாளிகள். அந்தக் கணத்திலேயே போய்ப் பார்த்து மகிழ்ச்சியைப் பரிமாறிக் கொள்வதென முடிவெடுத்தனர்.

முன்னறிவித்தல் செய்துவிட்டு ஜெஸீமாவின் வீட்டை நோக்கி முச்சக்கரவண்டியில் சென்றனர். சொன்னவேளையில் போய்ச் சேர்ந்தபோது அங்கே அவர்களுக்காக ஜெஸீமா காத்திருந்தாள்.

கூட்டாளிகள் கூடினால் கூத்துத்தானே? பலதையும் பத்தையும் கதைப்பார்கள். சிரிப்பார்கள். அதனால் பலாமரத்தடியில் அதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்திருந்தாள். ரோல்ஸ், கேக், கோப்பி என்று சுவைப்பதற்கு வேறு.

“மிச்சம் நாளக்கிப் பொறகு மூனு பேரும் சேந்தீக்கிய” ஜெஸீமாவே ஆரம்பித்துவைத்தாள்.

“முபீனக்கு இனி மாப்பிளய உட்டிட்டு வரேலவேன். ஒரே அந்த மனிசனச் சுத்திசுத்தி நிக்கோணும்” கிண்டலடித்தாள் சுல்தானா.

“மாப்பிளய கடக்கி அனுப்பீட்டு காஞ்சிகாஞ்சி நிக்கிய நீ ஒனக்கினி ஊரு சுத்த நேரமீக்கிதான்”- முபீனாவும் விடவில்லை.

“சரி சரி எங்கட செய்தியலெல்லம் பழய செய்தியளேன். ஜெஸீமாட ‘புதிய செய்தி’யள கேக்கோமே”- சுல்தானா பேச்சை வேறுபக்கமாகத் திருப்பினாள்.

இருவரும் என்ன கேட்கிறார்களென்று ஜெஸீமாவுக்குப் புரியாமலில்லை. உண்மையில் சொல்வதற்கு பதில் எதுவும் இருக்கவில்லை.

“கலியாணம் புடிச்சி பத்து மாஸமும் பிந்தீட்ட. புதிய செய்தி இல்லாப் பொகேலவேன்”- முபீனாவும் விடுவதாக இல்லை.

“புதிய செய்தி ஹஜ்ஜிக்குப் பொகப் போற செய்திதான்” சிரித்துக் கொண்டே சொன்னாள் ஜெஸீமா.

“அப்ய நல்லா துவாக் கேட்டிட்டுவா. ஒரேயடியா ஒண்டுக்கு ரெண்டு கெடக்கச் செல்லி” மீண்டும் சுல்தானா.

இப்படியிப்படி மாறி மாறிப் பேசுவதும் பகிடிவிடுவதுமாக அவர்களுக்கு நேரம் நகர்ந்ததே தெரியவில்லை. மெல்லிய இருள் பரவிக் கொண்டு வந்தது. பறவைகள் மரங்களை கூடு தேடி வந்தடைந்து அவர்களுக்கும் அந்தச் செய்தியை உணர்த்தின.

மூவரும் பலாமரத்தடியிலிருந்து எழுந்தனர்.

8

மகனும் மருகமனும் ஹஜ்ஜுக்குப் போய்வந்து ஒரு கிழமை கடந்த பின்பும் அமீர்நானா தம்பதிக்கு இடுமுச்சினை இல்லாத வேலைதான். ஸலாம் சொல்ல வருபவர்கள் ஓய்ந்தபாடில்லை.

நாஸிர் ஹாஜி ஏற்கனவே முப்பது வயதிலும் நாற்பத்திரண்டு வயதிலும் இருதடவை ஹஜ்ஜு செய்துள்ளதால் ஆம்பிளைகளின் வரவு அவ்வளவாக இல்லாவிட்டாலும் ஜெஸீமாவை ஹாஜியானியாகப் பார்த்துக் கட்டித்தழுவ பொம்பிளைகள் பெரும் ஆர்வம் காட்டினர்.

பெருவாரியாகக் கொண்டுவந்தபோதும் ஈத்தம் பழமும் ஸம்ஸம் தண்ணீரும் முடியும் தருவாயில் இருந்தன. ஒருவகையில் அதுவேயொரு பெருந் திருப்திதான்.

“கஷ்டத்தோட வாழ்ந்த குடும்பமேன். அந்தக் குட்டை பரக்கத்தால இனி அந்தக் குடும்பமே முன்னுக்கு வந்திடும்”- இப்படிப் பலரும் கதைத்துக் கொண்டதில் உண்மை இல்லாமலில்லை.

இந்தப் பேச்சு காதில் விழுந்ததும் நிஸ்மிக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. ஜெஸீமாவின் இரண்டாம் தம்பி அவன். ஏளவரை படித்துவிட்டு தொழில் கிடைக்குமாவென்று அதற்காக பல விண்ணப்பங்கள் செய்து தோற்றுப் போனவன்.

இந்நிலையில் வெளிநாட்டுக்குப் போவதே ஒரேவழியாக அவனுக்குத் தெரிந்தது. அதற்கு ஊரிலேயே பல முன்னுதாரணங்கள் இருந்தன.

பிரச்சினை என்னவென்றால் கேட்கப்படும் தகைமைகள் இருப்பதோடு, குறிப்பிட்டதொரு தொகைப் பணம் வேறு கட்டவேண்டும். வட்டிக்குப் பணமெடுத்துக் கட்டியவர்கள், நகை நட்டுக்களை அடைவு வைத்தவர்கள், பலபேரிடம் கடன்கேட்டுத் திரிந்தவர்கள் இப்படிப் பலர்.

இதற்கு மத்தியில் ஏஜென்ஸிக்காரரின் ஏமாற்று வேலைகள், பணத்தை இழந்தவர்கள், போய்த் திரும்பிவந்தவர்கள், கொடுமைளுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டவர்கள்.... இவ்வாறு பல்வேறு சோக சம்பவங்களும் தாராளமாக அரங்கேறியுள்ளன.

இப்படியான யதார்த்தங்கள் காரணமாக பெற்றார்கள் பணம் தேடிக் கொடுக்கத் தயங்கினர்.

அதேநேரத்தில் இப்ராகிம், நஸீம்கான், புவாத் போன்றவர்கள் கடன்பட்டுச் சென்று இரண்டு மூன்று மாதத்தில் அதனைத் தீர்த்துவிட்டு, மாதாந்தம் பெரும் சம்பளம் வாங்கினர்.

வீடு கட்டியவர்கள், தங்கச்சிமாருக்கு கல்யாணம் செய்து கொடுத்தவர்கள், காணி பூமி வாங்கியவர்கள், வியாபாரங்களை ஆரம்பித்தவர்கள், இப்படி இன்னும் ஒரு சாரார்.

இருபத்தைந்து முப்பதுனாயிரம் கட்டிப் போகக் கூடிய சந்தர்ப்பங்களையே வசதியின்மையால் நழுவவிட்டவன் நிஸ்மி. இப்பொழுதெல்லாம் ஆண்கள் போவதாகவிருந்தால் குறைந்த ஒரு லட்சமாவது வேண்டும்.

“ஒனக்கிப்ப ஒரு பிரச்சினேம் இல்லடா. எத்தின லெச்சமென்டாலும் மச்சானுக்கிட்ட எடுக்கேலும். நாங்கதான் கடன்பட்டுத் திரியோணும். எப்பிடிச்சரி எங்களுக்கு ஹெல்ப் பண்ணுடா.” இப்படியாகப் பல நண்பர்கள் உண்மையும் கிண்டலுமாகச் சொல்லிவிட்டார்கள்.

நிஸ்மியின் தாத்தா மக்காவுக்குப் போய் வந்ததிலிருந்து உம்மா, வாப்பா எல்லோருமே மச்சான் வீட்டிலேயே நிற்கிறார்கள். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை தனக்குச் சாதகமாக பயன்படுத்திக் கொள்ளவே அவன் நினைத்தான்.

“தாத்தா கிட்ட நிக்கிய டைமப் பாத்து மச்சனுக்கிட்டச் செல்லு”-
வாப்பா தூண்டினார்.

“செல்லிய மட்டுந்தான் சொணக்கம். மச்சனுக்கு ஒரு லச்சம் ரூவ
கணக்கில்ல. ருஸ்தி நான எனத்தியன் செய்த தொழிலெண்டு
எத்தினயோ பைணம் தாத்தாக்கிட்டக் கேட்டாம்” இது உம்மா.

ருஸ்தி, வாப்பாவோடு தென்னந்தோட்டத்துக்கு போய்வருகிறான்.
வாப்பாவால் இயலாத கட்டம் வரும்போது அவனே பொறுப்பெடுத்துச்
செய்யத்தக்க அளவு அவன் பக்குவப்பட்டுவிட்டான். அவன் எட்டாம்
வகுப்புக்கு மேல் படிக்காததால் இது அவனுக்கு பொருத்தமான
தொழில்தான்.

மச்சானிடம் போய்ச்சொல்ல நிஸ்மிக்கு ஒரு சின்ன மனத்தயக்கம்.
தாத்தாவின் கல்யாணப் பேச்சுவார்த்தையின் போது, அதனைக்
கடுமையாக எதிர்த்தவன் நிஸ்மி. அது ஞாபகம் வரும்போதெல்லாம்
கூடவே அவனுக்குத் தயக்கமும் வந்துவிடுகிறது. இதை அவனால்
உம்மா, வாப்பாவிடம் சொல்லவும் முடியவில்லை.

பெண்கள் நடமாட்டம் சற்றே குறைந்துவிட்ட நேரம். அப்போது....

“நிஸ்மி”

அழைப்புக்குரல் கேட்டுத் திரும்பியபோது தாத்தா கைகாட்டுவது
தெரிந்தது.

அந்தப் பக்கமாக அவன் சென்றான். ஜெஸீமா தாத்தா போகும்
தடத்தில் நிஸ்மியும் சென்றான். இறுதியாக மச்சானின் அறையிலேயே
இருவரும் போய்ச் சேர்ந்தனர்.

“வாங்க மச்சான்” அவரே வரவேற்றார்.

“சொகமா?” என்று கேட்டபடி நெருங்கினான்.

“தம்பி வெளிநாட்டுக்கு பொகோணுமாம். ஒரு லச்சம் ரூவா
ஏஜென்ஸிக்கு கெட்டோணுமாம்”- சொல்லவேண்டியதை ஜெஸீமாவே
சொல்லிவிட்டாள்.

“வெளிநாட்டுக்குப் பொகவா?” என்று சிரித்தபடி “இங்க
கடயொன்டே போட்டுத் தாரனே செய்யேலவா?” என்றார்.

நிஸ்மி பேசாமல் நின்றான்.

“மிச்சங்காலமா பொக ரெடியாகிய” என்று ஜெஸீமாவே மேலும் ஒரு அழுத்தம் கொடுத்தாள்.

“சரி சரி பெய்த்திட்டு வாங்கொ”- ஹாஜியார் அனுமதி வழங்கிவிட்டார்.

பிள்ளையில் ஏறிவிட்டதுபோன்ற பெருமிதம் நிஸ்மிக்கு. தாத்தாவை நன்றி ததும்பப் பார்த்தான். ஒரு திருமணத்தின் பின்னணியில் இத்தனை வெற்றிகள் பொதிந்திருக்கின்றதா?

வெதுவெதுப்பான வெய்யிலில் மாத்தறை கடை வீதியி
நடந்து கொண்டிருந்தார் அவர். 'ரேஸ் டெக்ஸ்' பிடவைக் கடை
அவரது இலக்கு. அதன் உரிமையாளர் வேறுயாருமல்ல. அவரது
மூத்த சகோதரர் நாஸிர் ஹாஜியின் மூத்தமகன்தான்.

“ஆ சின்னச் சாச்சா வாங்கொ. எனா இந்தப் பொகத்துக்கு”
விருப்பம் தழுவிய வரவேற்பு.

“கச்சேரிக்கு ஒரு வேலயா வந்த மகன். சும்ம பாத்திட்டுப்
பொகவந்த”

“ஆ இரீங்கொ உள்ளுக்கு”- நஸ்ரீன் ஹாஜியின் பணிப்பு.

ஏதோ கதைக்கத்தான் வந்திருக்கிறார் என்பது அவருக்கு
விளங்கிவிட்டது. நேரம் சரியாகப் பன்னிரண்டு. இந்த நேரத்தில் சற்றே
சனம் குறைவு. மதியத் தொழுகை, சாப்பாடு எல்லாம் முடித்துக்
கொள்ளும் தருணம். சின்னச் சாச்சாவுக்கு குளிர்மானத்துக்கு ஓடர்
கொடுத்துவிட்டு, கசியர் இருப்பை தற்காலிகமாக இன்னொருவருக்குப்
பொறுப்பளித்தார்.

“எப்படியன் சொகம் சுவாத்தியங்கள்?” என்றவாறு குளிர்மானம்
இரண்டோடு அறைக்கு வந்தார் ஹாஜி.

“அல்லா கிருபயால நல்ல சொகம்”

“வாப்ப எப்பிடியன்?”

இந்தக் கேள்வி சொல்லவந்த விடயத்துக்குத் திறவுகோலாய் அமைந்தது சின்னச் சாச்சாவுக்கு.

“வாப்ப சொகமாத்தான் இருக்கிய மகன். ஆனா வேல வெட்டி... இனி எல்லம் கேள்விப்பட்டீக்குமே”

“கேள்விப்படுகியதான். இனி நீங்க செல்லியமாதிரி இல்லேன்”- விஷயத்தை வெளியெடுப்பதற்காக பெரிய ஐஸ் கட்டியொன்றை உச்சந்தலையிலே வைத்தார்.

“ரெண்டு பேரும் ஹஜ்ஜிக்குப் பெய்திட்டு வந்த. அதுக்கினி குத்தம் செல்லேல. அமீர் நானா குடும்பத்துக்கு மாணிக்கம் கெடச்ச மாதிரியேன். ஒன்டொன்டா நடந்து கொண்டு போகுது. ம் மனிசரு கதகாரணம் செல்லாமீக்கியா?”

“மெய்தான் மெய்தான்”

“அமீர் நானா எங்களுக்குத் தெரிஞ்ச காலத்திலீந்தே தென்னந்தோட்டம் பாத்துக் கொண்டு திரிஞ்ச மனிசன். இப்ப மூத்தமகனுக்கு பாரம் குடுத்திட்டு அவரு மகள சுத்திச்சுத்தி நிக்கியாரு”

“இனியினி...”

“ரெண்டாவது மகன் வெளிநாட்டில. கொழும்புக்கு போறத்துக்கும் கடன்கேட்டுக் கொண்டு திரிஞ்சவன். வெளிநாட்டுக்கு வேலக்கிப் போறென்டா லச்சக் கணக்கு கெட்டோணுமே இந்தக்காலத்தில”

“ஆ....”

“அது மட்டுமல்ல. மகளும் கெம்பஸுக்கு பாஸாகீக்காம். மூனு வருஷம் பேராதனிக்குப் பெய்த்துப் படிக்கியென்டா லேசான செலவா. அதேம் நான பொறுப்பெடுத்தீக்காமெண்டு கதச்சிக் கொளுகியாங்க. ஆ... எங்கட குடும்பத்திலே ஒருொரு தேவயலோட எத்தினபேரீக்கன். நாங்க கேக்கியேமில்ல தாரேமில்ல. இப்பிடி ஊராவுட்டுக்கு கொட்டச்செல்லே எங்கட மனசி பத்தாமீக்கியா....? ம்...?”

“சின்னச் சாச்சா செல்லியதெல்லாம் மெய்தான். அவருக்கொரு கலியாணமொண்டு செஞ்சி வெச்சா எல்லாவகைலேம் நல்லமெண்டுதான் நாங்க யோசின பண்ணின. எங்களுக்கும் ஏல, தங்கச்சிமாரும் ஏலவேன்? இந்த மனிசன் இப்படியெல்லாம் செய்யுமெண்டு தாரன் நம்பின?”

“சரி நான் செல்லவேண்டியத்த செல்லீட்டன். தம்பியோடேம் கதச்சி நல்லோரு மொறயப் பாருங்கொ. அப்ப நான் வாரன் மகேன். பாமஸிக்கும் கொஞ்சம் பொகோணும்” என்று விடைபெற்று வெளியேறினார் சின்னச்சாச்சா.

கொஞ்ச நேரம் தலையைப் புரட்டிக் கொண்டு யோசித்தார் நஸ்ரின் ஹாஜி. பிள்ளைகளுக்கு கொடுக்க வேண்டியதை முறைப்படி கொடுத்துவிட்டு, தனக்கென்று வைத்துக் கொண்டதில் எதைச் செய்தாலும் எங்களுக்கென்னவென்று இருந்துவிடலாமா? நாலு பேராலும் அந்த நிலைப்பாட்டில் இருக்க முடியுமா?

எதற்கும் தம்பியிடமும் கேட்பது நல்லதென்பதால் படபடவென்று கைபேசி இலக்கங்களை அழுத்தினார்.

“ஹலோ எனத்தியன் நானா?”

“இல்ல வாப்பட செய்தியள்தான். இப்ப சின்னச் சாச்சாம் வந்து செல்லீட்டுப் போற. எனத்தியன் செய்தெண்டு எனக்கென்டா ஒண்டுமே வெளங்கல்ல”

“கேள்விப்பட்ட மட்டில விஷயம் மெய்தான். இந்த மனிசரும் ஒன்ட ஒம்பதாக்கிய”

“அப்ப எனத்தியன் செய்த? பேசாம உட்டுப் போடோமா?”

“இல்லில்ல நாங்களும் சென்னா கொஞ்சம் நிதானமா நடந்து கொளுவாறு. செல்லேமோணும். வாப்பட மனசீம் நோகப்படாது”

“சரி சர வெக்கியன்”

தங்கச்சிமாரிடம் இதுபற்றிக் கேட்பதா? இல்லையா? பொது அபிப்பிராயமொன்றுக்கு வர அவர்களிடம் கேட்கத்தான் வேண்டும்.

ஆனால் உணர்ச்சிவசப்பட்டு கண்டபடி கத்தத் தொடங்கினால் வாப்பா நொந்து போய்விடக்கூடும். அவர்களை இப்போதைக்கு சம்பந்தப்படுத்தாமலிருப்பதே நல்லதாகப்பட்டது.

வாப்பாவின் இலக்கத்தை அழுத்தினார் நஸ்ரின் ஹாஜி.

“ஹலோ”

“நான் மகன் பேசிய நஸ்ரீன்”

“சரி செல்லுங்க மகன்”

“சொகமா இரிக்கியதானே”

“ஓ... ஓ... ஒரு கொரவுமில்ல”

“அப்பிடயா.... தேவயலீந்தா சின்னச்சாச்சோட பேசிக்கோங்க. ஜமால் நான எல்லம் பாத்துகேட்டுக் கொளுவாரு”

“அந்த மனிசன் நிக்கியது ஆயிரம் பேரு நிக்கிய மாதிரி. சாச்சிக்கும் அவர நல்லபுடி”

“மெய்யா... சாச்சீட உம்ம வாப்பாம் வாராயீக்கும்”

“அவங்க இங்கயேதான். மகள உட்டிட்டு அவங்களுக்கு நிக்கேல”

“ஆ சரிசரி.... அப்ப வெக்கவா?”

“நல்லம் நல்லம்”

தோற்றுப் போன உணர்வு மேலிட்டது நஸ்ரீன் ஹாஜிக்கு. வாப்பாவின் குரலுக்கு முன்னால் அவரால் இதற்கு மேல் எதுவும் பேச முடியவில்லை.

“ஆ தாரன் கோலெடுத்த?” ஜெஸீமா கணவரை நெருங்கினாள்.

“முத்தமகன் எடுத்த”

“பாருங்கொளே. நீங்க ஊட்டில சும்ம நிக்கிய. அவங்களுக்கு யாவாரம் தொழிலெண்டு ஆயிரம்வேல. நீங்கதான் எடக்கெட அவங்களுக்கெடுக்கோணும்”

ஜெஸீமா அடக்கடி சொல்லும் யோசனையைத்தான் மீண்டும் மறு ஒலிபரப்புச் செய்தாள். இப்பொழுதெல்லாம் அவள் சொல்லும் எதைத்தான் அவர் செய்யாதிருக்கிறார்?

10

இம்முறை உயர்தரப் பரீட்சைப் பெறுபேறு அந்தக் கிராமத்தில் ஒரு புத்தெழுச்சியை ஏற்படுத்தியிருந்தது. அவ்வப்போது அங்கிருந்து பல்கலைக்கழகம் புகுந்தவர்கள் இல்லாமலில்லை. பெரும் ஆரவாரத்தோடு பெரும் பாடசாலைகளுக்குச் சென்று பெறுபேறு வெளியாகியதும் அடங்கிப் போனவர்களின் பட்டியல் மிக நீளமானது.

உள்ளூரிலேயே படித்து ஒரே தடவையில் மூன்று பேர் மூன்று 'ஏ' எடுத்திருப்பதுதான் விஷேடம். அவர்களின் 'இஸட்' புள்ளிகளின்படி பல்கலைக் கழகத்திற்குத் தெரிவாகும் சாத்தியம் உறுதியென கற்பித்த ஆசிரியர்கள் தெரிவித்திருந்தனர். இன்னொரு சிறப்பு என்னவென்றால் இந்த மூன்று பிள்ளைகளுமே, மிகவும் வசதி குறைந்த குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதுதான்.

பெறுபேறு வெளியானதிலிருந்து மூன்று பேரும் சந்தித்துக் கொள்ளாத நாட்களேயில்லை. பெரும்பாலும் தங்கள் கனவுகளையே பரிமாறிக் கொண்டனர். வயதும் அப்படித்தானே?

இன்று சிம்லாவின் வீட்டுக்கு ஷர்மிலாவும் மஸ்னாவும் வருகை தந்திருந்தனர். திரும்பத் திரும்ப ஒரே விஷயத்தைப் பேசிப்பேசியே அவர்கள் பூரித்துப் போனார்கள்.

“எகொணமிக்ஸ்ல 'ஏ' வருமெண்டு நான் நெனக்கவே இல்லட. எவளவு எழுதினாலும் மாக்ஸ் வராத பாடம்தானே”- என்று ஷர்மிலா தொடங்கினாள்.

“ஓடி ரெண்டு வருஷம் படிச்சீம் ஒரு சோதினேலயாவது நான் எழுவதுக்கு மேல மாக்ஸ் எடுக்கெல்ல. ம் ‘ஏ’யென்டா இனி எழுவத்தஞ்சாலும் எடுக்கோணும்” மஸ்னா தனது கண்ணோட்டத்தை வெளிப்படுத்தினாள்.

“இப்ப கெம்பஸ்ல ஈக்கிய பரீத் ஒரு நாள் சென்ன, ராஹில டீச்சர்கிட்ட அறுவதுக்கு மேல எடுத்தா அது ‘ஏ’தான் எண்டு. சென்னபோல சரி” அந்த விஷயத்துக்கு முத்தாய்ப்பு வைத்தாள் சிம்லா.

ஐந்து பிள்ளைகளைப் பெற்ற அமீர் நானா ராஹிலாத்தா தம்பதி தங்களது பிள்ளையொன்று கெம்பஸுக்குப் போக வேண்டுமென்றோ போகுமென்றோ ஒரு நாளும் எதிர்பார்த்ததேயில்லை. காலம் காத்திரமான வெகுமதிகளை அந்தக் குடும்பத்துக்கு வழங்கிவரும் வரிசையில் இதுவுமொன்று.

ஆனால் சிம்லா எப்படியாவது கெம்பஸுக்குப் போகவேண்டுமென்ற வெறியோடுதான் படித்தாள். அதேநேரத்தில் சாத்தியமானாலும் செலவுக்கு எதுவழியென்று அவளுக்குப் புரியவேயில்லை. என்ன அதிசயம் பாருங்கள். பெறுபேறு வரும்போது அவளுக்கு எந்தப் பிரச்சினையுமே இல்லாத சூழல் உருவாகிவிட்டதே. அதனால்தான் ஜெஸீமா தாத்தாவுக்கும் மச்சானுக்கும்தான் அந்த மகிழ்ச்சியை முதலில் தெரிவித்தாள்.

இப்பொழுதெல்லாம் அமீர்நானா பள்ளிவாசல், கடையடி, மார்கட் என்று எங்குதான் சென்றாலும் அவரைச் சுற்றி ஒரு கூட்டமே கூடிவிடுகிறது. எல்லாம் மகளின் கெம்பஸ் விஷயமாகத்தான்.

“ம்... மகளுக்கு கெம்பஸ் கெடச்சீக்காம்... ஒரு மகன் வெளிநாட்டில்... மருமகன் பெரிய வசதிக்காரன்... அமீர் நானக்கு நல்லவாசி” இப்படித்தான் ஆரம்பிப்பார்கள்.

“மாஷா அல்லா” என்பதைத் தவிர அவர் வேறெதுவும் சொல்லப்போவதில்லை.

ஆனால் ராஹிலாத்தாவால் இதனைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை.

“எங்கட புள்ளயளுக்கு இப்ப செரியான கண்ணூறு. பொல்லாதது. எனத்தசரி செய்யோணும். அந்த நாளேல எங்கட உம்மவென்டா

பொட்டப்புவக் கூப்பிட்டு தெசிக்கவெட்டிப் போடிய” என்று கணவனை நச்சரித்து வந்தாள்.

“அஞ்சி நேரமும் தொழுதிட்டு கண்ணூறு நாவூறுலீந்து பாதுகாப்புத் தேடி துவாச் செஞ்சிக்கோங்க”- இப்படி அவர் சொல்லி வழிகாட்டிவிடுவார்.

அதனால் அவள் திருப்தியடைந்து விடுவதில்லை. தனது மட்டத்தில் எதையெதையாவது செய்து திருப்தியடைவாள்.

“அத உடுங்கொ. இப்ப பாஸான புள்ளயளப் பாராட்டி பெரிய கொண்டாட்டமொண்டு வெக்கப் போறாம். வெளங்கினா?” இன்னும் கொஞ்சம் மனைவியை உசாராக்க அமீர் நானா கூறினார்.

“எனக்கென்டாப் பயமாயீக்கி. ஊட்டுக்குள்ளே நின்ட புள்ளயள். கெம்பஸுக்குபோற பொம்புளப் புள்ளயள் அசடாப்போறாமெண்டு செலு பேரு செல்லியாங்க”

“அதெல்லம் பொறாம் ஹஸதில செல்லியது. அதியள நம்பவாண. இந்தக் காலத்துப் புள்ளயளுக்கு எங்களப் பாக்கப் புத்தீக்கி. நான் சும்ம கேக்கிய ஒங்களுக்கிட்ட.... ஒங்கட புள்ளய ஒங்களுக்கு நம்பிக்கில்லயா?”

“நம்பிக்கில்லாமலேத்தியன். ஏன்ட புள்ள தங்கமான புள்ள. அல்லா நல்ல வழியக் காட்டோணும்”

“அப்பிடிச் செல்லுங்கொ... அது தாரோ பெல்லடிக்கிய போல. பெய்த்துப் பாருங்கொ”

மனைவியை சமாளிப்பதிலேயே இப்பொழுது அமீர் நானாவின் காலம் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

“இங்க ஏத்தியோ தந்திட்டுப் போறாங்க” என்றவாறு கொண்டுவந்து கொடுத்தாள் மனைவி.

அழைப்பிதழ். பாடசாலை அபிவிருத்திச் சங்கமும், ஐக்கிய வாலிபர் சங்கமும் இணைந்து நடாத்தும் பாராட்டு விழாவுக்கு இன்னும் இரண்டே நாட்கள்.

அந்த இரண்டு நாட்களும் பறந்தேவிட்டன.

உம்மா, வாப்பா, குடும்ப உறுப்பினர்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருந்த வரிசையில் அமீர் நானா, ராஹிலாத்தா, ஜெஸ்மா எல்லோரும் அமர்ந்து கொண்டனர்.

அதிபர், கல்வி அதிகாரிகள், உள்ளூர் பிரமுகர்களுக்கு மேலதிகமாக மாகாணசபை உறுப்பினர் திரு அதுலரத்ன யாப்பாவும் வருகை தந்திருந்தார்.

அவர் சிறப்புரையாற்றும் போது, “இவர்களைப் போன்ற திறமையான மாணவர்கள் பலர் இங்கே இருக்கிறார்கள். பாராட்டுவது பெரிய விஷயமல்ல. இந்த வெற்றியைப் பாதுகாத்து அடுத்தடுத்த தடவைகளில் இந்த எண்ணிக்கையை உயர்த்திச் செல்வதிலேயே எல்லோரும் கண்ணாக இருக்க வேண்டும்” என்றார்.

பாராட்டுப் பத்திரம், விருது, பொற்கிழி இப்படி எப்படி எல்லாவகையிலும் மாணவிகள் மூவரும் மகிமைப்படுத்தப்பட்டனர். மொத்தத்தில் எல்லா மட்டத்தினரையும் ஊக்குவித்த நிகழ்ச்சியென்றே சொல்லவேண்டும்.

கூட்டம் கலைந்தபின்பே உச்ச கூட்டம் ஆரம்பித்ததென்று சொல்லவேண்டும். பிள்ளைகளைச் சூழ்ந்து எல்லோரும் வாழ்த்தி மகிழ்வித்தனர்.

ஜெஸ்மா, தங்கையோடு சொல்லிவிட்டுப் போக அவசரப்பட்டாலும் முடியவில்லை. அவளது பொறுமை சோதிக் கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. வீட்டிலிருந்து வந்து மூன்று மணித்தியாலத்திற்கு மேலாகிவிட்டதல்லவா?

அப்பாடா?

“மச்சான் வரல்லயா தாத்தா?” சின்னக் கவலையோடுதான் சிம்லா கேட்டாள்.

“வரத்தான் நிண்ட. கொஞ்சம் சொகமில்லேன். சிம்லா கெம்பஸ் பொகச்செல்லே வேனில் கூட்டிக் கொணு போறெண்டு சென்ன”

தாத்தா, மச்சான். வீட்டார் எல்லோரும் சேர்ந்து வேனில் அவளை பேராதனை கெம்பஸுக்கு அழைத்தச் செல்லும் காட்சி அவள் மனதிலே விரிய ஆரம்பித்தது.

இருண்டு போன மேகம் மெல்லிய தூறலோடு ஆரம்பித்து கரும் மழையைப் பொழிந்து கொண்டிருந்தது. வழமையான நேரத்துக்கு முன்பே கட்டிலோடு தஞ்சமடைந்துவிட்டார் நாஸிர் ஹாஜி. சற்றே தளர்ச்சியடைந்துவிட்ட அவரது உடலுக்கு மழைக்குளிர் ஒத்துவரவில்லை போலும்.

ஜெஸீமாவின் கற்பனை வேறெங்கோ சிறகடித்தது. அவள் குமர்ப்பெண்ணாக வீட்டிலிருந்த காலம் சட்டென்று அவள் மனக்கண்ணில் தோன்றியது. அந்தக் காலம் வறுமைக் கோட்டில் வாழ்ந்த காலம் அல்லவா?

முன்வாசல், அறை, சமையலறையென்று அங்குமிங்குமாக அவள் ஓடிக் கொண்டிருப்பாள். கூரையிலிருந்து சொட்டுச் சொட்டா நீர் கொட்ட ஆரம்பித்துவிடும். கவிழ்ந்து கிடக்கும் சட்டி, பானை, பேஸன் இப்படி எல்லாமே வெளியே வந்துவிடும். சாக்குத் துண்டுகளை விரித்து அதன்மேல் பாத்திரங்களை வைத்துவிடுவாள். வைத்துவிட்டதும் காரியம் சரியென்று ஆகிவிடாது. கண்கொட்டாமல் மாறிமாறிப் பார்த்து, பாத்திரம் நிறைந்ததும் அதனைத் தூக்கி வெளியே கொட்ட வேண்டும். இன்று அந்த நிலை அங்கே இல்லை.

“கூதலாயீக்கு ஜெஸீமா” கணவன் சற்றே தளர்ச்சியான குரலில் சொன்னார்.

அவள் இன்னொரு விரிப்பால் நன்றாகப் போத்திவிட்டாள். கைவிரல்களைத் தொட்டுப் பார்த்தபோது குளிர்ச்சி தெரிந்தது.

“காலும் கொஞ்சம் திமித்தியமாதிரி”

இரண்டு உள்ளங்கால்களையும் கைகளால் சூடாகும் வரை நன்றாகத் தேய்த்துவிட்டாள்.

“பச்செஞ்சி போட்டு தேத்தண்ணி கொஞ்சம் ஊத்தித்தரவா?” அவள் கேட்டாள்.

தலையாட்டினார். பொதுவாகவே அவர் இஞ்சிப் பானங்களுக்கு விருப்பம்தான்.

சலீம் தாத்தாவும் தன்ஸீர் நானாவும் அவர்களுக்கு உதவியாக அங்கே இருப்பவர்கள். குறிப்பாக சமையல் வேலைக்கு. அவர்களோடு சொன்னதுதான் தாமதம் இருவரும் ஓடோடி வந்துவிட்டார்கள்.

தன்ஸீர் நானா ஒரு நாட்டு வைத்தியரே போன்று நெற்றி, கழுத்து, கை, காலெல்லாம் தொட்டுப் பார்த்தார்.

“இஞ்சி பிளேன்ரீ ஊத்துங்கொ... அதோட சரெட்ட ரெண்டு ஓட்சிப் போட்டு தணல் சட்டியேய் சாம்பராணி கொஞ்சமும் கொணுவாங்க”

தன்ஸீர் நானா சொன்னபடி இருவரும் காரியத்தில் இறங்கினர். அவர்கள் வரும்வரையில், உடல் முழுவதும் மெல்லிய ஒத்தடம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்.

முதலில் தேநீரோடு வந்தாள் ஜெஸீமா. அவர் அருகிலமர்ந்து அதனைப் பருகச் செய்தாள்.

தணல் சட்டியும் சாம்பிராணியும் கொண்டு வந்தாள் சலீமா.

கால், கைகளுக்கு மாறிமாறி சாம்பிராணிப் புகை பிடித்தார் தன்ஸீர் நானா. பின்னர் பிரம்புக் கதிரையில் அமரவைத்து கீழே தணல் சட்டியை வைத்தார். அதிக நேரம் செல்லவில்லை. குணம் கிட்டி அவருக்குத் தூக்கமும் வந்துவிட்டது. வெளியே மழையும் மெல்ல மெல்ல ஓய்ந்து கொண்டிருந்தது.

அறைக் கதவை மூடி ஜெஸீமாவும் தூங்க தயாரானாள். விளக்கை அணைக்காமல் அருகே அமர்ந்து தலையைத் தடவினாள். முகம்

வழமைக்குத் திரும்பியிருந்தது. சற்று நேரத்தில் மெல்லிய குறட்டை வெளிப்பட்டு நூறுவீத தூக்கம் உறுதியாகியது. விளக்கை அணைத்தவிட்டு சாய்ந்தாள்.

தூறல் மழையும் மெல்லிய குளிரும் அவளுக்கு இதமாக இருந்தது. கணவனின் அணைப்புக்குள் சிறைப்பட்டிருக்கவேண்டிய அவள்....

தூக்கத்தைத் துரத்திக் கொண்டு மெல்லிய சோகம் அவளுக்குள் ஊடுருவியது. வெளியே யார் யாரோவெல்லாம் என்னென்னதான் சொன்னபோதும், ஐந்துவருடம் கடந்தும் இன்னும் ஒரு குழந்தை கிடைக்கவில்லையே என்ற வேதனையைத் தவிர வேறெதுவும் அவளைப் பாதிக்கவில்லை.

ஹஜ்ஜுக்குப் போய் ஏகப்பட்ட பிரார்த்தனைகளோடு அவளுக்கு அடுத்த மூன்றே மாதத்துக்குள் குழந்தையொன்று தரிக்கத்தான் செய்தது. எல்லை மீறி ஆனந்தித்தாள் அவள். அமோக எதிர்பார்ப்புக்களோடு ஆரவாரித்தாள்.

மெல்லிய சலனம்!

வைத்திய ஆலோசனைகள்... ஓய்வு.... பாதுகாப்பு... போஷாக்கு எல்லாம் ஒழுங்காக நடந்தும்..... கலைந்து போய்விட்டது.

நம்பிக்கை தொடர்ந்தது... நாட்டங்கள்.... நேர்த்திகள் நிகழ்ந்தன. தொழுகைக்குத் தொழுகை துஆக்கள். ஆனால்....

சமவயதில் அவளோடு நாலைந்து வருடங்கள் பாடசாலைக்குச் சென்ற, குர்ஆன் ஓதச்சென்ற எல்லோருக்குமே திருமணமாகிவிட்டது. இரண்டோ மூன்றோ பிள்ளைகளுக்குத் தாயாகியும்விட்டார்கள். அவள் மாத்திரம் இன்னும்....

நாஸிர் ஹாஜி நான்கு பிள்ளைகளின் தகப்பன். அவரிடம் எந்தக் குறைபாடும் இருக்க வாய்ப்பில்லை. அவளுக்கு ஆக முப்பதே வயதுதான். காலம் கனிவதற்கு வாய்ப்பு இருக்கவே செய்தது.

மழை முற்றாகவே ஓய்ந்திருந்தது. வானம் நன்கு வெளித்திருக்க வேண்டும். ஜன்னல் கண்ணாடிகள் தெளிவாகத் தெரிந்தன.

ஜெஸீமா மெல்லத் திரும்பிப் பார்த்தாள். லேசாக முகம் தெரியக் கூடியதான ஒளிக்கசிவு. கணவனின் முகத்தைப் பார்த்தாள். குறட்டை அற்ற ஆழ்ந்த தூக்கம். அவரை அப்படியே அணைத்துக் கொள்ள வேண்டும் போல... சிறு அசௌகரியத்தைத் தொடர்ந்த தூக்கமல்லவா... குழப்பலாகுமா....? “யா அல்லா” என்றவாறு மறுபக்கம் திரும்பி தலையணையை அணைத்துக் கொண்டாள்.

ஐமால் நானா அன்று காலையில் நாஸிர் ஹாஜி வீட்டுப் பக்கம் வந்திருந்தார். ஹாஜிக்கு ஸலாம் சொல்லிவிட்டு தோட்டத்தைச் சுற்றிக்கொண்டு நடந்தார். அவருக்கு எத்தனை தென்னை, வாழை, பலா மரங்கள் மட்டுமல்ல என்னென்ன விதமான பூமரங்கள் இருந்தன என்பது கூடத் தெரியும். கூடக் குறைய இருந்தால் அங்குள்ளவர்களிடம் கேள்வி எழுப்புவார்.

நவீன பாஷையில் சொல்வதாக இரந்தால் ஐமால் நானாவை இணைப்பாளர் என்றே சொல்ல வேண்டும். அதாவது நாஸிர் ஹாஜியாரின் குடும்பத்தின், பிள்ளைகளின், நிலபுலன்களின் இணைப்பாளர். எல்லோரதும் நம்பிக்கைக்கும் அன்புக்கும் உரியவர்.

“ஆ சலீமா... இன்டக்கி சியார நோன வார. சாப்பாடு சும்ம ஜாதியா ஈக்கோணும்.” போற போக்கில் சொல்லிக் கொண்டார் ஐமால் நானா.

“அதுதான் நானும் பாத்த ஐமால் நான சும்ம வாரல்லே. ம். இப்பதான் வெளங்கின”

சியாரா நோனா வந்தால் ஏதாவது கையில் ‘பொத்தா’மல் போவதில்லை. அதை ஊக்குவிக்க, சலீமாத்தாவைப் பொறுத்தவரையில் சமையல்தான் ஒரே ஆயுதம்.

சியாரா நோனாவின் வரவுக்கு ஏதுவான வெளிக் காரணிகள் எதுவும் இருக்கவில்லை. அதனால் வரவின் நோக்கம் என்னவென்று

ஹாஜிக்கும் புரியவில்லை. ஜமால் நானாவும் குறிப்பாக ஒன்றும் சொல்லவுமில்லை.

என்னதான் ஹாஜியின் மனைவி என்றாலும் அவரது பிள்ளைகள் வருவதென்றால் அவளுக்கு உள்ளுக்குள் நடுக்கம்தான். அதிலும் பெண்பிள்ளைகளென்றால் இன்னும் ஒருபடி மேலே.

வாப்பா மக்களிடையே பேசுவதற்கு ஆயிரம் இருக்கும். அதில் அவள் தலையிடுவதே இல்லை. மட்டுமல்ல, அதற்குக் காது கொடுப்பதைக் கூட தவிர்த்து விலகியே நின்றுவிடுவாள்.

கார்ச் சத்தம் கேட்டது. ஜமால் நானா எங்கிருந்தோ பாய்ந்து கொண்டு ஓடினார். கைப் பைகளைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்தார்.

ஜெஸீமா ஸலாம் சொல்லி வரவேற்றாள். அந்தப் பதில் ஸலாத்திலே காரம்தான் இருந்தது. ஏதோ 'பீஸ்பீல்'தான் என்பது அவளுக்கு விளங்கிவிட்டது. அதைக் காட்டிக் கொள்ளாமல் தேநீர் தயாரிப்பதற்குப் போல் உள்ளே சென்றாள்.

நேரே வாப்பாவின் அறைக்குச் சென்றவளை, "இரீ புள்ள" என்று வரவேற்றார்.

அங்குமிங்கும் ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு "சுகமா ஈக்கியா வாப்பா?" என்று கேட்டாள்.

"ஓ... மகள்" என்றார் அவர்.

"எனக்கு நீங்க கொஞ்சம் ஒதவி செய்யோணும் வாப்பா. மச்சனுக்கு பைபாஸ் செஞ்சபொறகு நாலு மாஸமா கடக்கிப் பொகல்ல. இன்னம் எத்தினயோ கரச்சலியளும் வந்த. எனக்கு ரெண்டு கடக் காம்பராவாலும் எழுதித் தாங்கொ. அதுக்குத்தான் நான் வந்த" சட்டப்டென்று அவள் சொல்லி முடித்தாள்.

நாஸிர் ஹாஜி எதுவும் சொல்லாமல் யோசித்தபடி நின்றார்.

ஒரு பிள்ளையோடு மாத்திரம் முடியும் பிரச்சினையாக அவருக்கு இது தெரியவில்லை. எட்டுக் கடைகள் கொண்ட மாடிக்கட்டிடத்தை நான்குபேரும் கூறுபோட்டுக் கொள்வதற்கான அத்திவாரமாகவே இது

அவருக்குத் தெரிந்தது. உண்மையில் மாதாந்தம் இதன் மூலம் வாடகையாக வரும் இரண்டு லட்சம் ரூபாவைக் கொண்டுதான் அவரது வாழ்க்கை ஓடுகிறது.

“மகேள் ஒங்களுக்கு பிரச்சின இருக்கியது மெய்தான். அதப்போல எல்லாருக்கும் பிரச்சினீக்கி. ஒங்களுக்கு நான் ரெண்டு கடக்காம்பரா தந்தா மத்தப் புள்ளயளுக்கும் குடுக்கோணுமே” ஹாஜியார் வெளிப்படையாகவே சொன்னார்.

“எல்லாரும் நல்லா இருக்கிய. எனக்குத்தான் வாப்பா இம்பட்டு பிரச்சின. அதுதான் நான் கேக்கிய”

“இங்க பாரு மகள், என்ன நம்பி வந்தவள நான் வாழ வெக்கோணும். எனக்குப் பொறகும் அவள் சந்தோஷமா வாழோணும்?” எல்லா அர்த்தமும் அடங்கக் கூடியதாக அவர் சொல்லி நிறுத்தினார்.

அதற்குப் பதில் எதுவும் சொல்லாமல் மடக்மடக்கென்று தோடம் சாற்றைக் குடித்துவிட்டு எழுந்து உள்ளே சென்றாள். யாருடனாவது மோதி மனக் கக்கிஷத்தைக் கொட்டிக் கொள்ளும் போக்குத்தான் அது. எதிர்ப்பட்டதென்னவோ ஜெஸீமாதான்.

“எனத்தியன் சாச்சி இது? ஒங்களப் பாக்கோணும்தான். ஒங்கட கூட்டம் குடும்பமெல்லாம் எந்த நாளும் பாக்கேலுமா வாப்பக்கு? எங்களுக்கு இன்னம் புள்ளகுட்டிக்கி. எங்கட உம்மவாப்பட சொத்து இப்பிடி அநியாயமாப் போறத பாத்துக்கோ நிக்கேலுமா எங்களுக்கு”

ஜெஸீமாவுக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை.

“எனக்குத் தெரியா. நீங்க வாப்பா மக்கள் பாத்துக்கோங்கொ” என்றாள்.

எடுப்பாகத் திரும்பி நடந்த சியாரா நோனா முற்றத்துக்குப் போய் நின்று அங்குமிங்கும் பார்த்தாள்.

“ஆ ஜமால் நான வாங்கொ. நாங்க சின்னச் சாச்சுட்டுக்கும் மாமியூட்டுக்கும் கொஞ்சம் பெய்த்திட்டு வரோம். பகலாக முந்தி..”

“ம் போம் போம்”- என்றவாறு முன்னே காரை நோக்கி நடந்தார் ஜமால் நானா.

ஜெஸீமாவின் முகம் வாடிப் போயிருந்ததைப் பார்த்து நாஸிர் ஹாஜிக்கு கவலை மேலிட்டது.

“நீங்க ஒண்டுக்கும் யோசிக்கவாண ஜெஸீமா. நான் எல்லாப் புள்ளயளுக்கும் குடுக்க வேண்டியத்த சட்டபடி குடுத்தீக்கி. ரெண்டாம் பேச்சிக்கி எடம் வெச்சில்ல”

கணவனின் வார்த்தைகள் அவளுக்கு மிகுந்த தெம்பாய் அமைந்தது. அதற்கு மேல் யாரின் எந்த வார்த்தைகளும் அவளுக்குப் பொருட்டல்ல.

சியாரா நோனா திரும்பி வந்ததும் அடுத்த கட்டம் அரங்கேறும் என்பதில் எந்த சந்தேகமுமில்லை.

சின்னஞ்சிறு வீடாக இருந்த அதே பரப்பு நிலத்தில் ஒரு மாடிவீடு தலை நிமிர்ந்திருந்தது. தளம் பூசிமினிக்கல், பூச்சு இப்படியான வேலைகளே எஞ்சியிருந்தன. அவற்றையும் அவசர அவசரமாக முடிக்கவேண்டிய ஒரு பரபரப்பு நிலவியது.

மண், சீமெந்து என்று வாகனங்கள் வருவதும் போவதுமாக இருந்தன. வெண்கல், வர்ணப் பூச்சு என்று பட்டியல் தயாராகின. மழை நீர் வழிந்தோடும் வகையில் பீலி பொருத்துவதற்கான மதிப்பீடும் விரிந்தது. ஒரே நேரத்தில் பல வேலைகளும் நடைபெறாவிட்டால் எதிர் பார்க்கும் காலக் கெடுவுக்குள் முடித்துக்கொள்ள இயலாது போய்விடும்- இதற்கு மத்தியில் அமீர் நானா வெகு சுறுசுறுப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தார்.

“அமீர் நானா நீங்க எப்பிடிச் சரி ரெட்டத்தட்டு அடிச்சிட்டெனா?”

பாதையின் இருபக்கமாகவும் போவோரும் வருவோரும் ஒரு முறை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு ஏதாவது சொல்லாமல் விடுவதேயில்லை.

“நான் மட்டுமல்ல. எல்லாரும் ரெட்டத்தட்டு அடிக்கோணும். எல்லாரும் நல்லாய்க்கோணும்” இப்படி அமீர் நானா மனந்திறந்து சொல்லுவது ஒன்றும் பகிடிக்காக அல்ல.

அவருடைய மகன் நிஸ்மி வெளிநாட்டுக்கு வேலைவாய்ப்புப் பெற்றுச் சென்று ஐந்து வருடங்கள் நகர்ந்துவிட்டன. இடையில் இருமுறை வந்து போனதுமுண்டு. ஜெஸீமா வழியாகத்தான் அவனுக்கு இந்த வாய்ப்பு சாத்தியமானது.

அவன் குடும்பத்துக்கு மூத்த ஆண் பிள்ளை அல்லாவிட்டாலும் கூட, அந்தப் பொறுப்புணர்ச்சி அவனை வெகுவாக வாட்டிக்கொண்டிருந்தது. சுயமாகத் தொழில் செய்யக்கூடிய வசதிவாய்ப்போ, அரசு உத்தியோகங்களுக்கான கல்வித் தகைமையோ அவனிடமிருக்கவில்லை. வயது போய்க் கொண்டிருந்த மூத்த சகோதரியைப் பற்றிய கவலை வேறு.

ஏதோவொரு வகையில் வந்த விடிவுகாலம் அவனை ஸ்லூதிக்குக் கொண்டு போய்ச் சேர்த்தது. அவனது தொழில் நேர்மையும் உழைப்புத் திறனும் அவனைக் கைவிட்டு விடவில்லை. குடும்ப அபிவிருத்தித் திட்டத்தை அவன் படிப்படியாக அமுல் நடத்தத் தொடங்கினான்.

குறுகிய நிப்பரப்புக்குள் மாடிவீடு அமைக்கும் திட்டம் பெரும்பாலும் வெற்றிக் கட்டத்தை எட்டியிருந்தது. இம்முறை விடுமுறைக்கு வரும்போது மாடிவீட்டில் காலடி வைக்க வேண்டுமென்பதே அவனது எண்ணம்.

இதற்கு ஒரு படி மேலாக, அந்த மாடிவீட்டில் அவனுக்குத் திருமணத்தையே நடாத்தி வைத்து, கூட்டம் குடும்பம் நண்பர்களுக்கு விருந்து வைக்கவும் ஜெஸீமா முன்னின்று இயங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

மூத்த தம்பியின் திருமணம் குடும்ப வட்டத்திற்குள் எளிமையாக நடைபெற்ற குறைபாட்டை இதன் மூலம் மறைத்து விடுவதும் அவனது இன்னொரு நோக்கமாக இருந்தது.

முபீதா தனது தங்கைக்கு நிஸ்மியை கலியாணம் பேச ஏற்பாடு செய்ததை ஜெஸீமாவால் நம்பவே முடியவில்லை. அவள் அந்நாட்களிலேயே தனக்கு எப்படியான மாப்பிள்ளை கிடைக்க வேண்டுமென்று பச்சையாகச் சொல்வாள்- அப்போது ஜெஸீமா உட்பட கூட்டாளிகளெல்லாம் சிரித்துத் தொலைப்பார்கள். “இதெல்லாம் நடக்கப்போறா... வெரலுக்கேத்த பீக்கம் இருக்கோணுமேன்” என்றெல்லாம் அவள் இல்லாத போது சொல்லிக் கொள்வார்கள்.

உண்மையில் அவள் எப்படியெல்லாம் நினைத்தாளோ அப்படிப்பட்டதொரு மாப்பிள்ளைதான் அவளுக்குக் கிடைத்தபோது எல்லோருமே அதிசயித்துப் போனார்கள். ஒரு வகையில் அவளது அழகும் துடிதுடிப்பும் தான் அதை சாத்திய மாக்கியிருக்க வேண்டும்.

அந்த வகையில் பார்க்கப் போனால் அவளது தங்கை அதைவிட அழகு. ஏன் வரை படித்தவள். கைத்திறன் மிக்கவள். “கொஞ்சமாலும் சொணங்காம இதச் சீக்கரமா முடிச்சிக் கொளோணும்” என்று ராஹிலாத்தாவும் அவசரப்பட்டாள்.

“தம்பீக் கெட்டக் கேக்காம நாங்கெப்பிடியன் முடிவு செய்த? அவன்ட மனசீல வேற விஷயங்கள் ஈக்கோ இல்லயோ தாரன் அறிஞ்ச. அவசரப்பட வாணும்மா. மாப்பிளுட்டாரு அவசரப்படப்படாது” ஜெஸீமா உம்மாவை நிதானப்படுத்தினாள்.

“இப்ப ஈமைல், ஸ்கை.பீ எல்லாம் ஈக்குதானே. பேசிப்பேசிக்கத் தேவில்ல தாத்தா”- இடையில் கெம்பஸ்காரி புருந்து படபடவென்று போற போக்கில் சொல்லிக் கொண்டு போனாள்.

சற்று நிதானமாக யோசித்து விட்டு அன்று மாலையில் தம்பிக்கு கோல் எடுத்தாள் ஜெஸீமா. “தாத்தா நீங்கெடுக்கிய முடிவுதான் ஏண்ட முடிவும்”- என்று ஒரே வார்த்தையில் சொல்லி விட்டான் நிஸ்மி. முடிவு எடுக்கப்பட்டாயிற்று.

“இங்க தேத்தண்ணிய குடிச்சிட்டு நில்லுங்கொளே”. வெய்யிலில் காய்ந்து காய்ந்து திரியும் கணவனைக் கடிந்து கொண்டாள் ராஹிலாத்தா.

காலையில் சுபஹு தொழுதுவிட்டு வரும்போது தேத்தண்ணிக் கடையில் இலைக்கஞ்சி குடித்த பிறகு எதுவுமே சாப்பிடவோ குடிக்கவோ இல்லை என்பது இப்போதுதான் அமீர் நானாவுக்கு ஞாபகம் வந்தது.

அவரது இடியப்பப் பங்கு இன்னுமே மேசையில் மூடியபடி கிடப்பதை மனைவிக்காரி கவனிக்காமல் போனது நல்லதாய்ப் போய்விட்டது. கண்டிருந்தால் பெரும் ஏச்சுத்தான் விழுந்திருக்கும்.

“எங்கட சின்னவன் ஹனீ.பா ஏஸீஸீயோ எனத்தியோ படிக்கியத்துக்கு ரெண்டர லெச்சம் இன்டக்கி கெட்டோணுமாம். வெளணேலிந்து அத ரெடியாக்கி அனுப்பீட்டு வரச்செல்லே இங்க வேலக்கி ஆள்கள் வந்து. எனக்கு தீன்தண்ணியெல்லாம் மறந்து பெய்திட்ட” என்றவாறு தேனீர் கோப்பையை எடுத்தார் அமீர் நானா. ராஹிலாத்தாவின் வாழ்க்கை இப்பொழுதெல்லாம் மிகவும் ராஹுத்தாகத்தான் ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

கைபேசி ரிங் பண்ணியது.

அப்படி யார் அவளுக்கு எடுக்க இருக்கிறார்கள்? சிம்லா தங்கச்சிதான். கெம்பஸ் முடித்துவிட்டு வந்துள்ள அவளுக்கு ஒரே குதூகலம்தான். அவள் தலைதூக்கும் போதே, அவளது அதிர்ஷ்டமோ என்னவோ எல்லாமே நல்ல படியாக அமைந்து விட்டதால், அவள் தலை நிமிர்ந்துவிட்டாள்.

“நாளக்கி கெம்பஸ்ல படிச்சவங்க ரெணு மூணுபேரு ஊரு பாக்க வாராங்கலாம். ரெடியாக்கோணும் தாத்தா. மச்சனுக்கட்ட செல்லிட்டு வந்தா நல்லம்”.

“மெய்யா.. ஆ வாரனே-” மச்சான் ஒரு நாளும் மறுக்கப் போவதில்லையென்று தெரிந்ததால் இவ்வாறு சொல்லி விட்டு .:போனை வைத்தாள்.

கெம்பஸில் அவளுக்கு ஏதோ நட்பொன்று ஏற்பட்டுள்ள விஷயம் ஜெஸீமாவுக்கும் தெரியாததல்ல. அதனால் இந்த வரவில் ஒரு முக்கியத்துவம் உள்ளதை அவள் உணர்ந்தாள்.

காலை ஒன்பது மணிக்கெல்லாம் உம்மா வீட்டுக்குப் போய்விட்டாள் ஜெஸீமா. வீடு எப்படியெல்லாமோ தயாராகியிருந்தது. சாப்பாட்டுக்கான முன்னாயத்தங்கள் மேற் கொள்ளப்பட்டிருந்தன.

ஷாமிலாவும் மஸ்னாவும் தங்கையோடு கெம்பஸில் படித்தபோதும், சாப்பாட்டு விடயத்தை விட்டுக் கொடுத்துள்ளமை அந்த உண்மையை உறுதிப்படுத்தியது.

“எல்லா எடுத்துக்கும் பெய்த்திட்டு இங்கதான சாப்பாட்டுக்கு வார-” சிம்லா வேறு விளக்கம் சொன்னாள்.

பத்து மணிக்கெல்லாம் வந்துவிட்டார்களென்றும், ஞாஹர் தொழுது விட்டு விருந்துக்கு வருவதாகவும், அதற்கிடையில் நண்பிகள் இருவரும் வருவதாகவும் அடிக்கடி சிம்லாவுக்கு எஸ்எம்எஸ் வந்துகொண்டிருந்தது.

பிற்பகல் ஒரு மணியாகும்போது வரவேண்டியவர்கள் வந்துவிட்டார்கள். இனியென்ன ஒரே கலகலப்புத்தான். மர்லின் உட்பட வந்திருந்த அத்தனை பேருக்குமே சிம்லாவின் வீடு வாசல், உம்மா வாப்பா, சகோதர சகோதரிகளை நன்கு பிடித்துவிட்டது. மொத்தத்தில் ஜெஸீமாவுக்கும் திருப்திதான். குடும்பத்தில் ஒருவரைப் போலத்தான் எல்லோரும் விடைபெற்றார்கள்.

“சிம்லாவுக்கு ஏத்த பொடியன். ஜாதி ஜோடு எனா மைனி-” அமைதியாக இயங்கிக்கொண்டிருந்த நிஸ்மியின் மனைவி ஷ.பீதா சொன்னாள்.

“மெய்தான் மெய்தான் புத்தளமாம். நாங்களும் பெய்த்துப் பாத்து ஒழுங்கான மொறக்கிப் பேசி முடிச்சிக்கொளோணும்” ஜெஸீமா அடுத்த கட்டத்தை நோக்கிய சிந்தனையோடு சொன்னாள்.

சிம்லாவுக்கு இனி எந்தப் பிரச்சினையுமே இல்லை என்ற நிலை.

நிஸ்மி நானா மாடி வீட்டை அவளுக்காகவே கட்டியெழுப்பியுள்ளதாக நினைத்தாள். ‘ஆண்பிள்ளைகளுக்கு வீடுள்ள இடத்தில் கல்யாணம்’ என்ற தேற்றத்தின்படி பார்த்தால் அவளது எண்ணம் சரிதான்.

அவளைப் பொறுத்த மட்டில் இன்னும் இரண்டேயிரண்டு எதிர்பார்ப்புக்களே எஞ்சியிருந்தன. ஒன்று ஆசிரிய நியமனம். அடுத்தது கல்யாணம். இரண்டுமே உறுதியானவைதான். நியமனம் கிடைத்ததும் திருமணம் என்பதே பொதுவான நியதி.

மாதங்கள் மெல்ல மெல்ல நகர்ந்துகொண்டிருந்தன. குடும்ப வட்டத்தில் எல்லோருக்குமே சிம்லாதான் அடுத்த இலக்கு.

பட்டதாரி நியமனம் தொடர்பாக செய்திகள் வெளியாகும் போதெல்லாம், கிராமத்துக் கல்வி அபிவிருத்தியில் அக்கறை

கொண்டவர்களெல்லாம், சிம்லாவும் நண்பிகளும் படித்த பள்ளிக் கூடத்திலேயே சேவையாற்ற வேண்டுமென்பதை வலியுறுத்திக் கொண்டேயிருந்தனர்.

அன்று மர்லினிடமிருந்து வந்த தொலைபேசிச் செய்தி ஒரே நேரத்தில் மகிழ்ச்சியையும் கவலையையும் அவளுக்கேற்படுத்தியது. ஏற்கனவே மலேசிய பல்கலைக்கழகத்திற்கு, முதுமாணி புலமைப் பரிசிலுக்கு விண்ணப்பித்திருந்தது தொடர்பாக நேர்முகப் பரீட்சைக்கு அழைப்புக் கிடைத்துள்ளதாகவும், அனேகமாக தெரிவு செய்யப்படக்கூடிய வாய்ப்புள்ளதாகவும் தெளிவுபடுத்தினார்.

அவ்வாறு தெரிவுசெய்யப்பட்டு செல்பவர்கள் இரண்டு வருடக் கல்வியை முடித்துக்கொண்டு திரும்புவதில்லை. பீசுடியையும் செய்துவிட்டு வருவதே வழக்கம். இது ஒரு வகையில் நல்லதென்றாலும் அதனால் அவளது திருமணம் பிற்போடப்படக் கூடும் என்பதே அவளது கவலைக்குக் காரணமாகியது.

மெல்ல மெல்ல வீட்டாருக்கும் அந்தச் செய்தி சென்றடைந்தது. பொருளாதாரம் சார்ந்த ஒரு முன்னேற்றம் அந்தக் குடும்பத்துக்குள் ஏற்பட்டதுபோல், கல்விசார்ந்த பின்னணியும் ஏற்படுவதை யார்தான் விரும்பாமலிருக்கப் போகிறார்கள்.

ஸவூதியிலிருந்து நிஸ்மி இதனை வாழ்த்தி வரவேற்று ஈமெயில் அனுப்பியிருந்தான். நாஸீர் ஹாஜியும் மதினிக்கு தனது மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தியிருந்தார்.

மர்லின் அடிக்கடி தொடர்பு கொண்டு ஆறுதல்படுத்திக் கொண்டேயிருந்தான். இதற்கிடையில் விமானமேறும் நாளும் வந்தேவிட்டது.

வழியனுப்புவதற்காக சிம்லாவின் குடும்பத்தவர்களும் விமான நிலையம் சென்றனர். அங்கே மர்லினின் குடும்பத்தவர்களை இரண்டாவது தடவையாக சந்திக்கும் வாய்ப்பும் கிட்டியது.

இரண்டொரு நாளில் சிம்லாவின் கவலை பறந்தே போய்விட்டது. ஆம் அவளுக்கு உள்ளூர் பாடசாலைக்கு ஆசிரியர் நியமனம் கிடைத்துவிட்டது.

புதிய குதூகலத்தோடும் இளமை வேகத்தோடும் அவள் பாடசாலையில் இயங்க ஆரம்பித்தாள்.

15

நாஸீர் ஹாஜியார் எல்லாவகையிலும் பராமரிக்கப்பட
கீவண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டிருந்தார். எழுபத்தைந்து
தாண்டும்வரையில் தன்வேலைகளை சுயமாகவே செய்து
கொள்ளக்கூடிய நிலையில் இருந்தார். எண்பதை நெருங்க நெருங்க
பலநோய்கள் வரிசையாகத் தலைகாட்டத் தொடங்கின.

மூலச்சூடு, வாதம், மூட்டுவலி, வாயுத் தொல்லை, தசைப்பிடிப்பு,
இப்படியிப்படி எல்லாமே முதுமையின் வெளிப்பாடுகள்தான். பிரஷர்,
சுகர், கொலஸ்ட்ரோல் போன்ற பிரபலமான அறிகுறிகள் அவரில்
காணப்படாமை விஷேடம்தான்.

ஜெஸீமா மனைவியென்ற நிலையிலிருந்து தாதியாக மாறிஅதை
அலுப்புச் சலிப்பின்றி தன் கடமையாகச் செய்துவந்தாள்.

காலம் நெருங்கிவருவதை நாஸீர் ஹாஜி உணர்ந்து கொண்டாரோ,
என்னவோ தன் பொறுப்பிலிருந்த சொத்துக்களை மனைவியின்
பெயரில் எழுதி வைக்கத் தீர்மானித்தார். இதன்படி வீடு,
கடைத்தொகுதி, சின்னச் சின்னக் காணித்துண்டுகள் என்று, வாழ்வில்
தான் என்றும் எண்ணிப் பார்க்காத அளவுக்கு உரிமையாளியாக
மாறினாள் ஜெஸீமா.

காலத்துக்குக் காலம் கூடிக் கொண்டுபோகும் மாதாந்த வாடகை
மாத்திரம் இப்போதைக்கு இரண்டரை லட்சத்துக்கு மேலிருந்தது.
வங்கி இருப்பு எவ்வளவு என்பது தெரியவில்லை.

வாழும் காலமெல்லாம் சுகதேகியாக இருந்துவிட
வேண்டுமென்பதுதான் ஜெஸீமாவின் பிரார்த்தனை. பராமரிப்பு

உதவிக்கு பலர் இருந்தனர். வீட்டு வேலைக்கு, தோட்டம் துரவு பார்ப்பதற்கென்று இன்னுமிருந்தனர்.

முகச்சுழிப்பின்றி எல்லோருக்கும் மனம் நிறையக் கொடுக்கும் பக்குவம் கடைசிவரை அவருக்குக் கைகொடுத்துக் கொண்டிருந்தது. எந்தக் குறுக்கீடுகளையும் அவர் மனதில் போட்டுக் கொள்வது கிடையாது.

“கால் நோகுது ஜெஸீமா. வலது கால்... மேலுக்கு அப்பிடியே ஏறியமாதிரி நோகுது... வரவரக் கூடுது...”

தன்ஸீர் நானாவைக் கையசைத்து அழைத்துவிட்டு காலை இருகைகளாலும் அழுத்தினாள். டாக்டர் கொடுத்திருந்த டியூப் கழிம்பை பூசிவிட்டார். முகச் சுழிப்போடு ஹாஜி மிகவும் அவஸ்தைப்பட்டார். இந்தச் சில நாட்களாக இடையிடையே இப்படி வலி எடுத்துக் கொண்டிருந்தது.

நிவாரண டெப்லட்ஸை அவர் அருந்தக் கள்ளப்பட்டார். வயிற்றைக் காய்த்து, சிலபோது இரத்தக் கசிவை ஏற்படுத்தும் பக்கவிளைவை அவர் விரும்பவில்லை.

“இந்த வயஸுக்கு இங்லிஸ் மருந்து சரி வாரல்ல ஜெஸீமா நோனா. பரியாரிமாரிட ஒத்துப்பத்து, கசாயமியள்தான் நல்லம்”- தன்ஸீர் நானா இடைக்கிடை இந்த மந்திரத்தை ஒதிக்கொண்டேயிருந்தார்.

“அப்ய ஜமால் நானோட செல்லுங்கொ. நாளக்கிப் பொக ரெடியாகச் செல்லி”- இதற்குமேல் பார்த்திருக்க முடியாத நிலையில் ஜெஸீமாவும் அனுமதி கொடுத்துவிட்டாள்.

மாதத்துக்கு ஒருதடவை, பின்னர் வாரத்துக்கொரு தடவை, இப்பொழுதெல்லாம் நாளாந்தம் பலதடவை என்று கால் வலியேற்படும். நேரம் குறுகிவருவது ஜெஸீமாவுக்கு பயத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தது. அதனால் மாற்றுவழியைப் பார்ப்பது நல்லது போல்பட்டது அவளுக்கு.

நாஸிர் ஹாஜிக்கு நீண்ட கால மருத்துவ சேவையை டாக்டர் சஞ்ஜீவதான் வழங்கிவருகிறார். ஜமால் நானாதான் மருத்துவ

இணைப்பாளர். அவரும் முன்பொருதவை கலேகொட வெதமகத்தயா பற்றிச் சொன்னது ஞாபகம்.

மருமகனைப் பார்ப்பதற்காக அமீர் நானாவும் ராஹிலாத்தாவும் வந்திருந்தனர். வரவர நாளிர் ஹாஜியின் உடல் பலவீனமடைந்து கொண்டு வருவது பார்த்த பார்வைக்கு எவருக்கும் விளங்கிவிடும். வேதனையின் சுவடுகள் முகத்திலும் பதிந்திருந்தன.

தங்களைவிட வசதிசூடிய மருமகன் கிடைக்க வேண்டுமென்று எதிர்பார்ப்பது எந்தப் பெற்றோரைப் பொறுத்தவரையிலும் சகஜம். ஆனால் தங்களைவிட வயதில் சூடிய மருமகன் வரவேண்டுமென்று யாரும் கனவில் கூட நினைப்பதில்லை. அமீர் நானா தம்பதியைப் பொறுத்தவரையில் அதுவே யதார்த்தமாகிவிட்டது.

தெரிந்து தெரிந்தே ஜெஸீமா இந்த நிலைமையை ஏற்றுக் கொண்டதால், கவனிப்பாரற்ற அந்தக் குடும்பம் எத்தகைய நிலைக்கு உயர்ந்துவிட்டதென்பது ஊரறிந்த ரகசியம்.

“ம்.... அவளுக்கொரு புள்ள கெடச்சீந்தா எவளவு சந்தோஷமன்?” அமீர் நானா தன் மனைவியின் காதுக்குள் குசுகுசுத்தார்.

“கெடச்சதும் இல்லாப் பெய்த்தேன்”- பெருமூச்சு கக்கியபடி சொன்னாள்.

அவர்கள் இருவரும் அன்று மகளுடனேயே தங்கிவிட்டனர். அது அவளுக்கு ஒரு தைரியமாக அமையுமென்று நம்பினர்.

இப்போதே போவோம் என்பது போல் ஜமால் நானா பரபரப்போடு வந்தார்.

“இல்ல இப்ப கொஞ்சம் லேசி- ராவிருட்டானா கரச்சல். நாள வெளணே போம்” என்று சற்று நிதானத்தோடு ஹாஜியார் கூறினார்.

அதற்குமேல் யாரும் அவசரப்படவில்லை. அந்த இரவும் அவர்களுக்கு ஒத்துழைத்ததென்றே சொல்லவேண்டும்.

அன்று ஊரே கலகலத்தது. நூலகத் திறப்பு விழாவுக்கான ஏற்பாடுகள் துரிதமாக நடைபெற்றன. பத்திரிகைகளில் செய்தி வெளியாகியிருந்தது. வானொலி அலைவரிசைகளும் பலதடவை தகவல் கூறின. அந்தப் பிராந்தியத்தைப் பொறுத்தமட்டில் இதுவொரு முன்மாதிரியான நிகழ்வு.

'அறிவுக் கண்களைத் திறந்த சேவைச் செம்மல் நாஸிர் ஹாஜியார் வாழ்க'- இந்தப் பொருள்பட பல பதாகைகள் காட்சியளித்தன. பல்வேறு சங்கங்கள் இந்நிகழ்வை வாழ்த்தி பிரசுரங்கள் கூட வெளியிட்டிருந்தன.

அப்பகுதி அரசியல்வாதிகளும் பிரதேசச் செயலாளரும் திறப்பு விழாவுக்கு வருகைதரவிருந்தனர். அவர்களை எதிர்பார்த்து ஊர் மக்கள் குழுமியிருந்தனர். பெரிய மண்டப வசதியோ மைதானமோ அவ்விடத்தில் அமையாததால் வீதியிலும் வீட்டு முற்றங்களிலும் சனம் கூடி நின்றது.

சுமார் இருபத்தைந்து லட்சம் பணத்தை இதற்காக ஒதுக்கி இப்பெரும் கைங்கரியத்தைச் சித்திக்கச் செய்த ஹாஜியார் இதில் கலந்து கொள்ளவேண்டுமென்பது தவிர்க்க முடியாததே. அவரது உடல்நிலை அதற்கு இடம்கொடுக்காததால் குறுகிய நேரத்தில் நிகழ்வை நிறைவு செய்ய ஏற்பாட்டுக்குழு முடிவு செய்திருந்தது. ஹாஜி தம்பதியின் வருகைக்கும் பிரத்தியேக ஏற்பாடு செய்திருந்தனர்.

கணவனுக்கு ஒருபக்கம் ஜமால் நானாவும் மறுபக்கம் அவரும் அமர்ந்திருந்தனர். எல்லோரதும் உணர்ச்சிமயமான இந்த வரவேற்புக்குக் காரணமான இவ்விடயம் கருக்கட்டிய விதம் ஜெஸீமாவின் நினைவுத் திரையில் விரிந்தது.

அப்போது சிம்லாவின் திருமணம் நடைபெற்ற புதிது. அவர்களை விருந்துக்கு அழைத்திருந்தார் நாஸிர் ஹாஜி. சிம்லா தனது மாப்பிள்ளை கலாநிதி மர்லினோடு அங்கே வந்திருந்தார்.

விருந்தைத் தொடர்ந்து ஹாஜியாரும் கலாநிதியும் கதையில் விழுந்தனர். ஜெஸீமாவும் தங்கச்சியும் கூட இதர வேலைகளைக் கவனித்துவிட்டு அங்கே வந்து சேர்ந்தனர்.

நாஸிர் ஹாஜி தன் பரம்பரை பற்றியும் அதனால் ஆற்றப்பட்டுள்ள சமய, சமூகப் பணிகள் பற்றியும் பெருமிதத்தோடு எடுத்துக் கூறினார். ஏற்கனவே அதையெல்லாம் மர்லின் அறிந்து வைத்திருந்தார் என்பது வேறு விஷயம்.

அவர் தனது சந்தர்ப்பத்தின் போது “அல்லாவுக்காக நெறய செஞ்சீருக்கீங்க மச்சன். பள்ளிவாசல் விஷயங்களிலிருந்து கொயரு காரியங்கள் வரயில செய்திருக்கீங்க... இதுக்காக ஒங்களுக்கு நெறய நன்ம கிட்டும். கல்விக்காக... பொதுவான அறிவு விருத்திக்காக ஒன்றும் செய்ததாகத் தெரியல்ல. அப்பிடிச் செய்தா அதுவும் அல்லாவுக்காக செய்யுதுதானே... நீங்க மட்டுமல்ல எங்கட ஆக்கள் இத வெளங்கிக் கொள்ளாங்களில்லையே...” என்றார்.

ஒரு கணம் அங்கிருந்த எல்லோருடைய சிந்தனையையும் தான் அது ஒரு கலக்குக் கலக்கியது. குறிப்பாக ஜெஸீமாவின் மனதை அது நன்கு தைத்தது.

“நீங்கெல்லாரும் ஸபோட் பண்ணுங்கொ. மச்சன் செய்தொண்டும்” ஜெஸீமா உறுதியளித்தாள்.

நாஸிர் ஹாஜி அமைதியாகச் சிரித்தார்.

இந்த நிகழ்வைத் தொடர்ந்து அது மெல்ல மெல்ல விருத்தியடைந்தது.

தன் சொந்தக் காணியில் பொது நூலகம் ஒன்றை அமைப்பதென்றும் அதற்காக இருபத்தைந்து லட்சம் ரூபாவை ஒதுக்குவதென்றும் ஹாஜி தீர்மானித்தார்.

“ஆ வார வார”

வெளியே உற்சாகம் கரைபுரண்டது.

மாகாணசபை உறுப்பினர், பிரதேச சபைத் தலைவர், பிரதேசச் செயலாளர் இப்படி இன்னும் அதிகாரிகளும் மூன்று வாகனங்களில் வந்திறங்கினர்.

இது தேவையில்லாத விஷயம் என்ற தோரணையில் முரண்பட்ட ஹாஜியாரின் மகன்மார் இருவரும் கூட ஊரவர் மத்தியிலுள்ள மரியாதையைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளவேண்டி வருகை தந்திருந்தனர்.

நாடாவெட்டி நூலகத்தைத் திறந்து வைத்ததைத் தொடர்ந்து பிரதேசச் செயலாளர் பேசும்போது...

“பொதுக் கல்வி விருத்தி சார்ந்த இப்படியான பணிகளுக்காக பணம் ஒதுக்க எம்மவர்கள் அதிகம் முன்வருவதில்லை. பள்ளிவாசல், பன்சாலை, கோயில்களுக்கு செலவழிப்பதே நன்மையான காரியமென்று நினைக்கிறார்கள். சிறந்த கல்வியைப் பெற்ற ஒருவன் தான் மதத்தை நன்றாகப் புரிந்து கொண்ட நல்ல மனிதனாக உருவாக முடியும். ஒரு நூலகம் திறக்கப்படும்போது ஆயிரம் சிறைச்சாலைகள் மூடப்படும் என்பதை நாம் விளங்கிக் கொண்டால் இவ்வாறான விடயங்களுக்கு தாராளமாகச் செலவிடலாம். இந்த முன்மாதிரி அடுத்தவர்களின் கண்களையும் திறக்கட்டும்” என்றார்.

ஏனையவர்களும் வாழ்த்தி, வரவேற்று, ஊக்குவித்து உரையாற்றினார்.

அதைத் தொடர்ந்து பிரமுகர்களுக்கான விருந்துபசாரமும், பொதுமக்களுக்கு நூலகத்தைப் பார்வையிடுவதற்கான ஏற்பாடும் செய்யப்பட்டிருந்தது.

எல்லோருமே ஹாஜியைத் தொட்டு ஸலாம் சொல்லி மகிழ்ச்சி தெரிவித்தனர்.

“இப்ப ஏன் மனசி நெறஞ்சிட்டு ஜெஸீமா. வசதீந்தும் நான் இதச் செய்யாட்டி ஒரு பெரிய கொறயேன்” என்று பூரித்துப் போய்ச் சொன்னார் ஹாஜியார்.

‘என்னால ஏன் குடும்பம் மட்டுமல்ல. ஊரும் பொரோசனம் அடஞ்சிட்டு’ ஜெஸீமா தனக்குள் சொல்லி கணவனைவிட பலமடங்கு பூரித்துப் போனாள்.

“அல்ஹாஜ் நாஸிர் ஹாஜி காலமானார். அன்னார் ஹஜ்ஜாஜிகளான நஸ்ரீன், பஸ்ரீன், ஸியாரா, அஸ்னா ஆகியோரின் தகப்பனாரும், ஹஜியானி ஜெஸ்மாவின் அன்புக் கணவருமாவார். அன்னாரின் ஜனாஸா இன்று மாலை நான்கு மணிக்கு பெரிய பள்ளிவாசல் மையவாடியில் நல்லடக்கம் செய்யப்படும்.”

சுபஹுத் தொழுகையைத் தொடர்ந்து இந்த மரண அறிவித்தல் பள்ளிவாசல் ஒலிபெருக்கியில் ஒலிபரப்பாகியது.

ஊர் ஜமாஅத்தார் அனைவருக்கும் இது எதிர்பாராத சோகச் செய்திதான்.

நாஸிர் ஹாஜிக்கு எண்பத்திரண்டு வயது. நெடுநாள் நோயாளி. இருந்தும் மரணம் இப்படி திடுதிப்பென அறிவிக்கப்படுமென யார்தான் எதிர்பார்த்தார்கள்.

அடுத்த கணம் ஹாஜியார் வீட்டை நோக்கி ஆண்களும் பெண்களும் படையெடுத்தனர்.

எவரையும் பகைத்துக்கொள்ளாத பெரிய மனிதன் அவர். எல்லோருக்கும் ஏதோவோரு வகையில் உதவிசெய்துள்ள பேர்வழியும் கூட. பள்ளிவாசல் பரிபாலனர் சபையில் நீண்டகாலம் கடமையாற்றியவர்.

“பெரிசா ஒத்தரேம் கஷ்டப்படுத்தாம கண்ண மூடிட்டார்.” ஜமால் நாணா எல்லோரிடமும் சொல்லிக் கொண்டார்.

அடிக்கழுவி முன்வாசலில் மையத்து வைக்கப்பட்டிருந்தது. சாம்பிராணிப் புகை ஐம்மென்று வீசியது.

“ஸாலிஹான மையத்து”

பார்ப்பவர்கள் தங்களுக்குள் சொல்லிக் கொண்டார்கள்.

தங்கள் அனுதாபத்தை வெளிப்படுத்தியபடி பெண்கள் ஜெஸீமாவைச் சூழ்ந்து நின்றனர்.

அதிகாலை நான்கு மணிக்குத்தான் வருத்தம் கடுமையானது. வந்து பார்த்த டாக்டர் நம்பிக்கையூட்டவில்லை. மக்கத்துத் தண்ணி சொட்டுச் சொட்டாகப் பருக்குவதும் துஆவுமாக அரைமணி நேரத்துக்கு மேல் நீடிக்கவில்லை “யாஅல்லா” என்றபடி இறுதிமூச்சு வெளியாயிற்று.

மையத்துச் செய்தி தெரிவிப்பதே அடுத்த கட்டவேலையாகியது. பெரும்பாலும் நான்கு பிள்ளைகளும் தான் குடும்பமாக வெளியே இருந்தார்கள். மற்ற இசைனமெல்லாம் ஊரோடுதான்.

கபுறு வெட்டுவதற்கான ஏற்பாட்டை தன்ஸீர் நானா கவனித்தார்.

ஆறுமணியாகும்போதே பிள்ளைகளும் வந்து சேர்ந்துவிட்டார்கள்.

முதல் மனைவியின் மரணத்தைத் தொடர்ந்து, ஹாஜியாருக்கு வாழ்க்கைப்பட்ட ஜெஸீமா பதினேழு வருடங்கள் மனநிறைவான வாழ்க்கையைத்தான் மேற்கொண்டாள். அவரையும் சந்தோஷப்படுத்தி தனது குடும்பத்தையும் சந்தோஷப்படுத்த அவளால் முடிந்தது.

இன்னொருவரின் தலையீட்டுக்கு இடம்வைக்காமல் மனைவிக்குச் சேரவேண்டிய அனைத்தையும் சட்டப் பிரகாரம் முன்கூட்டியே சேர்ப்பித்துவிட்டார். அந்தவகையில் அவளுக்கு இனி எந்தப் பிரச்சினையுமில்லை. அதை அனுபவிக்க அவரது வாரிசு ஒன்று கிட்டவில்லையே என்பதுதான் அவளது ஒரே வேதனை.

சாச்சியுடன் பெரிதாக ஒட்டுறவு இல்லாவிட்டாலும், வாப்பா தங்களுக்கு எந்தக் குறையும் வைக்கவில்லை என்பதில் ஒன்றுபட்டார்கள் அவரது புத்திரிகள்.

அரசியல்வாதிகள், அதிகாரிகள், சுற்றயல் சிங்கள மக்கள் என்று பலரும் வந்து போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்.

இளவயது நண்பிகள் ஜெஸீமாவைச் சூழ்ந்து ஆறுதல்படுத்திக் கொண்டிருந்தனர்.

உண்மையில் நாற்பது வயதென்றால் ஒரு பெண் முழுமையான வாழ்க்கையை அனுபவிக்கும் காலமென்று சொல்வார்கள். அந்த வயதில் இவள் விதவையாகிப் போனதை அவளது மனசோடு நெருக்கமானவர்களால் பொறுக்கமுடியவில்லை.

“ராஹிலாத்தா இனி நீங்களும் மாப்பிளேம் மகளுக்கட்ட வந்து நில்லுங்கொ”

“எப்படிம் நாலு மாஸமாவது நிக்கோணும் தானே”

இப்படிப் பலரும் சொன்னாலும் அது பற்றி யோசிக்கும் நிலையில் ராஹிலாத்தா இல்லை. மகளின் எதிர்காலத்தைப் பற்றிய கேள்விகள் அவளைக் குடைந்து கொண்டிருந்தன.

“முந்தி மையத்தட விஷயம் முடியட்டே”

அவளைச் சமாளிக்கும்படியாக இன்னொரு குரல் ஒலித்தது.

மதியத்தைத்தாண்டி அஸரை நோக்கி நேரம் வேகமா நகர்ந்தது. எல்லா ஏற்பாடுகளுமே பூர்த்தி. ஜமால் நானாவின் குரல் அங்கு ஒலிக்கிறதென்றால் அதன் அர்த்தம் இதுதான்.

அஸருக்கு பாங்கு சொல்லியாயிற்று. இனி சோகத்தின் உச்ச கட்டம்தான். மையத்துக் குளிப்பாட்டும் வேலையும் ஆரம்பமாகியது. தண்ணீர்க் கோப்பை கை தொட்டுத் தொட்டு நகர்ந்து சென்றது.

கவன் செய்த மையத்தை வைத்த சந்தூக்கு வெளிமுற்றத்தில் வைக்கப்பட்டபோது, ஜெஸீமாவின் விம்பலும் அதனோடு சேர்ந்து வெளிப்பட்டது.

ஜெஸீமாவின் அழைப்பு.

“இன்டக்கி நான் வெட்டக் கெறங்கிய. பகலக்கி சாப்பாட்டுக்கு கட்டாயம் வா. ஒன்னோட மிச்சம் பேசோணும்”

“சரி வாரனே” என்றாள் சுல்தானா.

ஆம். இன்று ஜெஸீமா இத்தாவிலிருந்து வெளியேறுகிறாள். ஓதலும் தொழுகையும் கணவனின் நினைவுகளுமாக நான்கு மாதங்களுக்கு மேல் கடந்தாயிற்று. மனத்திறந்து பேசுவதற்கு அவள் மனதிலே ஆயிரம் விடயங்கள் அடங்கியிருக்கும் என்பதை சுல்தானா அறிவாள். ஆயிரம் உறவுகள் இருந்தாலும் நெஞ்சுக்கு நெருக்கமானவர்களோடு பேசுவதெற்கென்றே சில விடயங்கள் உண்டல்லவா?

ஜெஸீமாவின் கணவன் மெளத்தானதைத் தொடர்ந்து, இரண்டு வாரங்களுக்கு ஒரு தடவையாவது அவள் அங்கு செல்லாமலில்லை. அப்போதெல்லாம் ஏதேதோ சொல்ல ஜெஸீமா விரும்புவதை சுல்தானா அறிவாள். இருந்தும் அவசியமான பேச்சுக்களுக்கு அப்பால் அவள் செல்லவில்லை. இனி குறிப்பிட்ட காலக் கெடு முடிந்துவிட்டதல்லவா?

சுல்தானாவுக்கு ஓ.எல், ஏஎல் என்று படிக்கும் இரண்டு பிள்ளைகளும், வீட்டில் அவளது உம்மாவும் உடனிருக்கின்றனர். கணவன் தங்காலையில் மணிக்கடை வைத்துள்ளார். காலையில் சென்றால் மாலையில் வந்துவிடுவார். அவளுக்கு வேலைத் தொல்லை குறைவு. ஓய்வும் இருந்தது. கொஞ்சம் வாசிப்பது, வானொலி

தொலைக்காட்சியென்று பார்ப்பது, சிந்திப்பதைப் பகிர்ந்து கொள்வது, இப்படியான விருப்பங்கள் அவளுக்கு இல்லாமலில்லை. சின்னச் சின்னதாக ஏதாவது சாதிக்க வேண்டுமென்ற வேட்கையும் அவளுக்குண்டு.

“ஜெஸீமா வரச்செல்லி கோல் பண்ணின உம்மா. கொஞ்சம் பெய்த்திட்டு வரோணும். சாப்பாட்டு வேலயெல்லாம் செஞ்சீக்கி. புள்ளயளுக்கு போட்டுக்குடுக்கியதுதான்”

“சரிசரி நீ பெய்த்திட்டுவா. அவளும் பாவந்தானே. அவள நெனக்கச் செல்லே எனக்கென்டா செரியான மனசிவருத்தம். வாழோண்டிய வயது. சல்லி சாமனக் கண்டுமட்டும் போதுமா” உம்மா தன்பாட்டில் சொல்லிக் கொண்டுபோனாள்.

பின்பக்க வாழைப் பற்றையால் வெட்டிய பூவாலைக்குலையில் இரண்டொரு சீப்புக்கள் பழுத்திருந்தன. பெரிய சீப்பாகப் பார்த்து வெட்டிச் சுற்றிக் கொண்டு வெளியிறங்கினாள் சுல்தானா.

‘சல்லி சாமனக் கண்டு மட்டும் போதுமா? உம்மா சொன்னது அவள் காதுக்குள் மீண்டும் மீண்டும் எதிரொலித்தது. அதன் அர்த்தம் மனசிலே வியாபித்தது.

சுல்தானாவைப் பொறுத்தவரையில் ‘ஜெஸீமா’ என்றால் தியாகம் என்றுதான் அர்த்தம். அவளது தியாகம் ஒரு குடும்பத்தை எவ்வளவு தலைநிமிர வைத்துவிட்டதென்பது ஒரு சின்னப் பிள்ளைக்கும் தெரிந்த விஷயம்.

‘பாவம் ஜெஸீமா வாழோணும்’

அவள் அங்குபோகும் போது பதினொரு மணியிருக்கும். வீடே கலகலக்க அப்படி இது ஒரு கொண்டாட்டமல்லவே. வீட்டார்கள் மட்டுந்தான். ஆயினும் மெல்லியதொரு மகிழ்ச்சி பரவிநின்றது.

“வா வா இப்பதான் ஒனக்கு டைம் கெடச்சீக்கி” என்றவாறு வந்த ஜெஸீமா அவளை அணைத்து வரவேற்றாள்.

குளித்துவிட்டு மெல்லிய நறுமணத்தோடு, இளநீல கபாயா அணிந்திருந்தாள். கட்டுலும் முகத்திலே விகசித்த மதாளிட்டும் அவள் வயதை

பத்துப் பதினைந்து ஆண்டுகள் குறைத்துக்காட்டின. ஒரு பூவாய்.. சோகப் பூவாய் இவள் இப்படியே இருந்துவிடத்தான் வேண்டுமா?

அவளது உம்மாவும் வாப்பாவும் மௌத்துக்குப் பின் அங்கேதான் இருந்து வந்தார்கள். அவர்களும் திடீரென்று வயதுக்குப் போய்விட்டது போன்ற தோற்றம். மகளால் ஏற்பட்ட சந்தோஷங்களைவிட மகள் பற்றிய கவலைகள் அவர்களுக்குள் இப்பொழுது மேலோங்கியிருப்பது போல் தெரிந்தது.

“ஆ மகள் இப்பவா வந்த. ஜெஸீமா ஒன்னத் தேடித்தேடி நிண்ட. ஸ்கூலுக்குப் போற காலத்திலீந்தே நீங்க ரெண்டுபேரும் நல்ல கூட்டாளித்தனமேன்” ராஹிலாத்தா நட்புச் சான்றிதழ் வழங்கினாள்.

பகல் சாப்பாட்டை எல்லோரும் ஒன்றாக பாய்விரித்து அமர்ந்து சாப்பிட்டனர். நீண்ட நாட்களுக்குப் பின் சலீம தாத்தாவின் சாப்பாடு சுல்தானாவைக் கிறங்கவைத்தது.

ஒதுங்கவைக்கும் வேலைகள் நடைபெறும்போதுதான் ஜெஸீமாவுக்கும் சுல்தானாவுக்கும் தனியாக அமர்ந்து கொள்ளக் கிடைத்தது.

“சரி இப்ப முந்திமுந்தி எங்கியன் பொகப்போறா?” சுல்தானா கேட்டாள்.

இத்தாவிலிருந்து வெளியேறியதும் இப்படி மகிழ்ச்சியான வீடொன்றுக்கு செல்லும் சம்பிரதாயத்தில் அர்த்தம் இல்லாமலில்லை.

“நான் சிம்லாவப் பாக்கப் பொகபோற. உம்முட்டுக்குப் போனமாதிரீம் ஈக்கும்” ஜெஸீமா சொன்னாள்.

“தங்கச்சப் பாக்கவா?” சுல்தானாவின் தலைக்குள் ஏதோ சுழன்றது.

“ஓ... தெரியவா ஒனக்கு? அவளுக்கு மூனுமாஸமேன்”

“அல்லா... இப்பவேன் தெரிஞ்ச. எவளது சந்தோஷமன்” என்று குதூகலித்தாள்.

அடுத்த கணம் சுல்தானாவின் சுபாவமே மாறிப்போய்விட்டது. முகம் சட்டென்று வாடிப் போனது. இதைப் புரிந்து கொண்டாள் ஜெஸீமா.

“எனத்தியன்஁ இது?”

மெல்ல எழுந்த சல்தானா ஜெஸீமாவைக் கட்டிப் பிடித்தாள்.

“ஜெஸீமா... நீயும் புள்ளயள் பெத்து சந்தோஷமா வாழோணும்”

“.....”

ஜெஸீமா எதுவும் சொல்லவில்லை. கலங்கி வழியும் கண்களோடு அவள் மார்பிலே முகம்புதைத்து விம்மினாள்.

வெளியே வேன்வந்து நின்றது; அவர்களை ஏந்திச்செல்ல.

அன்பு மாறாத, இப்போதைக்கு பழைய காலத்து ஜோடியென்று சொல்லக்கூடிய அமீர்நானாவும் ராஹிலாத்தாவும் வெளிவிறாந்தையில் அருகருகே அமர்ந்திருந்தனர். பிற்கட்டத்தில் வாழ்வின் வெற்றிக்கனிகளை சுவைத்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் இவர்கள்.

சுல்தானாவுக்கு பொருத்தமான சந்தர்ப்பமாக அது வாய்த்திருந்தது.

“எனத்தியன் ஜோடு போட்டு ரெண்டுபேரும் இருந்துக்கோ நிக்கிய?”

அவர்கள் என்ன பதிலைத்தான் சொல்ல? மனதில் இழையோடிக் கொண்டிருக்கும் சோகத்தை வாய் திறப்பதா? சொல்வதற்கு வேறு பொருத்தமானவர்களும் தான் இல்லையே! இப்படி இவர்கள் மௌனமாகத் தடுமாறுகையில்...

“பாவம் அவளப் பத்தி எல்லாரும் நெனச்சிப் பாக்கோணும் மாயி. வாழிய வயஸு. அவள் காட்டிக் கொள்ளாமீந்தாலும் ஆசயலீக்கி. இனி அவள் ஒத்தரோடேம் செல்லப் போறல்ல. நல்ல மாதிரிக்கி யோசின பண்ணுங்கொ. ஒங்கட புள்ளயளுக்கிட்டச் செல்லுங்கொ” சுருக்கமாகவும் விளங்கும்படியாகவும் சுல்தானா சொன்னாள்.

“நாங்களும் அதப்பத்தி யோசிச்சி யோசிச்சித்தான் நிக்கிய...” அமீர்நானா அவர்களது நிலைப்பாட்டையும் அதனோடு கூட்டிணைத்தார்.

“யோசிச்சி யோசிச்சி நின்று வேலில்ல மாமா. நீங்க புள்ளயளோட பேசீட்டு..... நாலு பேரோட செல்லுங்கொ. நல்ல விஷயங்க வரும். ஊடுவாசல், கட, காணி பூமியெல்லாம் இரிக்கச் செல்லே நல்ல மாப்பிளமாரும் புரியப்படுவாங்க” அவர்களை ஊக்கும்விதமாக அழுத்தம் கொடுத்தாள்.

இதற்கு மேலும் காலம் கடத்த முடியாதென்பதை அவர்கள் உணர்ந்தனர். மூத்தமகன் ருஷ்தியோ, படித்துக் கொண்டிருக்கும் ஹனிபாவோ எதற்கும் சரி என்ற பாங்கிலே நடந்து கொள்பவர்கள். வெளிநாட்டு மகன் நிஸ்மியும், டீச்சர் மகள் சிம்லாவும் தான் எதிலும் மோதும் குணம் கொண்டவர்கள்.

அவர்கள் உடன்பட்டால் சரி, முரண்பட்டால் பிரச்சினை. ஆனாலும் சொல்லித்தான் ஆகவேண்டும்.

“நீங்க சின்னவளோட கதைங்கொ. அவள் நிஸ்மியோட .போன் பேசி எனத்தச்சரி செல்லுவாள். அந்திக்கி ஊட்டுக்குப்போம். இல்லாமச் சரிவாரல்ல. ஜெஸீமா சும்ம யோசிச்சி யோசிச்சி நிக்கியாள். ம். புள்ளயொண்டாலும் ஈந்தா இந்தப் பிரச்சினை இல்லேன்” ராஹிலாத்தா ஒரு நிதானத்துக்கு வந்துவிட்டாள்.

அன்று மாலை இருவரும் வீட்டை அடைந்தனர். சிம்லா பத்திரிகை வாசித்துக் கொண்டிருந்தாள். கணவனையும் காணவில்லை. தம்பியும் இன்னும் வரவில்லைப்போலும். சுகசெய்திகளைப் பரஸ்பரம் விசாரித்துக் கொண்டனர்.

“ஜெஸீமா தாத்தக்கு இப்பதான் நாப்பது வயஸ் பிந்தீக்கிய. அவள் தனிய எனா? புள்ளயொண்டாலும் இல்ல. எனசரி ஒரு விஷயம் பாத்தா நல்லந்தானே. காணிய காணிய எல்லாருமே கேக்கிய மகள்?”

அவளுக்கு அது பிடித்துக் கொள்ளவில்லையென்பதை அவள் உம்மாவைப் பார்த்த பார்வையே காட்டியது.

“எனக்குத் தெரீம் நீங்க இதத்தான் பேசப்போறெண்டு. எங்கட மதிப்ப வெச்சிக்கொண்டு நாங்க ஊருலீக்கியது ஒங்களுக்கு புரியமில்லயா? அஞ்சி வருஷம் பத்து வருஷம் வாழ்ந்தீட்டு.... மாப்பிள மெளத்தாகி

இன்னேயீக்கியவங்க எத்தினபேரீக்கன் இங்க.....” பட்டுக் கத்தரி மாதிரி அவள் இடைவிடாது சொல்லிக் கொண்டு போனாள்.

“அப்பிடியல்ல மகள்” இடையில் அமீர்நானா குறுக்கிட்டார்.

“பேசவாண வாப்பா. தாத்தா ஒங்களுக்கிட்ட மாப்பிள எடுத்துக் கேட்டா....?”

“இல்ல மகள்... சல்தானாவோட கதச்சீக்கி”- இது உம்மா.

“ஆ... நான் நெனச்ச. சல்தானாவப் பத்தி எனக்குத் தெரீம். அவக்கு தேவயென்டா இனுமொரு மாப்பிள எடுத்துக்கொளச் செல்லுங்கொ. எங்கட விஷயத்தில தலபோட வாணாண்டுங்கொ.”

உம்மாவும் வாப்பாவும் ஒருவரையொருவர் மாறிமாறிப் பார்த்துக் கொண்டனர். இப்படியொரு விஷயம்வரும். அதற்கு இதுதான் பதில் என்று தயாராக நின்றது போலவே சிம்லாவின் பேச்சு அமைந்தது.

“சரி நான் நிஸ்மி நானோட இண்டக்கி கதக்கியன். நான செல்லிய மாதிரி செய்ங்கோ”

உம்மாவுக்கு கோபம் வந்துவிட்டது.

“நீயா. நீ அந்தப் பொடியன்ட தலய அசடாக்கியொண்டும். பொறுகு நீ செல்லியத்தத்தான் அவனும் செல்லுவான். நடக்கியோரு காரியத்தப்பாரு. எங்களுக்கிட்ட கேட்டுக்கேட்டு அவள் மாப்பிள எடுக்கத் தேவில்ல. அவள்ட கைல சல்லி சாமானீக்கி. ஊருலகத்தில ஒரு மொறீக்கி. அதத்தான் அவளும் பாக்கிய. நீ டீச்சரெண்டு நெனச்சமாதிரியெல்லம் பேசாதே. போன காலத்த நெனச்சிப்பாரு.... ஒ....” ராஹிலாத்தாவும் விட்டுக்கொடுக்கவில்லை.

“அப்ப நீங்களே பேசிக்கொங்கொ நானோட” அவள் கோபத்தோடு உள்ளே எழுந்து போய்விட்டாள்.

அவர்களால் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள முடியாத ஒரு பூதாகார நிலை உருவாகிவருவது மாத்திரம் தடுக்க முடியாத உண்மையென்பதை தெளிவாக இருவரும் விளங்கிக் கொண்டனர்.

“அல்லாஹு அக்பர்” இஷாவுக்காக பாங்கொலித்தது.

20

அவர்களின் அறை இப்பொழுது அவளது அறையாக மாறிவிட்டது. அங்கு வரும்போதெல்லாம் ஜெஸீமாவுக்கு அவரது நினைவு வந்துவிடுகின்றது. அறை அப்படியப்படியே எந்த மாற்றமுமில்லாமல் கிடந்தது. மாற்றம் செய்யவும் அவள் விரும்பவில்லை. பகல் வேளையில் திறந்து நடமாடுவாள். சாய்ந்து கொண்டிருப்பாள். இரவில் உம்மாவோடு வேறு அறையில் அவள் தூங்கிவிடுவாள்.

நாஸிர் ஹாஜி காலமாகி இப்போதைக்கு ஆறுமாதம் கடந்துவிட்டது. இப்படியே வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதைத்தவிர அடுத்த கட்டமென்று அவளுக்கு ஒன்றுமில்லையா?

நாஸிர் ஹாஜியின் முதல் மனைவி இறந்தபோது, இன்னொரு இளம் மனைவியோடு வாழ நினைத்த அவர் ஜெஸீமாவைத் திருமணம் செய்தார். அவளது கணவன் இப்போது இறந்துவிட்டார். இன்னொரு கணவனோடு வாழ நினைப்பது நடக்கக் கூடாத ஒன்றா? தவறான ஒன்றா? நடக்கக்கூடாததுமல்ல தவறானதுமல்ல என்பதே அவளது முடிவு.

இவ்விடயம் தொடர்பாக சவுதியில் தொழில் செய்யும் தம்பி நிஸ்மி சாதகமான நிலைப்பாட்டோடு கதைப்பான் என்றே ஜெஸீமா எதிர்பார்த்தாள். அவன் கடிதமே அனுப்பியிருந்தான்.

அன்புள்ள தாத்தா,

நீங்கள் ஒரு உன்னதமான, முன்மாதிரியான வாழ்க்கையை
கடந்த பதினைந்து வருடங்களுக்கு மேலாக

வாழ்ந்திருக்கிறீர்கள். அந்த வாழ்க்கை மூலம் ஒரு ஏழைக் குடும்பத்தை தலை நிமிர வைத்திருக்கிறீர்கள்.

அந்த வாழ்க்கை மூலம் ஊருக்குக் கூட பொது நன்மைகளை ஏற்படுத்தியிருக்கிறீர்கள். பெயர் குறித்து உங்களையும் வாழ்த்திப் பதிவு செய்துள்ள வரலாற்றை ஏற்படுத்தியிருக்கிறீர்கள்.

மக்களுக்குச் செய்யும் பணியும் அல்லாஹ்வுக்குச் செய்யும் பணிதான் என்ற புதுப்பாடத்தைக் கற்றுக் கொடுத்துள்ளீர்கள்.

பெயர் பெற்ற குடும்பமொன்றில் திருமணம் செய்து கொண்டதன் மூலம் அந்தக் குடும்பத்தின் கண்ணியத்தைப் பாதுகாத்துள்ளீர்கள். அதற்கு எந்த இழுக்கும் ஏற்படாமல் உங்கள் வாழ்நாள்வரை நீங்கள் நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதே எனது விருப்பமாகும்.

மேலும்-

எமது உம்மாவும் வாப்பாவும் இப்போது முதுமையை நோக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பெற்றாரை உடனிருந்து பராமரிப்பது எவ்வளவு நன்மையான செயலென்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள். அதற்கான சரியான வாய்ப்பு இப்பொழுது உங்கள் கைகளிலேயே உள்ளது. பெற்றாரை கவனிப்பதற்கான வசதியையும் வாய்ப்பையும் அல்லாஹ் உங்களுக்குத் தந்துள்ளான். அதனை சரியாக நீங்கள் பயன்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும்.

மச்சானின் கௌரவம் பேணப்படவேண்டும். உம்மா வாப்பாவைப் பராமரிக்கும் பொறுப்பை ஏற்க வேண்டும். இந்த இருவிடயங்களுக்காகவுமே இக்கடிதத்தை எழுதினேன்.

இன்ஷா அல்லாஹ் மீண்டும் தொடர்பு கொள்வேன்.

இவ்வண்ணம்
அன்புத் தம்பி
நிஸ்மி.

கடிதத்தை மீண்டும் மீண்டும் பலமுறை படித்துவிட்டாள் ஜெஸீமா. இதிலுள்ள ஒருபக்க நியாயம் அவளுக்குத் தெளிவாகத் தெரிந்தது.

இன்னொரு திருமணம் செய்துக் கொள்வது முதல் கணவனுக்கு செய்யும் அவமரியாதை என்பதை அவளால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. உம்மா வாப்பாவை எப்போதும் தன்னோடு வைத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்பதில் அவளுக்கு இரண்டாம் கருத்துக் கிடையாது.

இப்போதுள்ள மனோநிலையில் அவளுக்குள்ள ஒரே துணை சுல்தானா ஒருத்திதான். அவளது மனநிலையைப் புரிந்து கொண்டவரும் அவள் ஒருத்தித்தான்.

கைபேசி இலக்கங்களை அழுத்தினாள்.

“ஹலோ....”

“நான் ஜெஸீமா.... சீக்கிரம் வா. அடிக்கடிவா.... நீ வராட்டி எனக்கு எனத்த நடக்குமென்று தெரிய”

“வாரன் வாரன்”

அவள் எப்போது வருவாள் என்பதுதான் அவளது அடுத்த கேள்வி.

அவள் கால்களை நீட்டிச் சாய்ந்து கொண்டாள். நிகழ்ந்தனவெல்லாம் நினைவுகளாக அலைமோதின. அவளுக்கென்றொரு மனம் இருப்பது அந்த அலைகளால் அடித்துச் செல்லப்படுகின்றதா?

ஜெஸீமா இப்படிக்கண்ணீர் விட்டமுததை அவள் ஒரு நாளும் பார்க்கவில்லை. ஒரு நேரச் சாப்பாட்டுக்கு வழியில்லாத காலம் முதல் வாரிவாரி விருந்து வழங்கிய காலம்வரை சுல்தானாவுக்கு அவளோடு பரிச்சயமுண்டு.

அன்று மாப்பிள்ளை தேவை என்பதற்காக அவள் கல்யாணம் செய்து கொள்ளவில்லை. இன்று துணையொன்று தேவை என்பதற்காகத்தான் அவளுக்குக் கல்யாணம் தேவைப்படுகிறது.

“உலகம் இப்பிடித்தான் ஜெஸீமா. நாங்க மரமா இருக்கோணும். எல்லாரும் பழம்பிச்சித் தின்னோணும். நாங்க மனிசனா இருக்கணுமெண்டு தாருக்கும் தேவில்ல”- சுல்தானா சாராம்சத்தைச் சொன்னாள்.

“சும்ம யோசிச்சிப் பாரு சுல்தானா. நான் ஒரு முடிவெடுத்து கலியாணம் புடிக்காமீந்தா இன்டக்கி எங்கட குடும்பத்தட நெலம் எனத்தியன்?”

“இன்னேம் அவடத்திலதான். கெழட்டு மாப்பிள வாணாந்துதானே எல்லாரும் சென்னாங்க. இன்டக்கி கெழட்டு மாப்பிளேட சொத்து அவங்களுக்குமட்டும் வேணுமெண்டுதானே செல்லியாங்க”

“வேறொன்றுமல்ல அதுதான். நான் கலியாணம் புடிச்சா அந்த மாப்புளக்கும் புள்ளயள் கெடச்சா புள்ளயளுக்கு எல்லம்

பொகுமென்ட பயம், அதச்செல்லாம வேறவேற மொறக்கிப் பேசியாங்க'- தெளிவான விடயக் கிரகிப்போடு பேசினாள்.

“நீ ஒன்டுக்கும் யோசிக்காதே. அந்த மனிசன் எழுத்துமூலம் எல்லம் தந்திட்டுப் பெய்த்திட்டார். அவரு சொர்க்கவாதியாப் பொகோணும். நீ ஒன்டுக்கும் கவலப்படாதே. மச்சனும் இந்த விஷயத்த தலக்கெடுத்திட்டாரு. நாலுபேரோட பொழங்கிய மனிசன். வார விஷயத்தப் பாக்கோம்”- சுல்தானா பெரும் தைரியமூட்டினாள்.

எப்படியோ ஜெஸீமாவின் மறுமணவிருப்பு உறுதியாவிட்டது. குடும்பத்தவர்கள் நியாயமாக அணுகுவார்களென்று அவள் எதிர்பார்த்துத் தோற்றுப் போனாள். சுல்தானாவும் அவளது கணவன் பாச்சாவும் தான் அவளது ஒரே நம்பிக்கை.

அன்று சுல்தானா வீட்டுக்கும் போகாமல் இடையில் முபீனா வீட்டுக்குச் சென்றாள். முபீனாவோடு சில விடயங்களை, ஜெஸீமாவுக்காகக் கதைக்க விரும்பினாள்.

“ஆ... வாடி வா. எவளவோ காலத்துக்குப் பொறகு. இப்ப இங்க வார ஒனக்கு டைமில்ல” வரவேற்பும் கிண்டலுமாகப் பேசினாள் முபீதா.

“ஓ இப்ப எந்தநாளும் ஜெஸீமாவ பாக்கப் போறத்தில டைமில்லதான்” என்றாள்.

இவர்கள் மூவரும் இளம்பருவத்துத் தோழிகள். இந்தத் தோழிகள் என்ற அடித்தளத்திலும் இடையில் ஏற்பட்ட வசதிகாரணமாகவும் ஜெஸீமாவும் முபீதாவும் உறவினர்களாக மாறினர். அதாவது முபீதாவின் தங்கையும், ஜெஸீமாவின் தம்பியும் திருமணபந்தத்தில் இணைந்தனர். இப்பொழுது நட்பா? உறவா? மேலோங்கியிருக்கிறது என்பதே பிரச்சினை.

“எனத்தியன் முபீ, நீ அவள் இத்தாவில இருக்கிய காலத்தில போனாம் அதூப்பொறகு பொகல்லயாம் மெய்யாடி?” எதிர்பார்த்த கேள்வியை சுல்தானா கேட்டுவிட்டாள்.

“எப்படியன் போற? எனக்கு அங்கல பேசேமேல.... இங்கல பேசேமேல. வெளங்கினா” யதார்த்தம் அதுதான் என்பதை வெளிப்படுத்தினாள்.

“நீ அங்கால பேசேம் வாண. இங்கல பேசேம் வாண. உள்ளத்தப் பேசு” இன்னும் கழுத்தைப் பிடித்து இறுக்குவது போல் இப்பதில் அமைந்தது.

அவள் மூச்சற்றுப் போய் நின்றாள்.

அப்போதுதான் முபீனாவின் உம்மா உள்ளேயிருந்து மெல்ல மெல்ல வந்தாள்.

“ஆ பேச்சுக் கொரல் கேட்டத்துக்கு வந்த. சுல்தானவோ.... பாரேடி ஒங்கட ஜெஸீம மாப்புள எடுக்கப் போறாமெண்டு ஊரெல்லம் கத. வெக்கங்கெட்ட கூத்து”

இப்பொழுது சுல்தானா பேச்சற்றுப் போனாள்.

அண்மைக் காலம்வரை ஜெஸீமாவுக்கு இவர்கள் இருவருமே இருகைகள்போல இருந்துவந்தனர். இப்பொழுது ஒருகை அற்றுப்போய்விட்ட நிலை உறுதியாகிவிட்டது. இனி இருகைகளுமே சுல்தானாவாகவே இயங்கவேண்டிய நிலை. அதை அவள் ஏற்றுக் கொண்டுவிட்ட துணிவோடு விடைபெறத் தயாரானாள்.

திருமணத்தைத் தவிர தனக்கு வேறு பாதுகாப்பில்லை என்பதைத் தெளிவாக விளங்கிக் கொண்டிருந்தாள் ஜெஸீமா. அதை அவள் தனது குடும்பத்தாருக்கு உறுதியாகவே சொல்லிவிட்டாள்.

“எனக்கொரு புள்ளயாவது கெடச்சீந்தா நான் இப்பிடியொரு முடிவுக்கு வாரல்ல. நாளேப் பின்னுக்கு இவங்க ஒத்தரும் என்னப் பாக்கப் போறல்ல. என்ன இல்லா வழியாக்கத்தான் பாக்கியாங்க”

இதனைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த அவளது உம்மாவும் வாப்பாவும் எந்த வார்த்தையும் பேசவில்லை. தங்களால் இப்படி ஓடியாடி எதையும் செய்து கொள்ள முடியாததையிட்டு பெரிதும் வருந்தினர்.

இருந்தும் அவரும் சொல்லக் கூடியவர்களின் காதில் மெல்லப் போடாமலில்லை. மகளுடைய விஷயத்தில் புரோக்கர்மாரை நாடக்கூடாதென்பதே அவரது நிலைப்பாடு.

எல்லா விஷயங்களையும் தெளிவாக அறிந்திருந்த ஜமால் நானாவுடனும், தன்ஸீர் நானாவுடனும் தான் முதல் முதலில் சொன்னார். அவர்கள் “சரி சரி” என்று சொன்னார்களே தவிர ஹாஜியாரின் பிள்ளைகள் சொல்லாத எதையும் செய்யத்தயாராக இருக்கவில்லை.

ராஹிலாத்தாவின் யோசனைப்படி சுல்தானாவின் கணவர் பாச்சாவிடமும் உதவி வேண்டி நின்றார். உண்மையில் அவர் மிகுந்த அக்கறையோடு காணப்பட்டதோடு சில முயற்சிகளில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருப்பதாகவும் தெரியவந்தது.

“சல்லி சாமானியள மனசீல வெச்சிக் கொண்டு முன்னுக்கு வாரவங்களுமீக்கி. ம்.... நடந்த விஷயங்கள வெளங்கிக் கொண்டு மகளேம் பாத்து விரும்பி வாரென்டால் சரி”- பாச்சாவின் தேடலைச் செம்மமைப்படுத்தவதாக அவரின் கூற்றுக்கள் அமைந்தன.

மணிக்கடை வியாபாரியான அவரோடு நேர்மையாகத் தொடர்பு வைத்துள்ள பலரோடு அவர் சொல்லிவைத்தார். அதன்படி பல விஷயங்கள் வரவும் தான் செய்தன. பரிசீலித்துவிட்டு அவரே புறந்தள்ளியவை பல. சில விடயங்களை மனைவியோடு ஆலோசித்ததுமுண்டு.

“கலியாணம் புடிக்காத ஒத்தரு ஸெட்டானா பெரிய விஷயம்.” சுல்தானாவுக்கு இப்படியொரு எதிர்பார்ப்புமுண்டு.

“நாப்பது வயஸில கலியாணம் புடிக்காத தாராலும் ஈப்பானா?”- மனைவியின் கூற்றை வெட்டினார் பாச்சா.

“இருவத்தஞ்சி... முப்பது... முப்பதஞ்சி வயஸில இல்லயா?” அவரும் விட்டுக்கொடுக்கவில்லை.

“அப்படியொரு காலம் இன்னேம் வரல்ல சுல்தானா?”

இப்படி ஆரோக்கியமான முயற்சிகள் ஒரு பக்கமாக நடந்து கொண்டிருக்கும்போது, ஜெஸீமாவைப் பலவீனப்படுத்துவதற்கான எத்தனிப்புக்களும் நடக்காமலில்லை.

“அப்படி நடந்தா அந்த வெக்கக்கேட்டப் பாத்துக்கொண்டு நான் ஊருல நிக்கியல்ல. டிரான்ஸர் எடுத்துக் கொண்டு மாப்பிளேட ஊருக்குப் போற”- இது சிம்லா டீச்சரின் பயமுறுத்தல்.

“நான் இனி ஊருக்கே வாரல்ல. எங்க சரி ஊடுவாங்கிக் கொண்டு நிக்கிய”- இது வெளிநாட்டுத் தம்பியின் வக்கிரம்.

அவள் மிகத் தீர்க்கமாக யோசித்து நாஸிர் ஹாஜியை மணமுடிக்க விருப்பம் தெரிவித்தபோது, ‘கிழட்டு மாப்பிள வேணாம்’ என்று போர்க்கொடி தூக்கியவர்கள் இவர்கள்தான்.

பின்னர் அதே கிழட்டு மாப்பிள்ளையின் நிதிஉதவியை அதிகம் அதிகமாகப் பயன்படுத்தி உயர்ந்த நிலைக்கு வந்தவர்களும் இவர்கள்தான்.

தன்னோடு கூடப்பிறந்தவர்கள் என்னதான் சொன்னாலும் அவர்களை அவள் வெறுக்கவில்லை. நாளைக்கு ஒன்றென்றால் அவர்களும் ஓடிவரத்தான் செய்வார்கள்.

இதையெல்லாம் நிதானமாக யோசித்தபடிதான் அவள் தன் சுவடுகளைப் பதித்தாள்.

ஜெஸீமா இப்பொழுது வீட்டுக்குள் முடங்கிக் கிடப்பவளல்ல. முடங்கிக் கிடக்கவும் முடியாது. வங்கித் தேவை, வாடகை வசூல், நிலபுலன் மேற்பார்வை இப்படி அவளது எல்லை விரிந்தது. பல பொதுத் தேவைகளுக்கும் கூட அவளை அணுகுவோருமுண்டு. ஹாஜியின் பெயரில் பல நன்கொடை நடவடிக்கைகளையும் கூட அவள் கிரமமாகச் செய்துவந்தாள். நல்ல பக்கத்துணையின்றி இவற்றை முன்னெடுப்பதிலுள்ள சிரமங்களையும் உணர்ந்தாள்.

அப்போது கைபேசிக்கு வந்த கோல் சுல்தானாவுடையது.

“ரெணுமுணு விஷயங்கள் வந்தீக்கி. அந்திக்கிவாரன்”

“சரி சரி... அல்ஹம்துலில்லா”

நாளும் பொழுதும் அவள் தனது நிலைப்பாட்டில் பலமடைந்து கொண்டே சென்றாள்.

ஒரு வாரத்துக்கு முன்பு ஆரம்பப் பாடசாலை ஆசிரியைகள் இருவர் ஜெஸீமாவை தேடிவந்திருந்தார்கள். திங்கள் காலை பத்துமணிக்கு சிறியதொரு வைபவம் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளதாகவும் அதில் கட்டாயம் கலந்து கொள்ளவேண்டுமென்று அழைப்பிதழை கொடுத்தார்கள்.

“சரி கட்டாயம் வாரன்” என்று சொல்லி அவர்களை சந்தோஷமாக அனுப்பிவைத்தாள்.

உண்மையில் இப்படி எதையுமே அவர் எதிர்பார்க்கவில்லை. இனி ஒன்றும் செய்யமுடியாது, போவதற்கு தயாராக வேண்டியதுதானே.

அவளுக்கு நல்ல ஞாபகம். ஏழுட்டு மாதங்களுக்கு முன்பு நடந்த விடயம். ஆரம்பப் பாடசாலை அதிபரும் இன்னும் இரண்டொருவரும் அவளது கணவர் நாஸிர் ஹாஜியைச் சந்திக்க வந்திருந்தனர்.

“அஞ்சாம் வகுப்பு வரையில்தான் எங்கட ஸ்கூல்ல புள்ளயள் படிக்கியாங்க. அவங்க சின்னபுள்ளயள். அவங்களுக்கொரு லைப்ரரி இருக்கி. பொஸ்தகங்களும் இருக்கி. ஆனா சின்னப் புள்ளயளுக்கு தேவயான மாதிரி மேச புட்டுவம். கபேட்டியள் இல்ல. அரசாங்கத்தால் கேட்டுக் கேட்டுப் பாத்த தாரமாதிரில்ல. இதுக்கு நாங்க ஹாஜியாருக்கிட்ட சின்னொரு ஒதவி எதிர்பாக்கிய....” பாடசாலை அதிபர்தான் விபரத்தைச் சொன்னார்.

“அப்படியா? புள்ளயள்ட விஷயம்தானே?... இனி நீங்க எனத்தியன் எனக்கட்ட வழிபாக்கிய ஸேர்”- ஹாஜியார் சாதகச் சமிக்ஞையோடு கேட்டார்.

“எப்படிம் நாங்க ஓடர்குடுத்து செய்தென்டா நாப்பதம்பதாயிரம் போற. எங்களுக்கு தேவயென்டா எஸ்டிமேட்டொண்டு எடுத்துத் தரேலும்”- வந்திருந்த ஆசிரியர் ஒருவர் குறிப்பிட்டார்.

“அப்படியொண்டும் வாண. இன்ஷா அல்லா நான் அம்பது தாரன்”- ஹாஜி தெரிவித்தார்.

“மாஷா அல்ல”- என்றனர் எல்லோரும் ஒரேயடியாக.

பின்னர் தேநீர் குடித்துவிட்டு பல விடயங்களையும் பேசிச் சென்றனர்.

அடுத்த சில நாட்களில் பணத்தையும் கொண்டுபோய் அதிரிடம் கையளித்தார் ஹாஜியார்.

துரதிர்ஷ்டவசமாக ஹாஜியார் நோய்களுக்கு ஆளானார். இன்னொரு விடயத்தை கவனிக்க முடியாத நிலைக்கு அவர் மட்டுமல்ல, அவரைச் சாந்தவர்களும் தள்ளப்பட்டனர். அதுபற்றி எவருக்கும் விசாரிக்கக்கூட முடியவில்லை.

ஹாஜியாரும் மௌத்தாகிப்போனார்.

ஜெஸ்மா இத்தாவில் இருந்தபோது அவரது நாற்பதாம் நாள் நிகழ்வை சாப்பாடு கொடுத்து சிறப்பாகச் செய்யவேண்டுமென்று அவரது பிள்ளைகள் வேண்டுகோள் விடுத்தனர். குடும்பத்தவர்கள் மௌத்தானால் அவர்கள் பெயரில் இப்படி கத்தம் கொடுப்பதன் மூலமே ஈடேற்றத்தைப் பெற்றுக்கொடுக்கலாமென்று அவர்கள் நம்புவது சமூக வழக்கத்தில் உள்ள விடயம்தான். அதைவிட அடக்கமாக நன்மையான காரியங்கள் செய்யலாமென்பது ஜெஸ்மாவின் எண்ணம்.

“வாப்பட பேரில் நீங்களியள் விருப்பமானத ஒங்கடொங்கட ஊட்டில் செஞ்சிக்கோங்க. எனக்கு சாப்பாடு குடுக்கிய யோசினில்ல” என்று கணவனின் பிள்ளைகளுக்கு ஜெஸ்மா சொல்லிவிட்டாள்.

அவரது பெயரில் ஐம்பதினாயிரம் ரூபா செலவில் ஒரு நல்ல காரியம் செய்ய வேண்டுமென்று தீர்மானித்துக் கொண்டாள்.

அடுத்த சிலநாட்களில்தான் அவளைப் பார்த்து துக்கம் தெரிவிக்க சில டிச்சர்மார் அங்கே வந்தனர். பேச்சோடு பேச்சாக ஆரம்பப் பிரிவு

வாசிகசாலை தளவாடம் சம்பந்தமான பேச்சு வந்தது. அதுவரை அவள் அதை மறந்தேதான் போயிருந்தாள்.

“தந்த சல்லி போதுமானா? வேல வெட்டி முடிஞ்சா?” ஜெஸீமா விசாரித்தாள்.

“போனிசஸ் எல்லம் கொணந்து வெச்சீக்கி. பிரின்ஸிபல் செல்லிய ஒங்களேம் கூப்பிட்டு சின்ன ஏற்பாடொண்டு செய்யோணுமெண்டு. இனி நீங்க வெட்டக்காகாம ஏலவேன்” ஒரு டீச்சர் கூறினார்.

“அதெல்லாம் வாண டீச்சர். நீங்களே செஞ்சிக்கோங்க...”

“அதுதான் பெயின்ட் வேல கொஞ்சமீக்கி. அதுக்கும் ஒத்தர்ப் புடிக்கோணும். யோசின பண்ணிப் பண்ணி ஈக்கிய லேசர்”

“ஒன்றும் யோசின பண்ணவாண. நான் இன்னம் அம்பது தாரன். வேலய முடிங்கொ. சின்னப் புள்ளயளுக்கு கலர் கலரா அடிச்சாத்தானே பஸந்து”

ஆசிரியர்களின் முகங்கள் பூவாய் மலர்ந்தன. எதிர்பாராத ஆனந்தம். இதைக் கேள்வியுற்ற அதிபரின் தலைப்பாரம் அப்படியே இறங்கியதுபோல....

ஆரம்பப் பிரிவு வாசிகசாலை முழுமை பெற்றுக் காட்சியளித்தது.

ஒன்பது மணியாகும்போதே ஜமால் நானா வாகனத்தைக் கொண்டுவந்துவிட்டார். மறுபக்கமாக சுல்தானாவும் ஷப்ரினாவும் வந்து கொண்டிருந்தனர். ஷப்ரினாவின் கையிலே பல டைபைல்கள் காணப்பட்டன.

அவர்கள் மூவரும் பாடசாலைக்குச் செல்லும் போது அனைத்து ஏற்பாடுகளும் பூர்த்தியடைந்திருந்தன. பெற்றார்களும் கணிசமான தொகையினர் குழுமியிருந்தனர். ஒரு லட்சம் ரூபா அன்பளிப்பு செய்ததையிட்டு நன்றி தெரிவிக்கும் பாதாகையும் காணப்பட்டது.

ஜெஸீமா திறந்து வைத்ததும், பிள்ளைகள் கதிரைகளில் போயமர்ந்து வாசிக்க ஆரம்பித்ததும், அதிபரும் ஆசிரியைகளும் அதைக் கவனிப்பதும், கெமிராக்களிலும் வீடியோவிலும் பதிவாகின.

அதிபர் தனது உரையின்போது....

காலம் சென்ற ஹாஜியாரினதும் அதைத் தொடரும் மனைவியினதும் முன்மாதிரியை ஏனையவர்களும் பின்பற்றவேண்டும் என்று வேண்டுகோள் விடுத்தார். இந்த ஓர் இலட்சம் ரூபா மூலம் பாலர் வாசிகசாலை முழுமையடைந்திருப்பதாக தெரிவித்தார்.

இறுதியாக ஹாஜியானி ஜெஸீமா அவர் பேசவேண்டிய நேரம். அவர் சார்பாக செல்வி ஷப்ரினா பேசுவதாகத் தெரிவித்தனர்.

செல்வி ஷப்ரினா ஏ.எல் சித்தியடைந்த, தனிப்பட்ட முறையில் மேலும் படித்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு மாணவி. அவள் பேசும்போது...

“நாஸிர் ஹாஜியாரின் பொதுநல நடவடிக்கைகள் அவர் இல்லாதபோதும் தொடரவேண்டுமென்பதே அவரதுமனைவி ஹாஜியானி ஜெஸீமா அவர்களது விருப்பமாகும். அதன் அடிப்படையில் நாஸிர் ஹாஜியார் .பவுண்டேஷன் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. இதன்மூலம் எதிர்காலத்தில் பல நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்படும். உங்களைப் போன்ற புத்திஜீவிகளின் உதவியும் பங்கேற்பும் இதற்குத் தேவைப்படுகின்றது. கூடிய விரைவில் முழுமையான விபரங்கள் நீங்கள் அறிவீர்கள். இந்த அமைப்பின் முதல் நடவடிக்கையாகவே நாங்கள் இதனை முன்னெடுத்துள்ளோம். இதன் தற்காலிக இணைப்பாளராக நான் செயலாற்றுகிறேன்” என்று அழகாகவும் அடக்கமாகவும் தெரிவித்தாள்.

உண்மையில் ஊருக்கு அது முக்கியமான செய்திதான். அதிகம் படிக்காத ஜெஸீமாவை எல்லோருமே வாய் நிறையப் புகழ்ந்தனர். சுல்தானாவுக்கும் அதில் கணிசமான பங்கிருந்தது.

தேநீர் விருந்தை முடித்துக்கொண்டு அவர்கள் விடைபெற்றனர்.

அன்றோர் புதியதினம். ஜெஸீமாவின் மனமெங்கும் புதுமை மணம். அவள் நினைத்ததுபோல் எல்லாமே கைகூடி வந்திருந்தது. பொறுமைக்கும் துணிவுக்கும் தோல்வியே கிடையாதுதான்.

கல்தானாவும் அவளது கணவன் பாச்சாவும் தான் வெற்றியின் பங்களிகள். தங்களுக்கு வந்த விஷயங்களை யெல்லாம் தாங்களே பரிசீலித்து தேர்ந்தெடுத்த ஒன்றேயொன்று. அதுவே ஜெஸீமாவின் அங்கீகாரத்தையும் பெற்றுவிட்டது.

ஜனார்தீனுக்கு வயது முப்பத்தைந்து.

“ஏன்ட வயஸ் அவருக்குத் தெரீமா?” பாச்சாவிடம் ஜெஸீமா கேட்ட முதல் கேள்வி இது.

“நல்லாத் தெரீம். அதப்பத்தி அவருக்கு எந்தப் பிரச்சினேம் இல்ல. அவ என்னப்பாக்க ஒரு பத்துவருஷம் கொறஞ்ச மாதிரியேன் இருக்கா எண்டுதானே சொன்னார்” என்றார்.

ஜெஸீமாவுக்கு அவரைப் பிடித்த முதல் விஷயமே இதுதான். அதுமட்டுமல்ல, தன்னை எங்கே பார்த்தார் என்று அவள் கேட்கவில்லை. பார்த்து விரும்பியிருக்கிறார் என்பது அவளைக் குளிர்வித்த அடுத்த விடயம்.

ஜெஸீமா ஒரு சொத்துக்காரியென்று தெரிந்து அதனால் ஈர்க்கப்பட்டு இரண்டாந்தரமாக முடிக்க விரும்பியவர்களே அநேகம். அவர்களில் அதிகம்பேர் எந்த உருப்படியான தொழிலும் செய்து தங்கள் முதல் மனைவியை ஒழுங்காக வாழ வைக்காதவர்கள். எந்தத் தொழிலும் செய்யாத இருபத்தைந்து வயது இளைஞன் ஒருவன் கூட தனது விருப்பத்தை வெளிப்படுத்தியிருந்தான்.

ஜனார்தீன் கடந்த பதின்மூன்று வருடங்களாக முகாமைத்துவ உதவியாளராகக் கட்டிடத் திணைக்களத்தில் கடமையாற்றி வருபவர். அதுவும் ஜெஸீமாவுக்கு பிடித்த விஷயம்.

மிக அன்பாகக் குடும்ப வாழ்க்கை நடாத்தியவர் என்றும், இரண்டு பிள்ளைகள் ஏழு மாதமாகும் போது வயிற்றிலேயே இறந்து பின்னர் ஒபரேஷன் மூலம் வெளியெடுத்ததாகவும், மூன்றாவது பிள்ளையை மிகவும் சிரத்தையோடு கவனித்து பிள்ளைப் பேற்றின்போது தாய் மௌத்தாகி குழந்தை தப்பியதாகவும், இப்போது அப்பிள்ளை அவளது தாயின் பராமரிப்பில் வளர்ந்து இரண்டு வருடமாகிவிட்டதாகவும் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தது.

“நீங்க ரெண்டுபேரும் அங்கபோங்கொ... புள்ளேம் பாத்திட்டு நல்லா எல்லம் விசாரிச்சிக் கொணுவாங்கொ. அப்ப எங்களுக்கு மனம் சுத்தமேன்.” ஜெஸீமா இவ்வாறு சுல்தானாவுக்குச் சொன்னாள்.

பத்து மைலுக்கப்பால் பக்கத்து ஊர்தான் அதற்கென்று ஒருநாளை ஒதுக்கி, இருவரும் புறப்பட்டனர். ஜனார்தீனின் உம்மாவீட்டுக்கும் முதல் மனைவி வீட்டுக்கும் சென்றனர். பிள்ளையையும் பார்த்தனர். அழகான ஆண்பிள்ளை.

“அல்லாட நாட்டம். மகள் மௌத்தாப் பெய்த்த. மருமகன் தங்க மான புள்ள. ஒரு கொரேம் வெக்கல்ல. எங்களுக்கு இனுமொரு மகளிந்தா நாங்க கையடுகியல்ல” மாமியாரின் மனந்திறந்த சான்றிதழ் இது.

நேரில் சென்று வந்த சுல்தானாவும் மாப்பிளையும் சொன்னதை ஜெஸீமா முழுமையாகவே ஏற்றுக் கொண்டாள். அதற்குமேல் காரியத்தில் இறங்கவே விரும்பினாள்.

“எதுக்கும் நீங்க மாப்பிளைய பாத்துக்கொண்டா நல்லந்தானே”- சுல்தானா சொன்னாள்.

“நீங்க ரெண்டுபேரும் சென்னா சரிதானே. நீங்க நல்லமெண்டுதானே செல்லிய” இது ஜெஸீமா.

“இல்ல நீங்க பாக்கோணும்”- பாச்சா விட்டுக் கொடுக்கவில்லை. நாள் குறித்தாயிற்று.

கடலோரப் பள்ளியில் சந்தித்துக் கொண்டனர். பேசிக் கொண்டனர்.

கணவனாக மட்டுமல்ல, வாடகை... வருமானம்... வங்கி விடயங்களை கவனிக்கத்தக்கவராகவும், நாஸீர் ஹாஜி .பவுண்டேஷன் நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள தகுதி வாய்ந்தவராகவும், அவரை அவள் அந்தக் குறுகிய நேரத்துக்குள் மதித்தாள்.

ஒரேயொரு வேண்டுகேள் மட்டுமே அவள் விடுத்தாள்.

“நீங்க வாரத்தோட ஒங்கட புள்ளேம் எனக்கிட்ட வரோணும்”

அவர் சிரிப்பின் மூலமாக சம்மதம் தெரிவித்தார்.

அதைத் தொடர்ந்து சம்பிரதாயப்படி அவரின் உம்மா வாப்பா வந்தார்கள். ஜெஸீமாவின் உம்மா வாப்பா அங்கே சென்றார்கள்.

குறித்த நாளும் வந்தேவிட்டது.

பாச்சாவும் சுல்தானாவும் சுறுசுறுப்பாக இயங்கினார்கள்.

ஜமால் நானாவும் தன்ஸீர் நானாவும் விடுவார்களா?

ஜெஸீமாவின் உம்மாவும் வாப்பாவும் மகிழ்ச்சியில் மிதந்தனர்.

லெப்பை, மோதீன், ரெஜிஸ்தார் எல்லோரும் தயார் நிலையிலிருந்தனர்.

எளிமையான அலங்காரங்களோடு பெண்கள் சூழ ஜெஸீமா...

நேரம் வந்தது.

ஒரேயொரு வேனில் மாப்பிள்ளையும் அவரைச் சார்ந்தவர்களும் வந்திறங்கினர்.

இனிய மாலைப் பொழுதுதான்.

நிகாஹ் நடந்தது.

திருமணப் பதிவும் முடிந்தது.

சிறுநூண்டிப் பரிமாற்றம் ஆரம்பித்தது.

மாப்பிள்ளை உள்ளே அழைத்துச் செல்லப்பட்டார்.

ஜனூர்தீன் - ஜெஸீமா தம்பதி ஒருவருக்கொருவர் ஸலாம் சொல்லி முஸாபஹா செய்து கொண்டனர்.

பேச்சு வழக்குச் சொற்கள்

அத்பு
அப்பா
அல்லாஹ்
அல்லாஹு அக்பர்
அல்லஹ்ம்தூலில்லாஹ்
ஆமீன்
இடுமுச்சின
இத்தா

இன்ஷா அல்லாஹ்
உப்பென்ன
கத்தம்
கபன்
கபுறு
சந்தூக்கு
சாச்சா
சாச்சி
சுபஹு
தாத்தா
துஆ
தைக்கா
பரகத்
பயான்
பாத்திஹா
பாங்கு
பீஸ்பீல்
பேத்தி
பைத்
பீஸ்மில்லா
ராஹத்து
ரூஹ்
வாப்பா
வாஜிபு

நல்லொழுக்கம்
பாட்டன்
இறைவன்
இறைவனே பெரியவன்
இறைவனே புகழுக்குரியவன்
அப்படியே ஆகட்டும்
ஓய்வு
கணவனின் மரணம், விவாக
விடுதலையின் பின் பெண்கள்
அணுஷ்டிக்கும் தனிமைக் காலம்
இறைவன் நாடினால்
பிறப்புச் சான்றிதழ்
மதச் சடங்கு
சடலத்தை பொதிசெய்யும் வெள்ளைத்துணி
புதைகுழி
முஸ்லிம்களின் பிரேதப்பெட்டி
சிறிய தந்தை
சிற்றன்னை
அதிகாலைத் தொழுகை
அக்கா
பிரார்த்தனை
சிறிய பள்ளிவாசல்
அருள்
பிரசங்கம்
திருக்குர்ஆனின் முதல் அத்தியாயம்
தொழுகைக்கான அழைப்பு
சண்டை - சச்சரவு
பெண் பேரப்பிள்ளை
பாடல்
இறைவன் பெயர் கூறி ஆரம்பித்தல்
வசதி
உயிர்
தந்தை
கட்டாயம்

என்றும் ஒளிரும் விளக்கு

வுழு
 லெப்பை
 ம. சிபு
 மத்ரஸா
 மாஷா அல்லாஹ்
 முஸாபஹா
 மோதீன்
 மையத்து
 மௌத்து
 மௌலாது
 ஹஸர்ரத்
 ஹயாத்து
 ஹவா நப்ஸ்
 ஹஸது
 ஹஜ்
 ஹாஜியார் - ஹாஜும்மா

ஹைர்
 ஸக்காத்
 ஸதக்கா
 ஸலாம்
 ஸம்ஸம்
 ஸாலிஹான
 ஜமாஅத்
 நிகாஹ்

தொழுகைக்கான உடற்சத்தம்
 மார்க்கக் கிரியை செய்பவர்
 அந்திப்பொழுது தொழுகை
 மார்க்கப் பாடசாலை
 இறையருள் கிட்டுவதாக
 நெஞ்சோடு சேர்த்து அணைத்தல்
 பள்ளிவாசல் உதவியாளர்.
 சடலம்
 இறப்பு
 பாடல்
 மார்க்க அறிஞர்
 வாழ்க்கை
 பேராசை
 பொறாமை
 இஸ்லாத்தின் ஐந்தாம் கடமை
 இஸ்லாத்தின் ஐந்தாம் கடமையை சவூதி
 அரேபியா சென்று நிறைவேற்றியோர்
 நன்று
 ஏழைவரி
 நன்கொடை
 வந்தனம் சொல்லல்
 மக்காவிலுள்ள புனித நீரூற்று
 இறை பொருத்தமுள்ள
 பொதுமக்கள்
 திருமணம்.

குறிப்பு:

நாவல்

என்றும் ஒளிரும் விளக்கு

பன்முக படைப்பாற்றல் கொண்ட
திக்குவல்லை கமால் நீண்ட கால
இலக்கியப் பரிச்சயம் கொண்டவர்.
அவரது நாவல்கள் தொடர்
கதைகளாகவும் நூல்களாகவும்
வெளிவந்து வாசகர் மத்தியில்
பரவலடைந்துள்ளன.

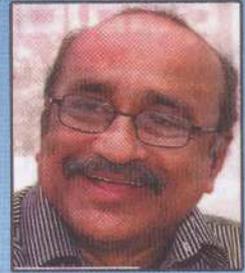
பல்வேறு அமைப்புக்களால் மேற்
கொள்ளப்பட்ட திறன் மதிப்பீடுகளில்
அவை முன்னிலை வகித்துள்ளன.
உயர் கல்விப் பீடங்களில் ஆய்வு
செய்யப்பட்டுள்ளன.

'என்றும் ஒளிரும் விளக்கு' எனும்
இந்நாவல் நூலுருப் பெறும் இவரது
எட்டாவது படைப்பாகும்.

அனைத்துமே மண்வாசனை கமழும்
யதார்த்த சிருஷ்டிகள் என்பதில்
இரண்டு கருத்துக்கிடையாது.
சாகித்திய மண்டல பரிசு உள்ளிட்ட பல
விருதுகளை இவரது நாவல்கள்
பெற்றுள்ளன.

வாழ்க என்றும் எழுதும் பேனா

நிரோஷ்ஜான்

திக்குவல்லை கமால்

ISBN 978-955-7301-00-6

9 789557 301006

Fareedha Publication

104, Atulugama, Bandaragama,
Sri Lanka.

Price: 250/=